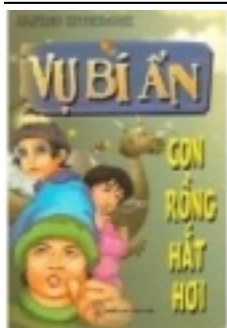

Vụ Bí Ẩn Con Ròng Hắt Hơi

Contents

Vụ Bí Ẩn Con Ròng Hắt Hơi	1
1. Alfred Hitchcock Nói Chuyện Cùng Các Bạn	2
2. Những Sự Kiện Bí Ẩn	2
3. Nổi Khiếp Sợ Đến Từ Biển Cả	5
4. Người Thích Đùa	10
5. Hết Bất Ngờ Này Đến Bất Ngờ Khác	12
6. Bắt Đầu Rắc Rối	16
7. Hang Ròng	17
8. Bob Lâm Nguy	19
9. Hú Vía!	22
10. A Lô! Ma Ở Đầu Dây Đây!	25
11. Tai Họa Ở Seaside	26
12. Con Ròng Xuất Hiện	29
13. Tháo Chạy Trong Đêm	33
14. Một Trò Đùa Không Hay	35
15. Săn Ròng	39
16. Câu Hỏi Và Trả Lời	42
17. Đối Mặt Với Nguy Hiểm	45
18. Đường Hàm Cũ	49
19. Mắc Bẫy	55
20. Một Tình Thế Vô Vọng	57
21. Alfred Hitchcock Nghe Lời Tâm Sự	61

Vụ Bí Ẩn Con Ròng Hắt Hơi

Giới thiệu

Xin chào các bạn độc giả thân mến! Tôi chỉ muốn nói vài lời để giới thiệu cùng các bạn Ba Thám Tử

1. Alfred Hitchcock Nói Chuyện Cùng Các Bạn

Xin chào các bạn độc giả thân mến! Tôi chỉ muốn nói vài lời để giới thiệu cùng các bạn Ba Thám Tử Trẻ, các nhân vật của câu chuyện mới này. Nếu các bạn đã gặp ba cậu ấy rồi thì các bạn khỏi cần phải đọc lời mở đầu này nữa. Các bạn hãy nhanh nhanh lật sang chương một!

Ba Thám Tử Trẻ có tên là Hannibal Jones, Bob Andy và Peter Crentch đã thành lập một nhóm chuyên điều tra. Dù là nghiệp dư, nhưng ba cậu khá khéo léo trong việc làm rõ những vụ bí ẩn.

Hannibal là sếp và đầu não của bộ ba. Peter Crentch là chàng lực sĩ của nhóm và luôn vui sướng khi người ta nhờ đến sức mạnh của cậu. Còn Bob Andy thì phụ trách lưu trữ và nghiên cứu. Ba cậu thật sự lập thành một ê-kíp xuất sắc.

Ba Thám Tử Trẻ sống ở Rocky, một thành phố nhỏ nằm cách Hollywood vài kilômét, ngay cạnh Thái Bình Dương. Bộ Tham mưu của ba cậu chỉ là một chiếc xe moóc cắm trại cũ kỹ giấu trong mớ đồ đạc linh tinh ông bà của Titus (chú thím của Hannibal).

Bây giờ thì các bạn đã được cung cấp thông tin rồi, nên tôi xin rút lui, các bạn hãy đọc nhanh lên! Xin chúc các bạn nhiều thích thú.

ALFRED HITCHCOCK

2. Những Sự Kiện Bí Ẩn

SÁNG HÔM ĐÓ, Hannibal có vẻ dăm chiêu.

- Không biết ta phải làm thế nào - cậu khẽ nói, để có thể thực hiện thành công vụ trộm giật gân nhất chưa bao giờ thấy trong vùng này.

Hai bạn của Hannibal giật nảy mình lên. Bob thả gói danh thiếp mà cậu định đặt dưới máy in. Peter đang bận sửa một cái radio cũ, thực hiện một động tác đột ngột đến nỗi cái tuốc-nơ-vít của cậu bị trượt sang một bên.

- Cậu nói gì? Peter la lên.

- Mình tự hỏi - Hannibal nhắc lại, ta phải làm thế nào để thực hiện vụ trộm lớn nhất chưa từng có trong vùng! Nghĩa là... nếu giả sử chúng ta là bọn bất lương.

- Nếu cậu đang nghĩ thế - Peter cầu nhàu, thì cậu thử nghĩ luôn chuyện gì sẽ xảy ra với bọn mình nếu bọn mình bị tóm cổ. Người ta luôn nói rằng tội ác không sinh lời.

Bob lượm những miếng các-tông mà cậu đã làm rơi.

- Mình không nghĩ rằng bọn mình sẽ là những kẻ bất lương tốt - Bob tuyên bố. Thậm chí mình không đủ khéo để in danh thiếp của mình sao cho mực không bị lem.

- Ôi! Đó chỉ là một ý nảy ra trong đầu mình thế thôi - Hannibal giải thích. Dù sao, nghề của chúng ta là thám tử. Nên, nếu chúng ta có thể lên kế hoạch thật kỹ lưỡng cho một vụ trộm, thì chúng ta sẽ không khó khăn gì để làm rõ vụ bí ẩn đặt ra trước mắt. Để làm như thế, chỉ cần đảo ngược các vai và tự đặt mình vào vị trí bọn cướp.

- Ý hay quá, Babal ạ! Peter tán thành. Nhưng ngay lúc này, mình đang phải tự đặt mình vào vị trí của chủ nhân cũ của cái đài này! Người này đã hí hoáy chữa tạm cái máy đến nỗi dây điện bị rối cả. Khi làm xong, mình sẽ có toàn bộ thời gian để cố hiểu những dòng suy nghĩ nghiền ngẫm vô lý xuất sắc của cậu.

Peter siết xong một đai ốc rồi đắc thắng mời Hannibal kiểm tra công việc của cậu.

- Lẽ ra chú Titus phải tốn ít nhất cũng ba đô la cho việc sửa chữa - Peter tuyên bố. Giờ thì chú ấy có thể bán cái đài này như một cái máy chạy tốt chứ không phải như cái bộ xương tầm thường.

Hannibal cười.

- Chú Titus sẽ trả tiền cho cậu, nhưng trước hết mình đề nghị cậu kiểm tra xem đài có làm việc không. Nếu không, một xu cũng không có đâu.

Peter nhún vai rồi bật nút lên. Cái đài kêu ọc ọc, sau đó nghe giọng phát thanh viên đọc thông tin.

Vụ điều tra liên quan đến những sự kiện kỳ lạ ở Seaside vẫn tiếp tục giậm chân tại chỗ. Chúng tôi xin nhắc lại rằng suốt tuần qua, năm con chó đã bị mất tích. Các chủ nhân của chúng rất lấy làm thắc mắc... Còn cơn bão đã tàn phá vùng...

- Tắt đi, Peter ơi! Hannibal ra lệnh.

- Các cậu có nghe không? Peter vừa tuân lệnh vừa nói lớn tiếng. Năm con chó bị mất tích! Chắc là việc làm của một tên gàn.

- Đó là một trong những tên bất lương mà Babal nói lúc nãy - Bob cười và gợi ý. Hẳn sẽ bắt cóc tất cả những chú cẩu trong vùng, và một khi thị trường khan hiếm, hẳn sẽ bán chúng lại với giá cắt cổ. Một cách làm giàu hết xẩy!

Hannibal im lặng, chỉ véo môi dưới, đó là dấu hiệu khi cậu suy nghĩ cao độ.

- Kỳ thật! Cuối cùng Hannibal nói khẽ. Năm con chó mất tích chỉ trong vòng một tuần!

- Thì mình đã nói mà! Bob la lên. Chắc chắn đó là một kẻ muốn làm chủ thị trường chó. Hay cũng có thể hẳn định làm xức xịch thịt chó!

Hannibal nở một nụ cười yếu ớt.

- Giả thuyết chấp nhận được. Nhưng không mang lại câu trả lời cho câu hỏi của mình. Tại sao năm con chó mất trong vòng một tuần? Mình cũng tự hỏi không hiểu sao không ai nhờ đến chúng ta để điều tra về những vụ mất tích kỳ bí ấy.

- Có thể không có gì kỳ bí cả! Peter nói. Có khi chó cũng trốn khỏi nhà và lâu lắm mới trở về.

- Peter nói đúng - Bob nhất trí. Không có gì chứng tỏ rằng những con chó bị mất là những con vật đáng giá. Thông báo không nói điều đó. Có lẽ là những chú cẩu tầm thường thôi.

Hannibal miễn cưỡng đồng ý.

- Phải - cậu thở dài. Những vụ mất tích liên tiếp ấy có lẽ chỉ là một sự trùng hợp thuần túy, mặc dù giả thuyết này trái với linh tính của mình! Peter và Bob mỉm cười. Không hiếm khi Hannibal sử dụng những câu cú phức tạp và từ ngữ kiểu cách. Điều này làm cho cậu khác biệt với những bạn khác và ai cũng khâm phục cách diễn đạt lưu loát của cậu. Và đôi khi các đoạn diễn văn cầu kỳ cũng gây ấn tượng đối với người lớn.

- Mình tự hỏi - Thám tử trưởng nói tiếp, làm thế nào chúng ta có thể giải được vụ bí ẩn này mà chưa được yêu cầu bởi một trong các chủ nhân của những con chó bị mất tích.

Peter và Bob hốt hoảng nhìn nhau.

- Vụ bí ẩn nào? Peter thốt lên. Chính cậu vừa mới nói rằng những vụ mất tích ấy chỉ là ngẫu nhiên.

- Có thể, nhưng chúng ta là thám tử! Cậu nhớ đi, có lúc chúng ta cũng đã tìm lại được những con vật bị mất tích! Và những vụ mất tích ít nhiều gì cũng liên quan đến một bí ẩn nào đó. Peter và Bob gật đầu tán thành. Thật vậy, hai cậu nhớ ra rằng trong khi tìm con mèo Abyssinie của bà Banfry, các cậu đã làm sáng tỏ được vụ bí ẩn Xác ướp thì thầm. Cũng tương tự thế, khi cố gắng tìm lại con kết của cô Waggoner, ba cậu đã giải được vụ Con kết cà lăm.

- Seaside nằm ở phía nam Rocky, không xa đây lắm, mình e rằng uy tín thám tử của chúng ta bị giới hạn nhiều hơn là chúng ta tưởng. Phải làm một cái gì đó để cứu vãn việc này.

Bob hồi hã với những miếng các-tông mà cậu ta đã đặt dưới máy in cũ.

- Mình đang lo về chính việc đó đấy Babal ạ! Bob thông báo. Mớ danh thiếp của chúng ta sắp cạn rồi. Đã đến lúc phải in thêm.

- Ý kiến xuất sắc - Hannibal tán thành. Nhưng mình đang nghĩ đến chuyện khác. Cần phải có quảng cáo ráo riết. Như thế, khi nào xảy ra những sự kiện bất thường, người ta sẽ nghĩ ngay đến việc gọi cho Ba Thám Tử Trẻ ở Rocky, bang California.

Bob đưa tay lên trời.

- Trời ơi trời, Babal ơi! Quảng cáo? Cậu có suy nghĩ không? Chúng ta đâu đủ phương tiện để lên truyền hình hay thuê một chiếc máy bay về tên bọn mình lên bầu trời.

- Tất nhiên! Hannibal nhún vai trả lời. Ta đi thôi! Chúng ta sẽ bàn bạc để xem làm thế nào cho công chúng biết nhiều hơn về chúng ta! Ba cậu nâng một cánh cửa sập lên và lên vào nơi trú ẩn bí mật. Cả ba đang đứng trong một văn phòng nhỏ, có một bàn làm việc, vài cái ghế, một tủ hồ sơ lớn, có máy đánh chữ, điện thoại và những tiện nghi khác. Peter bật đèn bàn lên. Đúng lúc đó điện thoại reng. Ba thám tử nhìn nhau. Hiếm khi có ai gọi đến. Hannibal vội vàng nhắc ống nghe và cắm điện vào bộ khuếch thanh nhỏ để hai bạn kia có thể theo dõi cuộc đối thoại.

- A lô?... Hannibal hả? Giọng một phụ nữ vang lên ở đầu dây bên kia. Ông Hitchcock muốn nói chuyện với cậu.

- Tuyệt! Hannibal nói khẽ. Có thể bác ấy sẽ giao cho chúng ta một vụ điều tra mới!

Thật vậy, đã nhiều lần, Alfred Hitchcock, nhà sản xuất phim lừng danh, đã kêu gọi đến Ba Thám Tử.

- Chào cậu Jones! Giọng của Alfred Hitchcock vang lên trong máy. Lúc này, các bạn cậu và cậu có rảnh không?

- Dạ có, thưa bác - Hannibal trả lời. Nhưng theo định luật xác suất, chuyện ấy sẽ không kéo dài được lâu đâu ạ.

- Định luật xác suất hả? Ha ha? Vậy thì nếu các cậu không bận, tôi có việc cho các cậu đây. Một cự đạo diễn điện ảnh quen với tôi cần các cậu giúp đỡ...

- Chúng cháu sẵn sàng giúp bác ấy nếu chúng cháu có thể làm được, Hannibal khẳng định. Thưa bác, vấn đề của bạn bác như thế nào ạ?

- Thì, có thể nói là anh ấy bị rắc rối... về chó! Mới lúc nãy, anh ấy gọi điện cho tôi báo rằng con chó của anh ấy đã biến mất!

Mắt Hannibal sáng lên.

- Có lẽ bạn của bác ở Seaside, phải không ạ? Hannibal hỏi.

Ông Hitchcock im lặng một hồi rồi nói với giọng ngạc nhiên:

- Đúng vậy, cậu Jones ạ, anh ấy ở Seaside. Làm thế nào cậu đoán ra được?

-Ồ, chỉ là công việc suy luận thôi ạ - Hannibal khiêm tốn đáp.

- Xuất sắc thật! Tôi rất mừng thấy các cậu luôn cảnh giác, cả khi các cậu đang không điều tra.

- Thưa bác, một thám tử luôn luôn phải cảnh giác ạ. - Hannibal giải thích. Nhưng còn về bạn của bác, bác có nói “có thể nói là anh ấy bị rắc rối về chó”. Một vụ mất tích bình thường không gọi là “rắc rối”. Có gì bí ẩn sau đó, phải không ạ?

- Rất rõ ràng? Cậu thật là tinh ý. Đúng vậy tôi nghĩ đây không phải là trường hợp bình thường. Khi vụ mất chó có kèm chuyện rùng, thì ta không thể xem là bình thường, đúng không nào?

Hannibal đằng hắng.

- Chuyện... rùng hả, bác Hitchcock?

- Phải, cậu ạ. Căn nhà của bạn tôi nhìn ra biển. Ngay phía dưới là những hang động, vách đá. Buổi tối lúc con chó bị mất, bạn tôi khẳng định anh ấy có nhìn thấy một con rồng khá to nhô lên khỏi mặt biển và chui vào một trong những cái hang ấy.

Lần này, Hannibal lặng thinh.

- Thế nào! Cậu nghĩ sao, anh bạn trẻ? Các cậu có sẵn sàng thử làm sáng tỏ vụ bí ẩn này không?

Hannibal quá thích thú đến nỗi cậu nói lắp:

- B... bác... bác hãy nhanh cho chúng cháu biết... biết tên và địa chỉ của bạn bác ạ. Đây là vụ thú vị nhất mà cháu đã nghe thấy ạ! Cậu ghi lại cẩn thận những thông tin mà ông Hitchcock cho biết, hứa báo cáo lại đầy đủ về diễn biến vụ điều tra rồi gác máy. Sau đó, cậu đắc thắng nhìn Peter và Bob.

- Một con rồng sống! Vào thời nay! Đây mới thật hấp dẫn và thú vị, các cậu có thấy vậy không? Hannibal hỏi.

Bob ra hiệu tán thành. Peter nhún vai.

- Peter ơi, cậu có vẻ không nhất trí! Hannibal lưu ý.

- Tại... mình nghĩ bọn mình sẽ không bao giờ làm sáng tỏ được vụ này đâu.

- Không à! Tại sao vậy?

- Bởi vì, Peter nói bằng một giọng bi thảm, nếu con rồng đó sống thật sự, thì bọn mình sẽ không kịp đi đến tận cùng của vụ bí ẩn. Con rồng sẽ ăn thịt bọn mình trước!

3. Nỗi Khiếp Sợ Đến Từ Biển Cả

THÀNH PHỐ SEASIDE, nơi bạn của ông Hitchcock sống, chỉ cách Rocky khoảng ba mươi cây số. Thành phố trải dọc theo con đường ven Thái Bình Dương. Hans, làm việc cho chú Titus, lại có công chuyện cần đến chính khu vực này lúc đầu giờ chiều. Anh phải đi giao hàng ở đó bằng chiếc xe tải con. Hannibal xin phép quá giang xe cùng hai bạn.

Thím Mathilda dọn một bữa ăn trưa thật ngon cho ba cậu. Sau đó cả ba chen nhau ngồi ở ghế trước, bên cạnh Hans. Họ lên đường đi Seaside!

- Cậu đã có thời gian tham khảo tài liệu đúng không hả Bob? Hannibal hỏi. Cậu có biết được gì về rồng không?

- Rồng - Bob đọc, là một con vật thần thoại thường được vẽ dưới dạng một con bò sát to tướng có cánh và móng vuốt, khắc ra lửa và khói...

- Mình không dành thời gian nghiên cứu gì cả - Peter ngắt lời, nhưng hình như Bob quên một điều khá quan trọng: rồng có tính khí không dễ gần gũi lắm.

- Cậu không để cho mình thời gian nói - Bob phản đối. Nhưng việc ấy không hề quan trọng, ngược với lời cậu. Rồng thuộc thể giới truyền thuyết, có nghĩa là chúng không có thật. Mà nếu chúng không có thật, thì dù chúng có dễ gần gũi hay không, điều đó không quan trọng!

- Rất đúng! Hannibal nói- Rồng là con vật của thế giới huyền diệu. Giả sử xưa kia tình cờ có chúng, thì theo định luật biến hóa, loài rồng nay đã tuyệt chủng là hợp lý.

- Điều này hoàn toàn phù hợp! Peter tuyên bố. Nhưng, nếu chúng không còn nữa, thì mình không hiểu làm thế nào ta có thể điều tra về nó được?

- Trong vòng một tuần, tại thị trấn Seaside yên tĩnh, năm con chó đã biến mất - Hannibal nhắc lại. Ông Hitchcock đã nói rằng một người bạn của ông bị mất chó và đã nhìn thấy một con rồng gần nhà. Vậy chuyện này không gợi ý cho các cậu điều gì sao?

- Có! Peter trả lời. Điều này gợi ý cho mình là nhanh chóng trở về Rocky để thử đôi patin mới thay vì đi săn rồng với cậu!

- Nếu bạn của bác Hitchcock, một ông Henry Allen nào đó, thuê chúng ta - Hannibal nói tiếp, thì đây sẽ là một cuộc phiêu lưu có ích cho Ba Thám Tử. Cậu hãy cố gắng xem xét vấn đề dưới góc độ ấy!

-Ồ mình có cố gắng đấy chứ! Peter nói.

- Có rồng hay không có rồng - Hannibal nói tiếp, chắc chắn là chuyện kỳ bí. Chúng ta sắp có các dữ liệu và dựa vào đó chúng ta sẽ có thể làm việc. Trong khi chờ đợi, chúng ta hãy cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo để đề cập đến vấn đề đó.

Xe đã đến Seaside. Hans chạy chậm lại để tìm con đường mà Hannibal nói tên. Rồi Hans dừng xe lại.

- Tôi sẽ cho các cậu xuống đây, Hannibal ạ! - Hans nói.

Chỉ nhìn thấy hàng rào và cây cọ. Nhà ẩn kín giữa đám cây xanh. Peter nhìn thấy một hòm thư màu trắng.

- Henry Allen! Peter đọc lớn tiếng. Người bạn mình tìm ở đây này!

Ba cậu bước xuống.

- Cuộc điều tra sơ bộ của chúng em sẽ mất khoảng hai tiếng, anh Hans ạ. Hannibal tuyên bố.

- Tốt lắm! Đến lúc ấy, tôi sẽ trở lại đón các cậu! Cứ tin tưởng tôi!

Nói xong, Hans trở đầu xe lại và chạy vào con đường đi trung tâm thành phố.

- Ta hãy bắt đầu nhìn xung quanh nhà, Hannibal khuyên. Việc biết địa điểm sẽ giúp chúng ta nhiều khi nói chuyện với ông Allen.

Các vi-la xếp thành hàng dọc theo vách đá nhìn xuống biển. Địa điểm có vẻ tương đối hoang vắng. Ba Thám Tử tiến đến một khu đất trống không có nhà xây, cạnh nhà của ông Allen và nhìn xuống dưới. Ngay dưới chân ba cậu, bãi biển trải dài, yên tĩnh, được viền bởi những ngọn sóng lấp lánh.

- Một khu vực thật nên thơ! Bob nói khẽ.

- Và lý tưởng đối với một con rồng! Peter nói thêm. Thủy triều cao, nó có thể vào hang mà không phải ra khỏi nước.

- Đúng! Hannibal nói. Với điều kiện là con rồng đó có thật. Hiện tại, thì dù mình có dài cổ ra nhìn cũng không thể thấy hang. Sau khi gặp ông Allen, chúng ta sẽ đi một vòng xuống dưới kia.

Và bằng một động tác, cậu chỉ một loạt bậc thềm dẫn xuống bãi biển.

- Xa xa còn có những cầu thang khác cắt ngang vách đá như thế. Hannibal giải thích. Bây giờ, ta hãy đi gặp ông Allen.

Một cánh cửa trong hàng rào mở ra dễ dàng trước mặt ba cậu. Phía sau cửa, một con đường ngoằn ngoèo hiện ra. Ba cậu lần theo con đường và chẳng bao lâu đến trước một căn nhà màu vàng phai, nằm trong bóng mát cây cọ và xung quanh là những bụi hoa. Ngôi nhà, treo lên đỉnh vách đá, bị gió thổi mạnh vào, có vẻ như bị bỏ hoang. Hannibal nâng búa gõ cửa và để nó rơi lại gây tiếng động mạnh.

Cánh cửa do một người đàn ông thấp nhỏ, cũng tròn trịa như Hannibal, mở ra. Ông có cặp mắt to buồn bã, cặp mày rậm và vòng tóc trắng xóa nằm ngay trên khuôn mặt sạm nắng và nhăn nheo.

- Mời các cậu vào... Các cậu là Ba Thám Tử Trẻ mà ông bạn thân Hitchcock đã giới thiệu phải không?

- Dạ phải, thưa bác. Hannibal đáp. Danh thiếp của chúng cháu đây ạ.

Ông Allen cầm danh thiếp trong những ngón tay gân guốc, ông đọc:

Ba Thám Tử Trẻ

Điều tra các loại

? ? ?

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crench

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

- Những dấu chấm hỏi, Hannibal giải thích, là biểu tượng của chúng cháu. Các dấu chấm hỏi biểu thị những câu hỏi chưa có lời giải, những vụ bí ẩn chưa được làm rõ, những bí mật chưa sáng tỏ, tất cả những thứ mà chúng cháu cố gắng gỡ rối.

- Được, ông Allen nói, mời các cậu vào phòng làm việc của tôi. Tôi có chuyện cần nói với các cậu.

Ông ta dẫn bộ ba vào một căn phòng lớn tràn đầy ánh nắng.

Người đàn ông già mời khách ngồi còn chính ông ngồi sau bàn làm việc.

- Mời các cậu ngồi, và mời các cậu lắng nghe chuyện tôi cần nói... Có lẽ ông bạn thân Alfred Hitchcock của tôi đã nói với các cậu rằng tôi là đạo diễn phim phải không?

- Dạ, thưa bác, bác ấy đã nói như thế.

- Thật ra, từ này nên nói theo quá khứ thì đúng hơn. Cứ nói là tôi đã từng là đạo diễn. Từ mấy năm nay tôi không quay được cuốn phim nào cả. Tôi hành nghề rất lâu trước khi ông Alfred Hitchcock nổi tiếng. Thời đó tôi cũng khá danh tiếng... Phải, tôi cũng đã có một thời vinh quang! Alfred đã trở thành bậc thầy trong thể loại phim hồi hộp. Còn tôi, thì chuyên về loại phim kinh dị. Alfred chỉ tự giới hạn mình trong những bí ẩn hợp lý của thế giới hiện đại. Còn tôi thì vượt xa phương diện ấy!

- Ý bác là thế nào? Hannibal hỏi.

- Thì, phim của tôi liên quan đến thế giới kỳ dị. Đó là những ác mộng, những ảo ảnh kỳ quái... Trong đó có quái vật, có những tạo vật siêu tự nhiên... Chúng gây cảm xúc mạnh cho khán giả. Vì vậy tôi bị khó khăn khi phải đi gặp giới chức để trình bày về vấn đề hiện tại của tôi.

- Bây giờ, Hannibal nói, thì cháu nhớ là đã nghe nói về bác rồi! Cháu có xem cả một bộ phim của bác trong một câu lạc bộ điện ảnh nữa!

- Tốt lắm! ông Allen nói. Như vậy, khi tôi kể các cậu nghe về những gì tôi đã nhìn thấy dưới chân vách đá vào hôm tối con chó của tôi bị mất, các cậu sẽ hiểu tại sao tôi phân vân không đi báo cảnh sát. Xét những bộ phim trước đây của tôi và những khó khăn hiện tại mà tôi gặp phải để tìm việc làm, chắc chắn người ta sẽ nghĩ tôi bịa đặt chuyện để gây chú ý và tự quảng cáo miễn phí. Các cậu hãy lưu ý, thời của tôi đã qua! Tôi có đủ tiền để sống yên ổn đến hết đời. Tôi không bận tâm gì cả, tất nhiên ngoại trừ...

- Ngoại trừ con rồng dường như đã định cư trong cái hang, ngay phía dưới nhà bác, phải không ạ? Hannibal nói luôn.

Ông Allen nhăn mặt.

- Ờ ờ đúng .. Tôi có giải thích với Alfred rằng tôi đã nhìn thấy nó đi ra từ lòng biển. Nhưng tôi đã quên một chuyện. Tôi không chỉ nhìn thấy nó... mà tôi đã nghe thấy nó...

Một hồi im lặng sau lời tuyên bố ấy.

- Vậy là bác đã nghe thấy con rồng - cuối cùng Hannibal nói bằng một giọng bình tĩnh. Nhưng chính xác là nó gây tiếng động như thế nào? Lúc đó bác đang ở đâu?

Ông Allen rút khỏi túi áo một chiếc khăn tay lớn và chậm vào trán hơi ướt mồ hôi.

- Tôi đang đứng trên vách đá nhìn ra biển thì tôi nhìn thấy con quái vật, ông giải thích. Có thể đó là... một ảo giác...

- Có thể, Hannibal lặp lại. Nhưng còn tiếng động?

- Quỷ hãy bẻ tay tôi! Ông Allen la lên. Theo tôi biết, vùng này chưa từng có rồng, cả vào những thời xa xưa nhất. Tất nhiên, tôi đã sử dụng nhiều rồng trong các bộ phim kinh dị của tôi... những quái vật cơ học. Chúng tôi làm cho chúng hét lên bằng cách phối hợp tiếng ù ù của một động cơ và tiếng tu huyết inh ỏi.

Tôi bảo đảm với các cậu hiệu quả gây nên rất rùng rợn!... Nhưng cái tôi đã chính tai nghe hoàn toàn không giống gì với những tiếng động ấy. Các cậu hãy tưởng tượng một tiếng thở hổn hển, tiếp theo là tiếng ho và tiếng hắt xì hơi. Phải, y như là... y như là con rồng đang hắt hơi.

- Bác hãy kể cho chúng cháu nghe một chút về cái hang nằm ở dưới kia. Hannibal nói. Hang có đủ rộng để chứa một con rồng không, hay chứa một con vật kích cỡ lớn?

- Thật ra cũng đủ lớn, ông Allen nói. Có nhiều hang mở ra ở chân vách đá, nhìn ra hướng nam cũng như hướng bắc. Một số hang rất sâu. Vào thời kỳ cấm đoán, bọn buôn lậu dùng hang làm kho chứa. Xưa kia, hang cũng là sào huyệt của bọn hải tặc ven biển. Cách đây vài năm, vách đá bị sụt lở một phần, chắn cửa vào của nhiều hang, nhất là những hang về hướng mũi Haggity. Nhưng các hang gần nhất vẫn còn nguyên.

- Hừm! Hannibal nói. Nhưng dù sao, đây cũng là lần đầu tiên bác nhìn thấy một con rồng trong vùng. Tuy nhiên, hình như bác sống ở đây đã nhiều năm rồi phải không ạ?

- Đúng. Nhưng điều này không chứng minh được gì cả. Tôi đã không nhìn thấy con rồng nếu như tôi không phải tìm con chó Pirate và nếu như tôi không nhìn xuống biển đúng vào lúc ấy. Hình ảnh kéo dài không lâu.

- À, còn về con chó của bác - Hannibal nói, bác làm ơn cho chúng cháu biết nó đã biến mất trong hoàn cảnh như thế nào... Bob ơi, cậu hãy ghi chép nhé!

Bob, người phụ trách “lưu trữ và nghiên cứu”, rút cuốn sổ và cây viết ra khỏi túi. Ông Allen mỉm cười và bắt đầu kể:

- Tôi vừa mới đi nghỉ ở nước ngoài hai tháng. Tuy tôi không còn hoạt động như trước, nhưng tôi vẫn quan tâm đến điện ảnh. Đầu đặn hàng năm, tôi đi châu Âu để dự phần lớn những liên hoan phim có tầm cỡ. Mỗi khi tôi đi vắng, tôi gửi con chó đến một trại nuôi chó trong vùng. Lần này tôi cũng làm như thế. Tôi từ châu Âu trở về được một tuần nay. Tất nhiên việc đầu tiên là đi nhận lại con Pirate thân yêu: một con chó săn lông xù, loại Setter Ái Nhĩ Lan, một con vật tuyệt đẹp!

Ông dừng một lúc, thở dài rồi nói tiếp:

- Pirate rất thích chạy. Tôi không thể cứ cột nó mãi. Nên ban đêm tôi thả nó ra. Nhưng bốn mươi tám tiếng rồi, nó chưa trở về. Tôi nghĩ, có thể nó nổi hứng chạy về trại nuôi chó. Tôi điện thoại đến đó nhưng không có nó. Sau đó, tôi chờ, chờ... nhưng hoài công... đúng lúc tôi ra để thử tìm nó thì... thì tôi nhìn thấy vật ấy!

- Bác có xuống dưới bãi biển không ạ? Hannibal hỏi.

Ông Allen lắc đầu.

- Không - ông thú nhận. Tôi cảm thấy kỳ lạ. Tôi bỏ ra ba phần tư cuộc đời để quay những bộ phim làm cho người ta khiếp sợ, và giờ đến phiên tôi. Tôi không thể mô tả được chính xác cho các cậu nghe tôi đã cảm giác như thế nào. Lúc đầu, tôi sợ hãi nghĩ rằng có thể con vật quái dị ấy đã tấn công và ăn thịt con chó của tôi. Sau đó tôi hoảng hốt nghĩ rằng mình đang bị mất trí.

- Vậy là bác không làm gì hơn ngoài việc báo cho bạn bác là ông Alfred Hitchcock phải không ạ? Hannibal nói.

- Đúng thế! ông Allen vừa thở dài vừa lau trán một lần nữa. Alfred là một ông bạn già rất thân và có kinh nghiệm lớn về những điều kỳ lạ. Tôi biết là nếu có người nào giúp được cho tôi, thì chính là ông ấy. Ông ấy đã khuyên tôi nên liên lạc với các cậu. Vậy tôi giao vụ này cho các cậu nhé!

- Thưa bác Allen, chúng cháu rất cảm ơn lòng tin của bác. Hannibal nói. Con chó của bác không phải là con chó đầu tiên bị mất trong thành phố này. Theo một báo cáo mới đây, trong vòng một tuần lễ, năm con chó đã biệt tăm.

- Phải. Sau khi con Pirate mất, tôi có nghe radio nói thế. Nếu tôi biết trước, tôi đã không để cho nó chạy rông.

- Bác có gặp những người chủ của mấy con chó khác không ạ? Thám tử trưởng hỏi.

- Không. Chưa gặp. Tôi... tôi không muốn nói ra điều tôi đã thấy.

- Có phải tất cả những người láng giềng của bác đều có chó không ạ?

Ông Allen mỉm cười.

- Không, không phải tất cả. Nhất là ông Carter, ở bên kia đường. Ông Arthur Shelby, láng giềng bên phải của tôi, cũng không có. Thật ra tôi không tiếp xúc nhiều với láng giềng. Cuộc sống của tôi tương đối ẩn dật, giữa sách và tranh. Con Pirate đủ để làm bạn với tôi.

Hannibal đứng dậy.

- Chúng cháu xin phép bác ra về. Chúng cháu sẽ báo cáo bác về tiến triển của cuộc điều tra.

Ông Allen bắt tay cậu thám tử trẻ và tiễn ba cậu ra đến cửa...

- Một lần nữa, cảm ơn các cậu nhé!

Bộ ba băng qua vườn và bước qua cửa hàng rào. Peter mỉm cười khi nhìn thấy Hannibal cẩn thận đóng cửa lại.

- Cậu muốn ngăn cản không cho con rồng vào, hả Babal?

- Mình không nghĩ chỉ một cái cửa có chốt là đủ để ngăn chặn một con quái vật, Peter ạ! Dù cửa có được giáp sắt cẩn thận, con rồng cũng sẽ nhanh chóng xông vào!

Peter rùng mình:

- Mình không thích cách cậu nói về con rồng chút nào! Cậu làm cho mình có cảm tưởng con quái đó đang rình rập đâu đây...

Peter quan sát con đường rồi nhìn đồng hồ.

- Anh Hans đâu rồi? Peter hỏi.

- Cậu cũng thấy là còn sớm quá mà - Hannibal nói. Chúng ta còn nhiều thời gian trước mắt.

Hannibal bước xuống khỏi lều và bắt đầu băng qua đường. Bob và Peter nhìn theo.

- Nhiều thời gian để làm gì? Bob hỏi.

- Để ghé thăm ông Carter - Hannibal nói. Và sau đó là nhờ Arthur Shelby. Bộ các cậu không thấy lạ sao, những người sống như thế lại không có chó để tự vệ hả?

- Thật ra thì không! Peter đáp. Nhưng bây giờ nghe cậu nói, thì mình cũng tự hỏi sao chính mình không mua chó để tự vệ! Mua một con chó đủ lớn để nuốt chửng con rồng cái một!

Hannibal mỉm cười. Hai bạn bước theo cậu. Căn nhà ông Carter nằm bên kia đường. Khu vườn được chăm sóc cẩn thận còn nhà thì mới sơn lại.

- Các cậu hãy lưu ý, Hannibal vừa nói với hai bạn vừa bước vào lối đi chính trong vườn - rằng ở đây, hàng rào được cắt cẩn thận, cỏ được cắt sát và rõ ràng luôn có người chăm sóc các bồn hoa. Ông Carter là người ngăn nắp.

Thám tử trưởng bấm chuông. Cửa vào gần như mở ra ngay. Một người cao lớn khỏe mạnh xuất hiện, ông ta có vẻ không dễ chịu lắm:

- Bọn nhóc kia, muốn gì hả?

- Thưa bác, chúng cháu xin lỗi là đến làm phiền bác. Hannibal lịch sự nói. Chúng cháu vừa mới đến thăm người láng giềng nhà đối diện với bác là ông Allen, con chó của bác ấy vừa mới bị mất, chắc bác cũng biết. Chúng cháu đến hỏi xem bác có thể cung cấp cho chúng cháu một thông tin nào đó liên quan đến vụ này không?

Mắt ông Carter khép nhỏ lại. Đôi mày rậm của ông cử động lên xuống một cách kỳ lạ. Nét mặt ông hung dữ lên.

- Ủa - ông la lên. Vậy là Allen bị mất chó hả? Giống như những người khác trong khu phố hả? Ồ thế thì hay quá! Hy vọng không bao giờ tìm ra mấy con chó mắc dịch ấy. Tôi rất ghét chó!

Ông nhìn xoáy vào ba thám tử. Nắm tay ông bóp chặt lại, tưởng chừng ông sẽ vồ lấy ba cậu.

Tuy nhiên Hannibal vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh và thái độ thản nhiên để tuyên bố.

- Thưa bác, cháu tin chắc là bác phải có lý do chính đáng để ghét chó. Có thể xin bác giải trình chúng đã làm gì bác ạ...

- Chúng đã làm gì tôi à! Người đàn ông to tiếng - Chúng sửa và chúng tru lên hằng đêm. Chúng giẫm vào bồn hoa của tôi. Chúng phá bãi cỏ của tôi. Chúng làm ngã thùng rác của tôi và làm bẩn lề đường... Có thể các cậu thấy như vậy chưa đủ hả?

- Dạ, cháu rất tiếc cho bác, thưa bác. - Hannibal tử tế cam đoan. Bác biết không, đây là lần đầu tiên chúng cháu đến vùng này. Chúng cháu đang cố gắng tìm lại con chó của ông Allen. Nếu nó đã phá hại ở nhà bác, cháu tin chắc ông Allen sẽ đền bù cho bác. Ông ấy rất mến con chó, và ông ấy sẽ làm bất kỳ điều gì...

- Thế à! ông ấy sẽ làm bất kỳ điều gì hả? Vậy thì tôi cũng vậy, tôi sẵn sàng làm bất kỳ điều gì... Chờ một phút!

Ông Carter cúi xuống và lấy một cái gì đó phía sau cánh cửa. Ba cậu bạn chỉ kịp hốt hoảng nhìn nhau... Cánh cửa lại mở toang ra và ông Carter đang đứng thẳng trên ngưỡng cửa.

Lần này ông cầm trong tay một khẩu súng săn lớn.

- Đây là việc tôi sẵn sàng làm! Ông la lên với một giọng đầy đe dọa. Nhét đạn vào con chó mắc dịch kia! Mà nếu tôi có nhìn thấy đầu mõm con chó của Allen hay bất kỳ con chó nào khác, tôi nện cho nó một loạt đạn săn thú! Đó là điều tôi sẵn sàng làm!

Ông tỳ súng vào vai một cách đáng sợ.

4. Người Thích Đùa

KỂ ĐIÊN KHÙNG giả vờ bầm cò.

- Tôi bắn rất giỏi, không bao giờ trật đích. Các cậu còn câu hỏi nào nữa không?

Hannibal lắc đầu, làm ngơ trước cây súng chĩa vào mình.

- Dạ không, thưa bác. Cháu xin lỗi đã làm phiền bác. Hen gặp lại bác ạ!

Ông Cater cười khẩy.

- Còn tôi thì không muốn gặp lại các cậu! Thôi, cút đi. Nhanh lên!

Ba thám tử bước lùi, nhưng vẫn theo dõi kẻ ghét chó.

- Quay lưng lại! Cater ra lệnh. Tôi không muốn người ta giẫm lên thảm cỏ nhà tôi.

Tim đập thình thịch, Ba Thám Tử quay lưng lại với con người khó tính và bước xuống lối đi.

- Đừng có chạy! Hannibal hỗn hển khuyên. Hãy bước đường hoàng.

Bob và Peter im lặng gật đầu, tự hỏi không biết ông Carter có bắn một phát sau lưng mình hay không. Đột nhiên có tiếng kêu các khiến ba cậu giật mình.

- Bình tĩnh nào các bạn ơi, Hannibal nói. Chỉ là ông Carter đóng cửa lại mà thôi.

Bob và Peter tiếc nhìn qua vai và tháo chạy khi không còn thấy kẻ thù của loài chó nữa. Ba cậu chỉ đứng lại sau khi chạy hết một nửa con đường... Không có ai đuổi theo cả. Cửa nhà ông Carter vẫn đóng kín.

- Ôi! Bob nói khẽ. Thoát nạn!

- Cây súng như thế, đâu phải chuyện đùa! Peter tuyên bố và lau trán. Mình tưởng ông ấy biến bọn mình thành ba cái bia chứ.

- Mình không nghĩ thế. Hannibal nói. Súng ông ấy cài chốt an toàn, mình thấy mà!

Peter và Bob tức giận nhìn bạn.

- Cậu biết mà không nói gì cho bọn mình hết! Peter la lên. Hèn gì cậu vẫn bình tĩnh !

- Khi hươ cây súng, Hannibal nói tiếp, ông Carter chỉ trút cơn giận ra mà thôi. Mình đã làm ông tức điên lên khi đề cập đến vấn đề chó!

- Đường như ông ấy có một đối tượng căm thù khác nữa: đó là con người!

- Lần sau, khi đến gặp ông Carter, ta sẽ thận trọng hơn.

Peter lắc đầu kịch liệt.

- Không, anh bạn ơi. Lần sau, cậu muốn làm gì thì cứ làm! Phần mình, sẽ không có lần sau nữa. Mình nhường cho cậu. Mình quên báo cho cậu biết da mình rất nhạy cảm. Da mình bị dị ứng với đạn súng săn.

- Mình cũng thế - Bob nói theo. Nếu có ai bắn vào mình, thì thà là bắn bằng súng nước thì hơn!

- Ta cần phải xem xét khả năng - Hannibal làm ngơ nói tiếp, ông Carter ấy đã đóng kịch. Trong trường hợp đó, rất có thể ông ấy dính líu đến những con chó mất tích

- Giả thiết có giá trị! Bob đánh giá.

- Ta phải so sánh phản ứng của Carter với phản ứng của kẻ mà ta sắp hỏi cung! Hannibal nói.

Peter quay sang Bob:

- Cậu ấy nói cái quái gì vậy? Peter hỏi.

Hannibal chỉ một ngôi nhà:

- Ông Allen đã nói về hai người hàng xóm không có chó. Chúng ta vừa mới gặp người đầu tiên, là ông Carter. Chúng ta còn phải thăm ông thứ hai: Arthur Shelby.

Một cái cổng cao ngang ngực bảo vệ ngôi nhà của ông Shelby. Phía sau là một ngôi nhà to lớn.

- Chỗ này có vẻ không nguy hiểm, Bob nói. Mình không thấy súng đâu cả.

- Và có vẻ không có ai rình mò bọn mình! Peter nói thêm - Hay ông Shelby không có ở nhà.

Hannibal bước một bước lên phía trước.

- Muốn biết dễ thôi, cậu tuyên bố. Ta chỉ cần vượt qua cái cổng này, rồi...

Hannibal bỗng im bật. Hai bạn cũng đứng lặng. Cổng vừa mới mở ra, mà dường như không cần có người tác động vào.

- Cậu làm như thế nào vậy, hả Babal? Peter hỏi. Bộ cậu có theo học lớp ảo thuật à?

- Có thể là gió... Bob nói thêm.

Hannibal gật đầu. Cậu giang hai cánh tay ra, buộc hai bạn phải lùi và chính cậu cũng lùi lại. Cổng đóng lại như cũ.

Hannibal tiến lên một bước. Cổng lại mở ra. Thám tử trưởng mỉm cười.

- Đơn giản thôi - cậu nói. Cổng này mở ra đóng lại nhờ một tế bào quang điện. Có những cánh cửa hoạt động giống như vậy tại sân bay, siêu thị và các tòa nhà hiện đại khác.

Peter tò mò nhìn.

- Tất nhiên là mình đã thấy loại cổng như thế này rồi! Nhưng chưa bao giờ thấy ở nhà tư nhân.

- Bất kỳ biểu hiện tiến bộ và hiện đại nào đều là dấu hiệu tốt! Hannibal vui vẻ. Việc ông Shelby sử dụng loại thiết bị như thế này chứng tỏ ông ấy có cá tính độc đáo và giàu trí tưởng tượng. Đúng là loại người mà ta có thể nói về những chuyện phi thường... Chẳng hạn như về một con rồng đang đi dạo trong vùng!

Ba cậu bước qua cổng. Bên phải, ngay giữa bãi cỏ, ba cậu nhìn thấy chiếc đồng hồ mặt trời lớn. Trước mặt có giàn cây hoa. Các thám tử bước vào lối đi xanh tươi ấy.

Bỗng nhiên, một phần giàn hoa đột ngột rơi xuống trước mặt. Ba vị khách đứng lại, ngạc nhiên trước chương ngại vật bất ngờ này. Ba cậu đang quay đầu lại, thì một phần giàn hoa lại rơi xuống phía bên kia, chặn ngang đường rút lui.

Cả ba bị nhốt trong một cái chuồng hoa khổng lồ!

- Hy vọng đây chỉ là trò đùa! Hannibal cắn môi nói khế. Ta như bị giam giữ giữa hai rào chắn của một pháo đài!

- Đúng! Bob nói. Mình có nhìn thấy chúng trong quyền sách sử. Nhưng thường đó là phần bảo vệ cuối cùng của pháo đài, sau khi ta vượt qua hào!

- Mình không nhớ là đã vượt qua hào nào hết! Peter lầm bầm, cảm thấy khó chịu.

Có tiếng kêu nữa, và cũng đột ngột như lúc rớt xuống, hai vách hoa lại được nâng trở lên. Ba Thám Tử ngạc nhiên nhìn nhau.

- Đường như ông Arthur Shelby rất thích hài hước. Hannibal nhẹ nhõm nói nhỏ. Ta đi thôi!

Cậu đã tiến được một bước lên phía trước, thì Peter nắm lấy cánh tay bạn:

- Đừng đi hướng này, Babal ạ. Mình cảm thấy dân pháo đài này không muốn bọn mình đến thăm đâu.

Hannibal vẫn dứng cảm bước tới, hai bạn theo sau, không hăng hái lắm. Hannibal mỉm cười, đưa tay lên bấm chuông.

- Ái! Cậu thét lên rồi vừa nhảy lùi lại vừa vẩy bàn tay. Nút này có điện! Mình bị giật!

- Được lắm. Phần mình, mình chán cái ông Shelby và những trò đùa ngu ngốc của ông ấy rồi! Peter tuyên bố. Mình đề nghị ta không phỏng vấn ông ấy nữa.

- Mình cũng nghĩ thế - Bob nói. Có lẽ ông Shelby đang cố làm cho bọn mình hiểu rằng ông ấy không muốn mình đến.

- Mình không nghĩ thế - Hannibal đáp. Ông ấy đang thử sức chịu đựng của chúng ta, thế thôi. Ông ấy đang bắt chúng ta qua một loạt kiểm tra để làm chúng ta sợ.

Như để chứng tỏ cậu nói đúng, cánh cửa kêu cắc lên một tiếng, rồi im lặng xoay trên bản lề. Ba vị khách trẻ thấp thỏm bước qua ngưỡng cửa. Bên trong nhà yên lặng và tối tăm.

Hannibal tăng hăng, rồi lên tiếng:

- Xin chào ông Shelby - cậu nói. Chúng cháu là Ba Thám Tử Trẻ, đến Seaside theo yêu cầu của hàng xóm gần nhất của bác, là ông Allen. Chúng cháu có thể vào nhà được không ạ?

Ban đầu không hề có hồi âm. Sau đó, ba cậu nghe như có tiếng vỗ cánh nhẹ. Tiếng động càng tiến lại gần hơn, rõ hơn... Đường như xuất phát từ phần tối tăm bên trên của căn nhà. Bỗng nhiên cả ba nín thở. Một hình bóng đen ngòm đang lao đến, phát ra một tiếng kêu rít, như tiếng còi tàu lửa.

Một con chim đen và to lớn, giống như diều hâu, bay lượn trên đầu ba bạn. Nó kêu những tiếng hung dữ. Mỏ nó há ra, móng vuốt dường như sẵn sàng bắt lấy con mồi và hai con mắt sáng của nó biểu hiện một sự độc ác quỷ quái.

5. Hết Bất Ngờ Này Đến Bất Ngờ Khác

- TRỜI ĐẤT! Peter chùng hững la lên.

Ngay lập tức, ba cậu nằm úp xuống đất, trong khi con chim săn mồi bay lượn trên đầu với những tiếng kêu khùng khiếp, móng vuốt giương ra đe dọa. Dần dần con vật bay chậm lại, rồi dừng lại phía trên đầu ba cậu, không kêu nữa. Nó đứng đó, lơ lửng trên không, cánh vẫn giang ra, nhưng không hề động đậy.

Hannibal đã lấy tay che mặt như để tự vệ. Ngạc nhiên vì sự im lặng, cậu lén nhìn qua kẽ ngón tay, rồi ngồi bật dậy và la lên:

- Không sao đâu, các bạn ơi. Không phải chim thật!

- Cái gì? Peter thốt lên.

Vẫn còn chưa tin, Bob và Peter cũng đứng dậy. Con chim săn mồi đang treo lơ lửng ở cuối sợi dây đồng phía trên đầu. Cặp mắt vàng của nó nhìn ba cậu không có chút sức sống nào.

- Đây chỉ là đồ chơi, Hannibal vừa nói vừa chạm tay vào con vật. Dường như làm bằng nhựa và dây kẽm.

- Ôi! - Peter kêu, thất vọng vì đã hoảng sợ một con điều hâu giả.

Từ cuối tiền sảnh tối tăm phát ra một tiếng cười lạc điệu. Gần như ngay sau đó, đèn trần sáng lên. Một người đàn ông cao ốm, mặc đồ màu sẫm, hiện ra trước mặt ba vị khách. Ông có mái tóc màu hung, cắt ngắn.

- Chúc mừng các vị đã đến lâu đài của sự kỳ bí! Ông nói với một giọng trầm, ồ ồ. Rồi ông cúi gập người lại và cười thoải mái. Ông cười đến nỗi ho sặc sụa.

- Rõ ràng - Peter lầm bầm, ông ta là người khôi hài rất đặc biệt!

Ông già từ từ đứng dậy. Cặp mắt sáng rõ. Ông ta có vẻ hết sức hài lòng về mình.

- Tôi là Arthur Shelby. Tốt hơn là tôi nên cắt con chim này, nếu không nó ăn thịt các cậu mất. - ông tuyên bố.

Ông đến gần con chim máy biết bay, tháo nó xuống. Hannibal nhìn lên trần nhà và mỉm cười.

- Cháu hiểu rồi, cậu nói. Con điều hâu của chú trượt trên những đường ray này, giống như tàu lửa, từ trên cao. Tài quá!

Đến lượt Bob và Peter cũng nhìn lên.

- Cháu thích tàu điện lắm, Peter nói. Cháu chưa bao giờ sợ tàu điện cả!

Ông Shelby cười.

- Các cháu bị mắc lừa, đúng không? Các cháu đừng giận chú nhé. Chú rất thích các trò chơi độc đáo. Đó là cái thú của chú. Đi, lại đây xem này!

Ông dẫn ba cậu sang một cái xưởng rộng lớn, đầy công cụ, khúc gỗ và dây kẽm. Ông đặt con chim lên bàn thợ. Khi ông hỏi, giọng nói của ông bình thường, trầm ấm:

- Sao các cháu lại đến đây?

Hannibal đưa ông danh thiếp.

- Cái này sẽ giải trình với chú tụi cháu là ai. Tụi cháu lo làm sáng tỏ những vấn đề bí ẩn.

Ông Shelby xem danh thiếp và không nhận xét gì về các dấu chấm hỏi. Rồi ông mỉm cười.

- Chú đoán là vụ bí ẩn hiện làm cho các cháu bận tâm liên quan đến việc mấy chú chó bị mất tích, phải không? - ông nói.

Hannibal thận trọng trả lời:

- Tụi cháu đang thử giúp ông Allen tìm lại con chó quý mà ông ấy bị mất. Tụi cháu nghĩ vụ những con chó khác bị mất ít nhiều có liên quan đến con Pirate.

- Rất có thể! ông Shelby gật đầu. Chú ít quan hệ với hàng xóm, nhưng qua radio, chú có biết đến các vụ rắc rối mà ông ấy gặp phải. Ông Allen đi nước ngoài, chú không hề biết ông ấy về đến khi nghe thông báo Pirate bị mất tích. Chú mong người ta sẽ tìm lại được con chó ấy.

- Tụi cháu đến đây để làm việc đó! Hannibal nói. Cuộc điều tra của tụi cháu vừa mới bắt đầu và tụi cháu cố gắng thu thập được thật nhiều thông tin về vụ này. Tụi cháu đã đến gặp ông Carter bên kia đường rồi. Chú có quen ông ấy không ạ?

Ông Shelby cười.

- Cả xóm ai cũng biết ông ấy cả. Nhưng ông ấy lại có tính tình khó chịu. Chú dám chắc ông ấy đã chĩa súng vào các cháu phải không?

- Ông ấy định làm cho tụi cháu sợ, nhưng súng cài chốt an toàn. Ông ấy bảo chó hàng xóm phá hoại vườn ông ấy. Rõ ràng ông ấy rất ghét thú vật.

- Con người đáng thương kia ghét người cũng như ghét thú vật! Ông Shelby thở dài.

- Cả chú, Peter đột nhiên nói, chú cũng thích làm cho khách sợ vậy! Chú làm người ta sợ theo cách khác. Chú xếp đặt những cái... ờ... bày quanh nhà để làm gì ạ?

Ông Shelby thích thú nhìn Peter:

- Cháu đừng nghĩ xấu về chú. Chú chỉ ghét những người đến quấy rầy. Chú tự vệ khỏi những kẻ không mời mà đến: kẻ lang thang, đám ăn xin, những kẻ chào hàng dai nhách. Chú có làm cho các cháu sợ thật không?

- Quá sợ đi ấy chứ! Peter cầu nhàu.

- Chú xin lỗi. Tuy nhiên, chú cẩn thận để không làm tổn thương bất cứ một ai bằng những phát minh nhỏ của chú... Thôi, bây giờ các cháu hãy nói xem chú có thể giúp được gì được nào?

- Về vụ mất chó, Hannibal nói, chú có ý kiến riêng nào có thể giúp tụi cháu về một hướng tìm tòi nào đó không ạ?

- Rất tiếc là không. Chú chỉ biết những gì đài nói. Tốt nhất là các cháu trực tiếp với chủ nhân mấy con chó đó.

- Từ trước đến nay, chủ chó duy nhất mà tụi cháu có nói chuyện là ông Allen, láng giềng của chú - Hannibal nói, ông ấy cũng có cho chúng cháu một thông tin nhưng... hơi khó tin.

- Thế à? Ông Shelby nhướn cặp lông mày lên. Chuyện gì vậy?

- Thì... cái khó là cháu không biết cháu có quyền nói ra không...

- Sao lại không?

- Cháu sợ ông Allen phiền nếu cháu tiết lộ những gì ông ấy đã nói. Xin lỗi chú...

Ông Shelby nhún vai.

- Chú nghĩ rằng trong nghề các cháu, nên giữ bí mật nghề nghiệp tuyệt đối. Các cháu không được nói ra những gì thân chủ đã tâm sự.

- Dạ đúng, thưa chú. Nhưng cháu thấy lạ rằng chú không kể với cháu một chuyện giống như ông Allen. Ông ấy đã nhìn thấy một cái gì kỳ lạ gần đây... và chính chú cũng đã có thể nhìn thấy nó...

Ông Shelby mỉm cười.

- Cháu nói gì mà khó hiểu thế. Chú có thể nói cho cháu cái gì? Chú đã có thể nhìn thấy cái gì? Cháu có thể nói rõ hơn được không?

- Đúng rồi đó, Babal ơi! Peter nóng lòng cắt ngang. Thưa chú, điều mà đáng lẽ Hannibal phải nói cho chú biết, là ông Allen đã nhìn thấy một con rồng hiện ra từ đại dương tối hôm qua.

Thám tử trưởng có vẻ không hài lòng về sự can thiệp của bạn mình:

- Peter ơi, cậu nói nhiều quá đấy! Cậu không có quyền tiết lộ những thông tin của thân chủ chúng ta.

- Xin lỗi, Peter xấu hổ nói. Mình quá căng thẳng khi nghĩ đến chuyện đó.

- Một con rỗng hả? ông Shelby chưng hửng hỏi lại. Đó là cái mà ông Allen khẳng định đã nhìn thấy sao?

Hannibal phân vân. Rồi cậu nhún vai. Dù gì, Peter đã lỡ miệng rồi!

- Ông Allen không muốn tiết lộ điều ông ấy đã thấy vì sợ người ta nghĩ ông ấy điên. Nhưng ông ấy chắc chắn đã không nhìn lầm! Đúng là ông ấy đã nhìn thấy một con rỗng!

- Không thể nào được! ông Shelby vừa nói vừa lắc đầu.

- Ông ấy không chỉ nhìn thấy rỗng thôi! Ông ấy còn nghe tiếng rỗng nữa! Bob nói cho rõ hơn. Con rỗng đã trốn vào cái hang ở dưới nhà ông ấy.

- Nghĩ lại, Hannibal nói, chú biết chuyện là tốt hơn, chú ạ. Nếu con rỗng đó có thật, thì chú phải thận trọng. Chú hãy coi chừng khi xuống bãi biển.

- Cảm ơn lời khuyên của cháu, nhưng chú ít khi đến gần bờ nước lắm. Còn về mấy cái hang trong vách đá, chú đã biết nên phải thế nào từ lâu lắm rồi. Vào trong đó nguy hiểm lắm.

- Nguy hiểm à! Tại sao vậy? Bob hỏi.

- Không chỉ vì có con rỗng làm nhà trong đó, ông Shelby vừa nói vừa mỉm cười. Hang đã có tiếng xấu từ lâu rồi! Đất hay bị sụt lở dọc theo bờ. Những ai mạo hiểm vào những cái hang ấy có thể bị chôn sống.

- Nghe nói thời xưa, bọn cướp biển và bọn buôn lậu dùng hang làm nơi ẩn náu.

- Ồ, chuyện đó thì xưa lắm rồi! Còn về chuyện đất sụt lở, thì các cháu đi một vòng ra vách đá là biết ngay. Đã có mấy cái biệt thự bị chôn vùi hoàn toàn.

Ông nhìn ba cậu bằng cặp mắt sáng:

- Chú biết các cháu đang nghĩ gì. Chú cũng đã từng là thiếu niên mà. Chú nghĩ rằng nếu chú bằng tuổi các cháu mà được nghe nói về rỗng, là chú sẽ lật đật chạy ngay ra hang rỗng nhìn vào đó. Các cháu đừng quên: mấy cái hang đó nguy hiểm lắm!

- Cảm ơn chú đã báo, Hannibal nói. Vậy theo chú, con rỗng của ông Allen không có thật phải không ạ?

Ông Shelby cười.

- Còn chính cháu nghĩ thế nào?

- Thì...

Ông Shelby cười.

- Thôi - Hannibal thở dài. Cảm ơn chú đã dành thời gian tiếp tục cháu. Có thể cuối cùng tụi cháu cũng sẽ biết được ông hàng xóm của chú thật ra đã nhìn thấy cái gì.

- Chú cũng mong như thế! Ông Shelby nói.

Ông Shelby đưa khách đến cửa và mở cửa ra. Hannibal bước ra cuối cùng. Khi cậu bước qua trước mặt người đàn ông tóc hung, ông thân thiện đưa tay.

- Chúc cậu may mắn nhé!

Hannibal bắt chặt bàn tay chìa ra.

- Cháu cảm ơn chú.

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Khi ấy Hannibal đưa mắt nhìn xuống và sững sờ. Cậu cảm thấy ớn lạnh xương sống.

Bàn tay phải của ông Shelby vẫn còn nằm trong tay của Hannibal.

6. Bắt Đầu Rắc Rối

HANNIBAL buông “bàn tay” ra và thét lên một tiếng. Hai bạn nghe thấy và quay lại.

- Cậu làm sao thế? Peter hỏi.

- Ghê quá! Bob thốt lên. Bàn tay!

Hannibal ngắc ngứ:

- Bàn tay của ông Shelby, Hannibal nói rõ. Nó đã lìa ra khi mình bắt tay ông ấy.

- Sao! Không thể được!

Đúng lúc, có tiếng cười lớn phát ra từ bên trong căn nhà, tiếp theo đó là một cơn ho. Một lần nữa, ông Shelby bị sặc do cười. Hannibal đỏ mặt:

- Mình ngốc quá. Mình quên mất rằng ông Shelby rất thích đùa.

Cậu nhanh chóng lượm bàn tay lên và đưa cho hai bạn. Peter lắc đầu, nhưng Bob thì cầm lấy ngấm ngấm.

- Trông y như thật - cậu nói. Một bàn tay giả tuyệt đẹp! Có thể ông Shelby có cánh tay giả và bàn tay bị đứt ra tình cờ khi ông ấy bắt tay cậu.

- Cậu nghĩ thế nào! Hannibal nói. Bộ cậu không nghe thấy ông ấy cười hả? Ông ấy đang trêu chúng ta. Lại một trò đùa của ông ấy nữa thôi! Ông ấy thích làm người ta sợ mà.

- Vui quá! Peter nói nhỏ và mím môi. Ta hãy nhanh chóng ra khỏi nơi này, trước khi ông ấy nghĩ ra một trò còn vui hơn nữa!

Bob vứt bàn tay giả đi. Ba cậu theo lối ra đi về.

- Coi chừng cái lồng hoa! Peter nhắc.

Tránh cái bẫy rào chắn, Ba Thám Tử đi ngoằn ngoèo ra đến cổng. Khi gần đến cổng, ba cậu đi chậm lại. Nhưng cổng mở ra nhẹ nhàng. Cả ba nhào ra đường.

- Rốt cuộc, ông ấy cũng không phải là người xấu lắm, - Bob tuyên bố khi đi xuống đường. Ông ấy đã có thể chơi bọn mình một cú cuối cùng với cái cổng.

- Cậu hãy khoan khen ông ấy - Peter cầu nhàu. Mình chỉ yên tâm khi nào đi thật xa nơi này.

Khi đã cách khá xa, ba cậu hội ý.

- Bây giờ, bọn mình làm gì? Bob hỏi. Hay bọn mình chờ Hans đến?

- Mình, Peter nói, mình đề nghị vắt giò lên cổ chạy thẳng về Rocky. Khi bị nguy hiểm, khoảng cách không còn quan trọng nữa.

Hannibal nhìn đồng hồ.

- Ta còn ít thời gian. Các cậu nghĩ sao, nếu chúng ta đi đến chỗ cái hang?

Peter nhìn ra hướng vách đá.

- Ý cậu nói cái hang chỗ con rồng ẩn náu ấy hả? Vậy thì câu trả lời của mình như sau: gì cũng được, ngoại trừ chuyện đó!

- Đến lượt cậu cho biết ý kiến. Bob ơi! Hannibal vừa nói vừa quay sang “Lưu trữ và nghiên cứu”.

- Mình nghĩ giống Peter - Bob thú nhận. Mà cậu cũng nghe ông Shelby nói đấy: nguy hiểm lắm. Mình không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu bọn mình gặp phải con rồng, nhưng mình chắc chắn là không tệ hơn việc bị chôn sống đâu!

Hannibal bước ra bờ vách đá. Cậu đặt tay lên tay cầm của bậc thềm bằng gỗ rất dốc dẫn xuống bãi biển và tuyên bố.

- Ít nhất ta hãy thử nhìn qua địa điểm! Như vậy khi về tới nhà, ta có thể suy nghĩ rõ hơn về tình hình.

Rồi không chờ trả lời, cậu bước xuống vài bước, và biến mất khỏi tầm nhìn của hai bạn. Peter nhìn Bob, cần nhân:

- Tại sao quyết định của cậu ấy lại luôn luôn có ưu thế, cả khi cậu ấy chống lại hai ta?

- Có lẽ tại cậu ấy có ý chí mạnh hơn bọn mình... hay bởi vì bọn mình dễ chịu hơn cậu ấy!

- Đúng, chắc là như thế! Còn bây giờ, có lẽ ta nên nhanh chóng đi theo cậu ấy, trước khi ông Shelby lại cho một vật biết bay nào đó đuổi theo bọn mình... hay ông Carter chọn bọn mình làm bia!

Peter cũng nắm tay cầm và bắt đầu đi xuống. Bob bước theo. Bậc thêm bằng gỗ, chật hẹp và cũ kỹ, càng lúc càng khít với nhau hơn. Mặc dù thang rất dốc, nhưng cả hai cậu thả tay cầm ra để đi nhanh hơn. Hannibal quay lại và thấy hai bạn, không những đã chịu đi theo mình rồi, mà còn cố gắng bắt kịp. Cậu mỉm cười. Tuy mập mạp, Hannibal vẫn rất nhanh nhẹn khi cần... Cậu tăng tốc và nhảy từ bậc thêm này sang bậc thêm khác.

Đột nhiên một bậc thêm bất ngờ sụp xuống dưới sức nặng của Hannibal. Đang quá trớn, cậu không dừng lại được. Bậc thêm tiếp sau cũng kêu rắc và gãy sụp. Khi đó, Hannibal cố gắng níu vào tay cầm. Rất tiếc! Tay cầm cũng rớt ngay khi mới chạm vào và nằm lại trong tay cậu. Không còn gì có thể hãm lại sự rơi xuống của Hannibal nữa. Hannibal chúi đầu về phía trước, kêu một tiếng dài.

Peter và Bob vừa mới trở tới nhưng cả hai nghe tiếng cảnh cáo của bạn quá trễ. Phía dưới, cả cầu thang như một lâu đài bằng lá bài. Cơ may duy nhất là bám vào phần tay cầm chưa bị gãy. Hai cậu vội vàng bám vào đó.

Tay cầm rời ra khỏi trụ đỡ.

Đến lượt Bob và Peter rơi vào khoảng không, cùng với một đồng tấm gỗ.

Cả khi đang rơi, đầu óc Hannibal cũng không ngừng hoạt động. Ngay vào giây cậu tiếp xúc - khá mạnh - với đất liền, trong đầu cậu nảy ra hai ý...

Tai nạn này có đúng là tai nạn không?

Hay là nó đã được gây ra để cho Ba Thám Tử Trẻ tránh xa vụ bí ẩn con rồng!

Cứ sức không cho phép cậu tự đặt ra những câu hỏi khác nữa. Ngoài ra, có hai thân thể và vô số ván gỗ rơi xuống đầu cậu. Hannibal hầu như ngất lịm.

7. Hang Rỗng

- BABAL ỒI! Babal! Cậu cảm thấy thế nào?

Hannibal chớp chớp mắt, rồi mở mắt ra hẳn. Như qua sương mù, cậu nhìn thấy hai cái đầu của Peter và Bob cúi xuống. Cậu lăm bằm vài từ không rõ, rồi ngồi dậy. Mặt cậu dính đầy cát. Cậu lau mặt cẩn thận trước khi trả lời:

- Mình cảm thấy hoàn toàn khỏe, mặc dù cả hai cậu đã đạp xuống đầu mình. Hai cậu không những đã làm mình đứt thở, mà còn làm cho mình bị chôn vùi dưới cát hết nửa người.

Peter nở một nụ cười.

- Hẳn còn sống! Hẳn đang càu nhàu!

- Mình cũng nghe thấy rồi! Bob nói. Theo thói quen, hẳn đổ hết tội cho bọn mình. Mà nếu mình nhớ không nhầm, thì bậc thêm và tay cầm đã sụp đổ chính là vì sức nặng của hẳn.

Hannibal chậm chạp đứng dậy. Cậu dùng chân đá phẳng các khúc gỗ rải đầy trên bãi biển. Chợt Babal cúi xuống lượm một khúc gỗ, rồi một khúc khác, xem xét cẩn thận và có vẻ hài lòng.

Không hề nhìn ra phía sau, cậu bước thẳng ra biển.

- Ta phải tìm dấu chân từ biển đi đến hang, cậu giải thích, bởi vì ông Allen nói đã thấy con rồng đi theo lộ trình như vậy.

Peter và Bob vội vàng đi theo bạn. Cả ba bước dọc bước ngang trên bãi cát mênh mông. Đường như không có dấu vết nào thú vị cả. Phía trên đầu đàn chim biển bay lượn thành vòng tròn kêu chí chọe.

Ba cậu bước xa nhau ra và tiến tới, không rời mắt khỏi cát.

- Mình chỉ thấy hàng tá rong biển, Bob nói.

- Mình nghĩ rằng, nếu có dấu vết thì thủy triều đã xóa mất rồi - Peter phụ họa.

- Trên cát ướt thì đồng ý! Hannibal chấp nhận. Nhưng vẫn còn một vùng cát khô rộng lớn giữa chỗ ta đang đứng và hang. Ta đi xem nào!

- Lỡ có con rồng bên trong? Bọn mình sẽ làm gì? Có phải đấu tay không với nó không? Peter hỏi.

- Hy vọng không phải đấu gì hết, Hannibal trả lời. Chúng ta sẽ thận trọng tiến lại gần miệng hang. Rồi chỉ vào hang khi thấy chắc ăn.

Peter nhú mào. Rồi cậu cúi xuống lượm một khúc gỗ do sóng biển mang vào bờ.

- Khúc gỗ này không phải là vũ khí hay lắm, nếu có gây ngấn, mình sẽ thấy yên tâm hơn.

Bob, bắt chước Peter cũng lượm một cái chèo gậy.

- Mình nhớ có thấy hình thánh Georges hạ gục rồng. Nhưng cái chèo này không phải là gươm, mà mình cũng không phải là thánh Georges, nên phải thận trọng.

- Thật ra - Hannibal thừa nhận, các cậu cũng có lý! Mình phải đề phòng.

Nói xong, cậu cũng lượm một tấm ván đang nằm dưới chân. Ba bạn nhìn nhau, mỉm cười, rồi cương quyết tiến lên... Cả ba đi thẳng về miệng hang, không ngừng quan sát mặt cát. Đột nhiên, Hannibal dừng lại. Mắt cậu sáng lên.

- Mình tìm thấy cái này! Cậu thông báo.

Bob và Peter nhìn cái cậu đang chỉ: hai vết song song trên cát mềm.

- Con rồng này thuộc loại mới, - cuối cùng Bob nói. Đường như nó có bánh xe.

Hannibal gật đầu tán thành.

- Vết này hướng về hang - cậu nhận xét, và hình như dấu vết này cho thấy là có một chiếc xe nào đó đi qua. Có thể là xe jeep tuần tra dọc theo bãi biển.

- Nếu vậy, Bob bắt bẻ, - vết xe phải chạy dọc theo vách đá, chứ không được vuông góc với vách đá.

- Rất đúng. "Lưu trữ và nghiên cứu" à! - Hannibal tuyên bố.

Cậu bò xuống để xem dấu vết kỹ hơn. Peter cười:

- Mình nghĩ là không nên tin cái ông Allen ấy nhiều quá. Theo mình, ông ấy bị ảo tưởng! Có lẽ con rồng của ông ấy chỉ là một chiếc xe kéo cát...

- Có thể! Hannibal trả lời.

Tuy nhiên có một bất ngờ đang đợi các thám tử. Khoảng mười mét trước khi đến hang, dấu vết biến mất hoàn toàn.

Ba cậu sững sờ nhìn nhau.

- Lại một bí ẩn nữa cần làm rõ! - Peter cầu nhàu.

Ba thám tử chậm chậm tiến đến gần miệng hang. Hang trống không.

- Chỗ này có vẻ đủ rộng để chứa một chiếc xe buýt. Bob vừa nhận xét vừa thò cổ tới. Đây, để mình vào xem thử hang có sâu lắm không.

Hannibal cũng nhìn vào.

- Tốt lắm, Bob à. Nhưng cậu đừng có vào sâu quá.

Bob hươ chiếc chèo gậy như hươ lao và dùng cảm bước vào trong.

Peter có vẻ ngạc nhiên.

- Cái gì làm cho cậu ấy bỗng nhiên dùng cảm lên thế?

Hannibal mỉm cười.

- Bây giờ, khi ta thấy rằng dấu vết thuộc một chiếc xe do con người chế tạo, chứ không phải của một con vật quái dị như con rồng - Hannibal giải thích, thì tất nhiên là chúng ta can đảm hơn.

Cậu ngẩng đầu lên, như đang lắng nghe.

- Ta có thể có khái niệm về kích thước của hang chỉ bằng cách nghe âm vang giọng nói của Bob, Hannibal nói. Rồi cậu nói lớn tiếng:

- Ê Bob ơi! Chúng ta đang thử nghiệm âm thanh. Cậu hãy kể cho mình nghe xem trong đó thế nào...

Peter cũng lắng tai nghe, chú ý chờ Bob hồi âm. Cậu nghe tiếng động cùng lúc với Hannibal. Tiếng rơi “ùm” thật lớn.

Sau đó, giọng nói của Bob vang lên từ độ sâu tối tăm. Tiếng nói có vẻ cao và xa vời. Thật ra Bob chỉ nói hai từ... nhưng lại là hai từ khiến Peter và Hannibal ớn lạnh:

- Cứu với!

8. Bob Lâm Nguy

HANNIBAL VÀ PETER tê liệt bởi nỗi sợ hãi một hồi, rồi mới nghe Bob gọi lần thứ hai:

- Cứu với! Cứu với!

- Bob gặp nguy rồi! Peter la lên. Nhanh lên! Ta vào đi!

Peter, lực sĩ của bộ ba, lao vào hang.

- Ê! Sao đi nhanh thế! Hannibal chạy theo. Ta phải cẩn thận khi tiến tới chứ...

Hannibal không nói hết câu. Trong bóng tối, cậu đụng phải Peter mạnh đến nỗi cậu té quỵ gối xuống. Đúng vậy, Peter vừa mới dừng lại đột ngột

- Lùi lại ngay, Babal ơi! Mình vừa tìm thấy Bob!

- Ở đâu vậy hả Peter? Mình có thấy gì đâu!

Sau khi nheo mắt nhiều lần, cuối cùng thám tử trưởng cũng nhìn thấy Peter đang bò trước mặt.

- Cậu ấy đây này, dưới đáy một cái hố, Peter nói. Mình dừng lại vừa kịp.

- Mình chẳng thấy gì hết - Hannibal vừa nói vừa cố gắng nhìn qua vai Peter. Ê Bob! Cậu đang ở đâu vậy?

- Ở dưới đây! Bob đáp. Hình như mình té xuống cái giếng. Dường như... càng lúc mình càng lún xuống.

- Trời đất! Peter kêu. Cát lún!

- Không thể được! Hannibal phản đối. Chắc chắn trong vùng này không có mà. - Cậu tiến lại gần miệng hố, dùng tay sờ nền đất gồ ghề. - Mình vẫn không nhìn thấy cậu, Bob ạ. Còn cậu, cậu có thấy bọn mình không?

- Thấy, thấy mờ mờ phía trên.

- Bob ơi, cố gắng nắm lấy tay mình đi.

Có tiếng Bob đang lội bì bõm.

- Không được! Mỗi lần thử là mình càng lún sâu hơn nữa.
- Vậy cậu hãy đưa cái chèo của cậu lên cho mình. Peter khuyên. Bọn mình sẽ lôi cậu lên.
- Cái chèo! Nó bị gãy làm đôi khi mình té xuống hố.
- Ôi! Peter lầm bầm. Khúc cây của mình không đủ chắc để cậu bám vào.

Trong khi đó, Hannibal cẩn thận đi vòng quanh cái hố.

- Bob ơi, cố gắng nhé! Mình đang đo kích thước cái hố đây.
- Nhanh lên! Bob kêu. Đây không phải là lúc đo chu vi.
- Cậu làm đấy. Cứ để mình làm! Mình có cách! Hannibal trả lời.

Hannibal sớm trở về điểm xuất phát.

- Mình nghĩ sẽ thành công - cậu nói với Peter.
- Mình không biết cậu đang nói về cái gì - Peter nói, nhưng tốt hơn là cậu giữ giùm hai cái chân mình. Trong khi mình cố gắng nắm tay kéo Bob lên. Thời gian gấp lắm, cậu biết không.

Thảm tử trường gặt đầu.

- Mình thích làm theo kế hoạch của mình hơn - cậu tuyên bố. Không nên hy vọng kéo cậu ấy ra khỏi cái hố này. Ta thiếu một điểm tựa vững vàng. Mà tấm ván của mình đủ dài để đưa xiên vào giếng, đầu cuối cắm sâu vào thành đối diện, ở phần dưới. Như vậy ta sẽ có một mặt phẳng nghiêng.
- Nhưng sẽ dùng để làm gì? Peter hỏi. Bob sẽ không bao giờ với tới được.
- Mình nghĩ là được, nếu đặt tấm ván theo một góc thích hợp, hoặc làm cho nó kẹt cứng ở phía bên kia.

Peter không hứng thú nhìn tấm ván của Hannibal. Trông tấm ván quá mỏng để có thể chịu được trọng lượng của Bob.

- Dù gì, ta cũng không còn cách nào khác, cậu thử dài. Nên làm thử!

Hannibal cúi xuống hố.

- Bob ơi, cậu nghe không? Khi nào cậu nhìn thấy khúc đuôi của tấm ván hãy cố gắng cầm lấy nó và theo dõi nó có cắm sâu vào thành không? Sau đó, cậu leo lên tấm ván thật cẩn thận rồi bò lên dốc.
- Được - Bob nói. Nhưng làm nhanh đi. Mình càng lúc càng lún sâu hơn.

Hannibal chụp lấy tấm ván và đưa nó từ từ xuống khoảng không. Bỗng nhiên, Bob la lên:

- Mình thấy rồi. Nó nằm ngay trên đầu mình, nhưng mình chưa thể với tới được.
- Cậu chờ một phút, mình cho nó xuống thêm, đồng thời tìm góc phù hợp để làm cho nó kẹt lại.
- Thêm vài centimet nữa là mình nắm được... Ê... có chuyện gì vậy Babal!
- Ôi ôi! Mình đã vướn người ra nhiều quá. Mình đang trượt xuống... Peter ơi!

Peter bay người theo tiếng kêu, chụp lấy hai chân Hannibal kéo về phía sau.

Cũng may, Hannibal chưa thả tấm ván ra.

- Cảm ơn Peter! Cậu hẳn hẳn nói. Bây giờ cậu hãy làm đôi trọng một lúc để mình chỉnh cái tấm ván này lại...

Mười giây sau, Bob reo lên vui mừng.

- Rồi, Babal ơi! Mình nắm lấy nó được rồi... Xong, nó cắm vào chắc lắm rồi.

- Tốt lắm - cậu nói. Peter và mình đang nắm đầu trên chắc lắm. Cậu leo lên cái cầu lửng đi và... hãy làm sao cho thật nhẹ nhé!

Có tiếng kêu rắc vang lên từ đáy hồ. Bob đang leo lên cái mặt phẳng nghiêng do tấm ván tạo thành. Mong sao tấm ván đủ sức để chịu được trọng lượng của Bob!

- Bob đang leo kia! Peter thì thào trong khi tấm ván càng rung và nứt nhiều hơn.

- Cố lên! Hannibal khuyên, nhưng trong thâm tâm rất lo.

- Khúc gỗ này có thể vỡ bất cứ lúc nào, Peter nói nhỏ phía sau lưng. Cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng chụp lấy Bob khi Bob lên tới!

Nghe tiếng Bob thở mạnh.

- Mình gần tới rồi! Cậu thông báo... Mình đây rồi! Bây giờ mình phải làm gì đây?

- Chụp lấy bàn tay mình!

Bàn tay Bob nắm lấy tay Hannibal. Trong một giây ngắn ngủi, hai cậu cứ như thể không động đậy. Sau đó, các ngón tay của Bob trượt ra. Cậu chỉ kịp bám vào tấm ván. Đến lượt Peter nắm lấy Bob... nhưng Bob cũng trượt ra, như đã trượt khỏi tay Hannibal.

- Ái dà! Peter than phiền. Cậu ấy còn trơn hơn con lươn nữa. Không thể nào giữ nổi!

- Cả hai ta hãy thử nắm lấy Bob đi! Hannibal khuyên.

Ngay phía dưới, Bob đang cố leo lên tấm ván trở lại và cầu nhàu.

- Trời đất! Các cậu xì xầm cái gì vậy? Đâu phải lúc nói chuyện phiếm! Các cậu có chịu lùi mình ra khỏi đây hay không. Trên người mình là một lớp bùn dày đặc đến nỗi mình gần như không thể đứng vững trên tấm ván này. Mình cứ bị trượt xuống...

Cũng dễ hiểu tại sao tay Bob lại trượt đi.

Ánh nhìn của Hannibal nhanh nhẹn quan sát bên trong hang.

- Cái ta cần là một sợi dây với cái vòng ở đầu, cậu nói.

- Không có dây... và cũng không có thời gian đi lấy dây! Peter buồn rầu thở dài.

Bỗng nhiên, nét mặt Hannibal sáng rõ lên.

“Mình nghĩ ra rồi!”.

Cậu hối hả tháo dây thắt lưng ra.

Peter há miệng nhìn Hannibal luồn dây nịt vào khóa, tạo thành nút thông lọng nhỏ.

Thám tử trưởng ném cái thông lọng ứng biến ấy cho Bob.

- Bob ơi! Cậu la lên. Chụp lấy dây thắt lưng của mình! Đưa bàn tay vào đầu thông lọng. Peter và mình sẽ cùng nhau kéo. Dưới trọng lượng của cậu, thông lọng sẽ thắt chặt lại. Và chỉ cần lùi cậu lên. Cố gắng nhé!

Cái thắt lưng đu đưa trong khoảng không. Hannibal lo lắng chờ đợi...

- Rồi! Bob đột nhiên hét lên. Mình cầm lấy được rồi!

Hannibal thở dài nhẹ nhõm. Peter mỉm cười và nắm lấy đầu dây, sẵn sàng tiếp sức cho Hannibal.

Khi Bob sẵn sàng, hai cậu kéo lên...

Cuối cùng, một hình người đen và ướt, bùn phủ từ đầu đến chân, hiện ra miệng giềng.

9. Hú Vía!

BOB NGỒI XUỐNG cạnh các bạn. Cậu mệt nhừ.

- Cám ơn! Cậu nói hỗn hển. Mình rất biết ơn các cậu.
- Chính Babal nghĩ đến việc sử dụng dây thắt lưng. Peter giải thích. Mình cũng có thắt lưng - nhưng mình không nghĩ đến việc dùng nó.
- Vì cậu đã biết trước là thắt lưng của cậu quá ngắn! Hannibal nói đùa. Cậu thấy là mặc có ích như thế nào chưa. Vòng eo mình lớn hơn cậu... và dây thắt lưng mình dài hơn!

Bob lau bùn dính đầy mặt.

- Dây thắt lưng rất có ích cho mình. Babal thân mến à. Mình xin hứa sẽ không bao giờ chê cười mấy kilô thừa của cậu nữa! Thật đáng sợ khi nghĩ rằng mình vẫn còn ở trong cái hố ấy!
- Mọi chuyện kết thúc tốt đẹp, Peter tuyên bố. Nhưng bây giờ, ta làm gì đây?
- Về nhà! Hannibal quyết định. Bob ướt hết rồi. Cậu ấy phải thay đồ. Lỗi tại mình. Đáng lẽ mình không nên đòi thám hiểm cái hang này, trong khi bọn mình không mang đèn pin theo gì hết.
- Mình có lỗi - Bob độ lượng nói. Đáng lẽ mình không được bước tới ngu ngốc như thế, đáng lẽ mình phải nhìn xem đang đặt chân nơi nào.

Hannibal thắc mắc:

- Mình thấy rất lạ - cậu nói, tại sao lại có một cái hố nguy hiểm như thế ở sát gần lối vào. Có lẽ để cho những kẻ tò mò tránh xa ra?
- Mình cũng tự hỏi. - Peter nói thêm, không biết có phải con chó của ông Allen và đồng loại của nó biến mất dưới cái lỗ ấy không. Có thể chúng rơi xuống đó, rồi bị cát lún thụt hút xuống.
- Cũng có thể, Hannibal thừa nhận, nhưng hai cậu hãy nhớ là chưa ai tìm thấy dấu vết chúng.
- Mình hy vọng cậu không có ý định tìm vết tích chúng! Peter vội vàng nói. Ta hãy đi khỏi nơi này khi vẫn còn kịp. Theo mình, nơi này không tốt đâu.

Lần này cả ba thống nhất với nhau và nhanh chóng bước ra khỏi hang.

Khi đã ra ngoài, Hannibal quay lại.

- Mình rất muốn biết độ sâu của cái hang này. Hannibal nói nhỏ. Có người nói rằng xưa kia hang là sào huyệt của bọn buôn lậu và cướp biển.
- Đúng, Peter trả lời. Rồi sao?
- Chỗ chúng ta tới trông không lý tưởng chút nào để giấu hàng hóa. Vào hang quá dễ.
- Có thể hang kéo dài qua những đường hầm khác - Bob nói. Có khi nước biển mở được đường trong mấy khối đá mềm. Hàng ngàn năm sau, sự ăn mòn tạo nên những hành lang.

Thám tử trưởng tuyên bố.

- Hôm nay ta không có thời gian tìm kiếm thêm nữa. Chúng ta sẽ trở lại sau. Nhưng hình như có một cái gì đó đang chờ đợi chúng ta...
- Ý cậu nói sao? Peter lo lắng hỏi.

Hannibal dùng tay chỉ ra biển. Hai bạn căng mắt nhìn theo hướng đó. Điều hai cậu thấy có vẻ như không thật!

Một vật tối và bóng láng đang nhô lên khỏi mặt nước.

- Mình không nhìn thấy được đó là gì! Bob thì thào.
- Đường như một cái đầu nhỏ màu đen... giống như đầu rồng... Peter run rẩy trả lời.

Ba cậu nín thở, mắt dán vào chỗ nước đang sủi bọt.

Cuộn nước vỗ vào bờ, ngay chân ba cậu, trên bãi biển. Nhưng một ngọn sóng thứ hai đến tiếp sau. Cuối cùng khi lướt sóng thứ hai vỡ ra, cái bóng đen lại xuất hiện. Nó đứng sững. Thon thả, đen và dài, và đang hướng về bờ... Ba cậu nhìn thấy đôi chân hình chân vịt của nó.

Peter thở phào nhẹ nhõm:

- Thợ lặn! Với bộ đồ lặn bằng cao su và chân vịt. Bọn mình đã hoảng sợ thợ lặn! Sao mà ngốc thế! Đi thôi!

Bồing Hannibal nói nhỏ:

- Cẩn thận! Hẳn có súng lao móc.

Peter phá lên cười.

- Có gì đâu! Chắc hẳn đang săn cá.

Nhưng Hannibal lắc đầu.

- Không, không! Hẳn đang đi thẳng đến chỗ chúng ta.

Đột nhiên, người đàn ông nọ quỳ xuống. Hẳn chìa súng thẳng phía trước và nhắm.

- Oồồồ! Nhìn kìa! Bob thét lên. Hẳn nhắm bọn mình!

- Nhưng... sao hẳn lại làm thế? Peter lắp bắp.

Peter xoay gót nhìn lại sau.

- Không... không còn nghi ngờ gì nữa hết! Chỉ có mình chúng ta trên bãi biển này!

Hannibal không rời mắt khỏi tên thợ lặn. Người đàn ông đang cầm súng thật chắc và đúng là đang nhắm vào nhóm.

- Mạnh ai nấy chạy! Hannibal ra lệnh. Chạy thật nhanh!

Ba bạn quay lưng lại, rồi chạy về hướng vách đá. Khi đến gần vách đá, cả ba nhận thấy rằng lối thoát này đã bị chắn. Trong cơn hoảng hốt, ba cậu đã quên mất sự cố lúc này. Không thể nào leo lên vách đá được. Quá dốc!

Hannibal quay sang bậc thang kế tiếp. Nhưng còn xa lắm. Để đến được đó, còn phải chạy khá lâu, mà chạy trên cát mềm nữa! Giữa bãi cát trống trải, ba cậu là ba tấm bia lý tưởng!

Hannibal suy nghĩ thật nhanh:

- Ta chỉ có một cơ may duy nhất! Cậu la lên. Nhanh lên! Quay về hang!

Ba thám tử quay đầu và chạy như điên đến cái hang. Nỗi khiếp sợ đang đuổi theo.

- Gần đến rồi! Hannibal hỗn hển nói. Nhào vào!

Ba cậu chúi đầu về phía trước chạy vào hang. Sau đó, cả ba núp phía sau những khối đá to chất đầy gần đó.

- Mục tiêu đạt được! Peter lầm bầm. Bây giờ phải làm gì nữa?

- Trốn cho kỹ hơn! Hannibal trả lời. Như vậy chúng ta sẽ có thời gian... lập bảng tổng kết.

- Đây là thời điểm lý tưởng để thử tìm hành lang bí mật! Bob đề nghị.

Hannibal nhiệt tình tán thành.

- Ý kiến rất hay Bob ạ. Nhưng ta hãy chờ xem kẻ thù sẽ làm gì. Nếu hẳn lại gần đây, thì phải có một giải pháp khẩn cấp... chẳng hạn như ta phải vào sâu trong hang.

Peter nhìn qua vai Hannibal. Giọng cậu rất khàn khi tuyên bố.

- Mình tán thành kế hoạch khẩn cấp của Hannibal! Tên thợ lặn đang bước dài tới đây!

- Trời! Bob kêu. Mình không muốn rơi xuống một cái hố khác!

Nhưng trên vách hang Hannibal đã nhìn thấy một cái gì đó làm cậu thắc mắc.

- Nhìn kìa! - cậu nói và lôi hai bạn đến đó.

Hai cậu nhìn thấy có một hàng rào tấm ván phủ bờ tường từ trần hang xuống nền đất.

-Ồ! Bob kêu. Sao ta không thấy cái này sớm hơn!

- Bụi và cát làm cho mấy tấm ván này có màu xám gần giống như đá. Nhìn xa, hầu như không thấy!

Rồi Hannibal gõ nắm đấm vào vách gỗ. Có tiếng rỗng.

- Chắc chắn là lối đi bí mật - thám tử trường tuyên bố. Đường như có thể dịch chuyển được mấy tấm ván này. Ta làm thử đi. Peter ơi, cậu thử nhìn xem tên thợ lặn vẫn còn tiến đến đây không?

Peter nhìn ra ngoài.

- Dịch đã tách ra làm đôi, Peter thông báo bằng một giọng bí hiểm. Bây giờ có hai tên thợ lặn.

- Hai hả? Hannibal nhú mồm nói theo. Ta làm nhanh lên. Các cậu giúp mình nào!

Nhưng ba cậu đã hoài công đẩy mấy tấm ván.

- Chắc phải có cách chứ! Hannibal lầm bầm... Tất nhiên! Ngu quá!

Cậu đá chân vào đồng cát dưới vách gỗ.

- Ta chỉ cần đào một chút và lấy phần dưới của một tấm ván ra. Như vậy sẽ có chỗ bám vào.

Cả ba quỳ xuống đào thật nhanh. Tấm ván lung lay.

- Tốt quá! Hannibal nói. Bây giờ, ta hãy thử tách nó ra khỏi mấy tấm ván khác để chui vào chỗ hở!

Tấm ván không còn chắc nữa và dễ cầm. Peter và Bob bước ra phía sau. Đến lượt Hannibal định lén qua chỗ hở chật hẹp.

- Không... không được! Mình... mập quá!

Peter và Bob dùng hết sức lực đẩy tấm ván. Cuối cùng, Hannibal qua lọt.

- Ta hãy chờ một khe hở để nhìn!

Cậu vừa nói hỏn hển vừa giúp hai bạn lấp lại tấm ván. Ba cậu vừa mới xóa được dấu vết đi qua, thì nghe tiếng nói.

Tên thợ lặn thứ nhất bước vào hang và bật đèn pin.

- Mình dám chắc bọn nhóc kia trốn vào đây mà, Harry à - hấn nói với bạn. Cái cuộn kia làm cho mình mất thăng bằng một lúc, xui quá! Mình không theo dõi được chúng và bây giờ...

- Mày đừng lo, tên kia đáp. Nếu chúng ở đây, thế nào cũng tìm ra. Còn nếu không có, thì ta bắt đầu làm việc thôi.

Chùm sáng của đèn pin quét quanh một lượt khắp hang. Phía sau mấy tấm ván, ba thám tử nín thở. Hannibal áp mặt sát khe hở, đang căng mắt ra nhìn. Bob và Peter một người quỳ gối, một người ngồi chồm hổm, cũng dán một con mắt vào.

Hai tên thợ lặn tiến sâu hơn vào hang. Dần dần, ánh đèn biến mất. Tiếng bước chân nhỏ dần. Nhưng, âm vang giọng nói của tên Harry vẫn vang đến tai ba cậu:

- Chắc cậu nằm mơ quá, Jack à. Ở đây đâu có ai!

- Vậy có nghĩa chúng chạy đủ nhanh để leo lên một cầu thang khác...

Có lẽ hai người đàn ông đang đứng gần cái lỗ nơi Bob đã té nhào. Nghe thấy tiếng “ùm” yếu ớt, rồi im lặng. Hannibal không nhìn thấy gì nữa hết. Cậu rời khỏi tấm ván, nơi cậu đã áp mặt vào. Bụi và cát làm nhột

mũi cậu. Hannibal không biết hai bạn kia có cảm thấy như cậu không. Nếu một đứa trong bọn hắt xì hơi, thì sẽ là thảm họa.

- Không được nhảy mũi, Hannibal thì thầm. Các cậu che mũi lại!

Bob và Peter làm theo rồi im lặng chờ đợi. Hang vẫn tối tăm và vắng vẻ. Cuối cùng Hannibal nói nhỏ :

- Chúng đi rồi. Ta tranh thủ chuồn đi!

Ba cậu lại kéo tấm ván ra.

- Cậu đi trước đi Babal! Peter khuyên. Nếu cậu qua lọt, thì bọn mình cũng lọt!

Hannibal mỉm cười và lén ra khỏi chỗ nấp. Hai bạn theo sau. Sau khi đặt tấm ván lại tại chỗ và chất cát dưới chân vách gỗ, bộ ba vội vàng rời khỏi hang.

Hannibal nhìn đồng hồ:

- Chúng ta đã mất rất nhiều thời gian trong đó! Cậu thử dài. Chắc là anh Hans chờ lâu lắm rồi. Nhanh lên!

10. A Lô! Ma Ở Đầu Dây Đây!

- NÀO PETER! Theo cậu, chúng ta rút ra kết luận gì sau cuộc phiêu lưu này? Hannibal hỏi.

Hai cậu đã trở về Thiên Đường Đồ Cổ được gần một tiếng, còn Bob về nhà tắm rửa và thay đồ.

Peter chỉ máy điện thoại.

- Cậu nhắc ông nghe gọi cho ông Allen. Nói ông ấy bọn mình bỏ cuộc, không muốn tìm con chó của ông ấy. Cậu giải thích cho ông ấy biết chính bọn mình cũng xem bị mất tích. Cậu hãy làm cho ông ấy hiểu rằng bọn mình kiên quyết quên đi chuyện này.

Hannibal làm ngơ.

- Vấn đề thứ nhất, là phải tìm xem hai tên thợ lặn kia là ai và làm gì trong hang.

Peter lắc đầu.

- Tại sao bọn mình phải nhúc ọc về những kẻ rùng rợn kia? Bọn mình cũng có mặt trong hang vậy, mà mình cũng không hiểu bọn mình vào đó làm gì.

- Cậu hiểu rất rõ, Hannibal hơi bức bối nói. Chúng ta tìm dấu vết của con rồng, và nhân tiện tìm luôn dấu vết con chó của ông Allen.

- Bọn mình chẳng tìm thấy gì - Peter thở dài. Ngoại trừ cái giếng mắc dịch kia. Đấy, Bob đã tìm thấy một thứ tuyệt vời.

- Chúng ta cũng đã tìm thấy lối đi phía sau hàng rào gỗ - Hannibal nhận xét. Chúng ta không kịp nhìn kỹ, nhưng có thể đó là một đường hầm bí mật. Trừ phi là một nơi trú ẩn xưa kia của bọn hải tặc và bọn buôn lậu.

- Mình không hiểu tại sao chúng ta phải quan tâm đến chuyện này - Peter cứng đầu đáp. Con chó của ông Allen đâu có trốn trong đó.

Hannibal nhú mày.

- Là thám tử, chúng ta phải trở lại xem xét cái hang kỹ hơn. Bộ cậu không hiểu sao?

Peter miễn cưỡng gật đầu.

Điện thoại reng lần thứ hai trong ngày.

Peter và Hannibal nhìn chăm chăm chiếc điện thoại.

Chuông reng thêm một lần nữa.

- Sao, cậu trả lời đi? Peter nói nhỏ.

- Tất nhiên! Hannibal nhắc ông nghe. “A lô! A lô!”.

Cậu cầm ống nghe sát bên mi-crô để cho Peter có thể theo dõi cuộc đàm thoại. Có tiếng gì nghe giống như tiếng kêu rột rột.

- A lô? - Hannibal hét lên lần nữa.

Hoàn toàn không nghe trả lời.

- Hay là họ nhầm số, Peter gợi ý.

- Mình không nghĩ thế... Nghe này!

Lại nghe cùng tiếng rột rột ấy trong ống nghe. Sau đó là một tiếng động kỳ lạ, như có người cố gắng thở, nhưng rất khó khăn.

Tiếp theo tiếng thở hổn hển là một giọng nói như bị nghẹt. Dường như người đang nói chỉ còn sống được vài giây.

- Hãy đứng... - cái giọng nghẹt bắt đầu nói.

Im lặng. Rồi như cố gắng hết sức, giọng nghẹt nói tiếp:

- Ngoài!... Hãy đứng ngoài!

Lại nghe tiếng thở mạnh nữa...

- Ngoài cái gì? Hannibal hỏi.

- Ngoài... hang của tôi! Giọng nói trả lời.

Lại một tiếng thở nữa, sau đó im lặng.

- Tại sao? Hannibal hỏi. Nhưng... anh là ai?

- Người chết... không đe dọa... chơi đâu!

Hannibal gác máy. Trong suốt mấy giây bất tận, Hannibal và Peter im lặng, dán mắt vào cái máy. Rồi Peter đứng bật dậy.

- Mình nhớ là ba mẹ đang chờ ở nhà - cậu nói. Hôm nay nhà mình ăn tối sớm.

Hannibal cũng đứng dậy thật nhanh:

- Mình cũng đi đây, cậu tuyên bố. Có thể thám Mathilda cần mình giúp dọn dẹp sân.

Hai cậu rời khỏi bộ tổng tham mưu y như bị quỷ đuổi.

Mỗi cậu nhớ đi nhớ lại trong đầu bức thông điệp vừa mới nhận được từ thế giới bên kia.

“Hãy đứng ngoài hang của tôi!”.

“Người chết không đe dọa chơi đâu!”.

Ông Allen nói về một con rồng trú ẩn trong hang.

Nhưng không hề nói về người chết... cũng không nói về ma!

11. Tai Họa Ở Seaside

TRONG KHI ĐÓ, Bob đã tắm rửa thay đồ xong. Khi đến thư viện thành phố Rocky, nơi cậu làm việc bán thời gian, tâm trạng Bob rất vui. Cô Bennett, thủ thư, mỉm cười với cậu:

- Cô mong em quá, cô nói. Hôm nay thư viện có rất nhiều độc giả. Em có thể xếp sách lại trên kệ không?

- Thưa cô tất nhiên là được ạ.

Bob bắt đầu sắp xếp lại đồng sách.

Có một tựa sách đập vào mắt cậu: “Truyền thuyết California”. Khi làm việc xong, cậu lợi dụng lúc nghỉ ngơi để lật xem quyển sách. Có một tựa đề: “Seaside, Giấc mộng của một thành phố đã chết”.

- Hừm! Cậu nói khê. Có vẻ hấp dẫn đấy!

Nhưng cô Bennett đang gọi để nhờ cậu sửa lại vài bìa sách bị rách. Bob lấy băng keo, dây kéo... Cậu rất khéo tay và nhanh chóng làm xong công việc.

Sau đó, cậu lấy lại quyển sách mà cậu đã để sang một bên...

”Có nhiều thành phố bị nguyên rủa, cũng giống như người vậy. Sau khi ấp ủ mộng trở thành một nơi nghỉ mát lành, cách đây khoảng năm mươi năm, Seaside đã thấy giấc mộng này tan biến thành mây khói.

Lúc đó, nhiều nhà kinh doanh bất động sản táo bạo đã bỏ cả gia tài vào vụ này. Họ hy vọng biến thành phố nhỏ thành một thành phố hào nhoáng và danh tiếng. Rất tiếc! Những cơn kênh tạo thành Venise tương lai đã bị lấp để nhường chỗ cho các nhà máy bình thường. Những khách sạn thanh lịch vẽ trên giấy không bao giờ được xây nổi. Trái lại, một con đường lớn, ồn ào và xấu xí cắt ngang thành phố từ đầu này sang đầu kia.

Nhưng nỗi thất vọng lớn nhất của các nhà kinh doanh bất động sản tại thành phố nghỉ mát Seaside là dự án hệ thống tàu điện ngầm. Đáng lẽ hệ thống tàu điện ngầm này là hệ thống đầu tiên được xây dựng ở miền Tây. Rất tiếc! Công quỹ thiếu hụt nhanh chóng và dân chúng cũng không hăng hái cho việc thực hiện dự án. Tóm lại, hệ thống tàu điện ngầm bị bỏ quên. Một vài kilômét đã được đào bị đóng lại bằng hàng rào và rơi vào quên lãng”.

- Ôi! Bob thở dài.

Bây giờ thành phố Seaside mới hiện ra trong trí óc của Bob. Thành phố đã chết cách đây hơn nửa thế kỷ (quyển sách cũ đến vài năm). Nếu Bob không tình cờ phát hiện những thông tin này, có lẽ không có ai kể cho cậu nghe câu chuyện về quá khứ của thành phố.

Bob ghi vào sổ tay những sự kiện chủ yếu liên quan đến Seaside. Sau bữa ăn tối, Bob sẽ báo cáo với Hannibal.

Sắp đến giờ đóng cửa. Bob chào cô Bennett, rồi đạp xe về nhà. Trong khi mẹ nấu bữa ăn tối, ba của cậu đang vừa đọc báo vừa hút thuốc.

- Chào con! ông Andy nói với con trai. Ba nghe nói con về nhà người phủ nhiều bùn đến nỗi máy giặt xém chịu thua!

- Dạ đúng đấy, ba ơi! Bob vừa cười vừa trả lời. Con bị té xuống hố. Có lúc, con tưởng con bị lún xuống cát. Nhưng đó chỉ là bùn!

- Cát lún à? Theo ba biết, thì ở vùng này không có.

- Không phải ở Rocky, mà ở Seaside, Bob giải thích. Tụi con đang thám hiểm một cái hang.

- Thời xưa, con có thể mất mạng khi đến vùng đó lục lạo đấy. Phần lớn hang động được bọn buôn lậu dùng để giấu hàng, còn trước đó thì bọn hải tặc giấu chiến lợi phẩm.

- Con cũng có nghe nói vậy. Con có đọc trong một quyển sách rằng Seaside là một thành phố đã chết trước khi kịp lớn lên. Ba có biết chuyện này không ạ?

Ông Andy là một nhà báo khá uyên bác, ông gật đầu.

- Nhiều người đã sạt nghiệp trong vụ này. Một số đã mất trắng. Một số khác sa sút thần kinh trầm trọng. Bắt đầu từ vụ cháy ở hội chợ là xui luôn. Seaside đã trở thành một nơi hoang vắng.

- Thành phố đâu có gây cho con ấn tượng xấu đến như vậy, Bob phản đối. Nó cũng lớn gần bằng Rocky.

- Đó là vì trong năm mươi năm qua, thành phố cũng phát triển lên được một chút - ông Andy giải thích. Nhưng thành phố không bao giờ trở thành cái mà mọi người hy vọng: một đô thị sầm uất.

- Nghe nói người ta bắt đầu xây dựng tàu điện ngầm, xong người ta bỏ - Bob nói thêm.

- Đúng. Và việc bỏ cuộc như thế đã làm cho một nhà kinh doanh bất động sản mất mạng. Người đàn ông tội nghiệp ấy đã bị dồn đến phá sản và đã tự tử. Ba không nhớ tên ông ấy nữa, nhưng ông ấy rất năng động và nhiệt tình, ông ấy nhìn xa. Phải chi nhiều người nghĩ giống ông ấy, thì Seaside đã trở thành cái mà ông ấy mong đợi: thành phố tuyệt diệu nhất vùng ven biển này.

Bà Andy thông báo từ trong nhà bếp:

- Bữa ăn tối dọn xong rồi! Vào bàn nhé!

Bob không chờ gọi lần thứ nhì. Cậu đang rất đói.

- Mình đề nghị từ bỏ không tìm kiếm con chó của ông Allen nữa, Peter cương quyết nói. Đối với chú ấy, chỉ là việc một con chó bị mất. Nhưng đối với mình, câu chuyện đã phức tạp lên với một con rồng, hai tên thợ lặn có vũ trang và ghét kẻ lạ, đó là chưa nói đến cái giếng cát lún hút mình xuống và cầu thang sụp đổ dưới chân khi mình không biết cách bước xuống. Cũng đừng có quên cái vật hay người gì đó đã gọi điện thoại để báo cho bọn mình hãy tránh xa cái hang ấy. Bọn mình nên làm theo lời khuyên đó. Lời khuyên rất đáng giá... nhất là vì của một người đã chết!

Bob mở to mắt.

- Cậu nói gì vậy?

Đó là sau bữa ăn tối, ba thám tử lại ngồi cùng nhau ở Bộ tổng tham mưu. Hannibal giải thích với Bob:

- Lúc cậu về nhà thay đồ, bọn mình đã nhận được một cú điện thoại bí ẩn...

Cậu lặp lại từng từ một thông điệp nhận được từ thế giới bên kia. Bob liếm môi:

- Nếu không phải trò đùa, Bob nói, thì có nghĩa là có người không muốn bọn mình vào hang nữa.

Về mặt Hannibal trở nên bướng bỉnh theo kiểu mà Bob và Peter đều đã quen.

- Chúng ta chưa tìm thấy được gì cả về cái con rồng bí ẩn kia - cậu nói. Mình đề nghị trở lại hang ngay tối nay để tiếp tục thám hiểm.

- Chúng ta biểu quyết đi! Peter đề nghị. Phần mình, mình đề nghị bỏ vụ này.

- Vụ này! Vụ này! Vụ này! - Râu Đen, con yểng trong chuồng đặt ngay trên bàn làm việc the thé nói theo.

- Mày im đi! Hannibal nói. Mày không phải là thành viên đã tuyên thệ của hội. Mày chỉ có quyền im lặng mà thôi.

- Người chết không đe dọa chơi đâu nhé!

Con chim la thêm, rồi vỗ cánh.

Bob quay sang Hannibal.

- Hay lúc này, hai cậu chỉ nghe con Râu Đen mà thôi!

Hannibal kịch liệt phản đối:

- Chắc chắn là không! Những lời này do một người có hơi thở nặng nhọc nói ra. Nếu người ta cố tình để làm cho giọng nói rùng rợn, thì thành công quá. Hiệu quả khá ghê rợn, đúng không Peter.

- Cũng không kém rùng rợn bằng tất cả những gì đã xảy ra với bọn mình từ đầu đến giờ, Peter vừa nói vừa hất mái tóc ra phía sau. Nếu hôm nay tóc mình chưa bạc, thì ngày mai sẽ bạc thôi.

Hannibal cười.

- Cậu không hoảng sợ gì hơn chúng tớ đâu, Peter à! Cậu đóng kịch thôi.

- Cậu cá không? Peter nói.

Thay vì trả lời. Hannibal nhắc điện thoại.

- Minh tin chắc, - Hannibal nói, là khi chú Warrington đến cùng với chiếc Rolls Royce, cậu sẽ là người đầu tiên leo lên xe.

Nửa tiếng sau, Peter đang nhìn qua cửa sổ của chiếc xe thuê cũ nhưng sang trọng. Đó là một chiếc Rolls Royce mạ vàng, động cơ êm ru, xe đang chạy về Seaside.

- Đôi khi - Peter thở dài, mình cảm thấy hối hận là trong một cuộc thi, cậu đã trúng thưởng được quyền sử dụng chiếc xe này đây Babal à! Nó đang chở bọn mình về một cuộc phiêu lưu mà mình thấy không hay ho tí nào!

- Cậu quên. - Bob nhắc, rằng Hannibal chỉ trúng được quyền sử dụng xe Rolls trong vòng một tháng thôi, và khi hết hạn, bọn mình rất tiếc.

Peter ngả lưng vào nệm da rồi mỉm cười.

- Phải công nhận, - cậu nói, là chiếc Rolls tiện nghi hơn chiếc xe tải con của chú cậu, Babal à.

Hannibal đã xin chú Warrington chở đến bờ vách đá, phía trên bãi biển Seaside. Đến nơi, cậu cảm ơn bác tài.

- Chú chỉ còn việc kiên nhẫn chờ đợi tụi cháu chú Warrington à.

Ba thám tử bước xuống xe và lấy ra tất cả những dụng cụ đã mang theo.

- Đèn pin, máy ảnh, máy ghi âm. Hannibal liệt kê từ từ. Chúng ta đã đề phòng bất cứ điều gì có thể cần đến chúng.

Cậu đưa máy ghi âm cho Bob:

- Để thu tiếng ho của chú rồng, Bob à, và thu luôn tiếng nói ồ ồ của con ma!

Nhìn thấy Hannibal cầm cuộn dây, Peter hỏi:

- Cái này để làm gì vậy?

- Biết đâu? Lỡ cần. Có thể ta sẽ cần đến 30 mét dây nylon mỏng này... nhất là nếu Bob lại nhào xuống hố lần nữa!

Nhưng đúng vào lúc ba cậu đặt chân xuống bậc thềm thứ nhất, dường như đại dương gầm gừ to hơn, như thể đe dọa!

12. Con Rồng Xuất Hiện

CẦU THANG TỐI THUI. Không khí ở biển có mùi rét và mùi muối. Dưới ánh trăng, vách đá chiếu xuống bãi biển cái bóng vĩ đại của nó.

Lần này cầu thang có vẻ vững chãi dưới chân ba thám tử. Đến gần hang, ba cậu dừng lại để lắng nghe. Tất cả im lặng.

Hannibal nhìn lên trời. Phần trên vách đá, nhô ra biển, che khuất mắt. Hannibal nhăn trán. Cậu cảm thấy điều này quan trọng, nhưng không biết tại sao.

- Tất cả có vẻ bình thường! - Cuối cùng cậu nói nhỏ - Ta đi thôi!

Ba cậu bước vào hang. Một lần nữa, Hannibal dừng lại để lắng nghe. Peter thắc mắc nhìn bạn. Hannibal hành động như thể đang thực hiện một cuộc đột kích nguy hiểm.

- Sao lại phải cẩn thận thế? Peter hỏi nhỏ.

- Thận trọng vẫn hơn mà!

Peter mạnh dạn bước vào trong hang, rọi đèn pin lên vách và xuống đất. Đột nhiên, khi cậu vừa mới vượt qua cái giếng, nơi Bob đã té xuống, cậu kêu lên một tiếng.

- Không! Không thể được! Xem này! Không thể đi tới nữa. Hang kết thúc ngay sau cái hố. Làm thế nào mà hai tên thợ lặn ra được!

- Hang cạn hơn mình tưởng nhiều! Hannibal thừa nhận. Như vậy là hang nhỏ hơn! Câu hỏi của cậu rất hay, Peter à. Đúng, làm thế nào hai tên thợ lặn ra khỏi hang được?

Cậu xem xét thành hang gần hơn.

- Chắc chắn quá, Peter nhận xét. Như vậy ta cũng rõ được một điểm.

- Ý cậu nói sao? Bob hỏi.

- Cậu không hiểu sao? Hang này chật hẹp! Giếng cũng không sâu lắm. Không có con rồng nào có thể trốn trong đây được!

- Tuy nhiên - Hannibal hỏi nhỏ, ông Allen khẳng định là đã nhìn thấy con rồng chui lên từ biển và bước vào đây - Cậu cúi xuống giếng - Hai tên thợ lặn của ta không thể bay hơi mất được. Như vậy phải giả thiết rằng có một cái hang khác thông với hang này. Một cái hang rộng hơn! Chỉ còn việc tìm ra lối đi đến đó.

-Ồ! Bob đột ngột kêu. Mình nhớ...

Bob nhanh chóng báo cho hai bạn về những gì cậu đã biết được khi đọc quyển sách về Seaside và khi nói chuyện với ba.

- Tóm lại - Bob kết thúc, hiện tại có một hệ thống ma thật sự trải dài dưới thành phố.

- Câu chuyện của cậu rất thú vị, Bob ơi - Hannibal thừa nhận. Nhưng hệ thống tàu điện ngầm chưa xây dựng có thể nằm xa đây. Mà nếu lối vào nằm gần biển thì cũng rất lạ.

- Phải... có thể cậu nói đúng Babal à - Bob thất vọng nói nhỏ.

- Nhưng ta vẫn có thể tiếp tục làm, vì ta đã ở đây rồi - Thám tử trưởng nói, nhưng cách hay nhất để xác định hệ thống tàu điện ngầm là xem bản đồ thành phố.

- Nhưng đã năm mươi năm rồi, Peter bắt bẻ, có thể bản đồ ấy không còn nữa. Hay là nó bị chôn vùi một nơi nào đó trong phòng lưu trữ của tòa thị chính.

- Dù sao, mình vẫn nghĩ rằng đâu đây có một lối đi bí mật. Ta hãy thử tìm nó.

- Mình có ý kiến, Bob nói. Sao bọn mình không bắt đầu tìm từ cái nơi mình đã núp... phía sau hàng rào gỗ?

Hannibal và Peter tán thành lời gợi ý. Ba cậu đi về hướng vách gỗ. Hannibal quỳ xuống cạo cát bụi dính phía trên một tấm ván để lấy nó ra. Làm xong, mắt cậu sáng lên.

- Cậu sao thế hả Babal? Peter hỏi.

- Mình đã phát hiện ra một điều. Hannibal nói nhỏ. Mấy tấm ván này không phải bằng gỗ mà... dường như là ván ép.

- Ván ép hả? Bob nói theo.

- Hình như thế, Hannibal vừa đáp vừa sờ tấm ván. Nhưng mình chưa hiểu điều này có liên quan gì đến vụ bí ẩn của chúng ta. Ta vào đó nhanh đi.

Tấm ván được lấy ra, cho phép ba cậu đi qua. Ba cậu đặt tấm ván trở lại chỗ cũ, phía sau lưng, rồi dùng đèn khám xét địa điểm đang đứng.

Cả ba đang đứng trong một cái hang nhỏ và chật. Trần thấp chỉ vừa cho phép đứng thẳng người. Không khí rất ẩm. Nền đất đỏ khá dốc xuống vách cuối hang.

- Lại một ngõ cụt khác! Peter nói nhỏ.

- Nhưng dù gì, nơi này từng là chỗ trú ẩn lý tưởng cho bọn buôn lậu và bọn hải tặc xưa kia! Hannibal nhận xét.

Bob rọi đèn xuống đất.

- Hề! Hề! Bọn hải tặc! Có thể chúng còn để lại đây vài đồng tiền vàng!

Peter và Bob ngồi xuống cào cát lẫn bụi lên. Peter bỏ cuộc đầu tiên.

- Không có dấu vết kho báu nào cả! Cậu thử dài. Nếu hải tặc có chôn kho báu chỗ này, thì chúng đã lấy sạch trước khi đi!

Bob vẫn còn cố cào bụi. Cứ như thế, Bob đi đến cuối hang.

Hannibal đang xem xét hàng rào ván thì cậu nghe Bob la lớn tiếng.

- Cái gì vậy Bob?

Chỉ nghe một tiếng “rắc”. Hannibal và Peter quay lại. Bob đã biến mất.

Hai cậu chưng hửng nhìn nhau.

- Không thể tin được! Hannibal nói khẽ. Cậu ấy vừa mới đứng đây, trước bức tường cuối hang. Còn bây giờ, thì hình như cậu ấy bị bức tường nuốt chửng mất!

- Trời! Peter lầm bầm. Mình chẳng hiểu gì hết! Cậu dùng đèn rọi mọi góc kẽ trong hang - Lần này, đâu có cái giếng nào đâu!

Peter đang ngồi chồm hổm để xem xét nền đất kỹ hơn, thì có tiếng kêu rắc nữa. Peter nhìn Hannibal và kinh ngạc thấy Hannibal đang mỉm cười.

- Ổn cả, Peter à. Hannibal nhanh nhẹn nói. Bob đang quay về kìa!

Peter vừa kịp quay lại để nhìn thấy một phần vách xoay trên chính nó, để lộ một cái lỗ tối tăm. Bob bò ra.

- Các cậu nghĩ sao? Bob kêu lên. Lối đi bí mật! Mình đang tựa vào thì... Rắc! Nó mở ra.

- Bên kia có cái gì vậy? Hannibal quan tâm hỏi.

- Xin lỗi, mình không kịp nhìn. Bob thú nhận. Tất cả xảy ra nhanh quá! Mình sờ vào tường... tường lại mở ra nữa. Thử lại đi!

Như lúc nãy, Bob tựa vào tường. Lúc đầu, không có gì xảy ra hết. Rồi nó động dậy một chút. Đột nhiên có tiếng rắc nhỏ, sau đó, khối đá vừa xoay vừa kêu.

- Rồi! Bob vui vẻ la lên. Theo mình!

Cậu biến qua lỗ hở, Peter và Hannibal lén vào theo.

- Hannibal ơi! Peter kêu lên khi đã sang bên kia. Đây chính là cái hang mà cậu muốn tìm! Cậu đã đoán đúng!

Thật vậy, ba cậu đang đứng trong một cái hang rộng lớn, trần cao. Hang đâm sâu vào vách đá song song với hang đầu tiên.

Ba thám tử hớn hờ bắt đầu thám hiểm. Nhưng khi vừa mới tiến được vài bước, thì nghe tiếng động phía sau lưng. Khối đá xoay, dùng làm cửa vào, vừa mới khép lại.

- Trời! Peter kêu. Đáng lẽ ta phải làm cho nó kẹt lại.

- Ôi! Hannibal nói. Không quan trọng. Bob đã làm cho hệ thống hoạt động được từ phía bên này. Chúng ta cũng sẽ làm được thôi. Giờ hãy xem ta đang ở đâu!

Bob nhìn vòm đá cao phía trên đầu.

- Cậu xem có lớn không kìa. Babal ơi! Đó có thể là con đường hầm tàu điện ngầm đã được nói trong quyển sách mình đã đọc.

- Rất có thể, Bob à. Nhưng cậu hãy lưu ý rằng vách này còn sần sùi, tức là ở tình trạng nguyên thủy. Đường hầm trong quyển sách cậu đọc là do mà người xây nên, tức là có lát đan và đầy đủ các thứ. Thậm chí có thể là đã đặt xong đường ray rồi nữa kìa... Theo mình, cái hang này được tạo nên do sự bào mòn. Hang không mở ra biển. Ta hãy xem nó đâm sâu đến đâu trong đất liền. Có thể nó gặp cái hệ thống tàu điện ngầm ấy.

- Mình nghĩ đến chuyên khác, Peter nói. Nếu hang này đủ lớn để làm nhà cho rồng, thì nó không mở ra biển, nên bọn mình an toàn. Con quái vật không có nguy cơ xuất hiện.

Sau khi bước được một lúc trên nền đất tương đối bằng phẳng, ba cậu đến cuối hang. Ở đây có một bức tường xám lớn chắn ngang.

- Hết! Peter thông báo. Không đi xa được nữa.

Hannibal véo môi dưới, vẽ đăm chiêu.

- Cậu nghĩ gì vậy BabaI? Bob hỏi.

- Bức tường đối diện chúng ta... Dường như có gì không bình thường.

- Nó bình thường, y như một bức tường thường thôi, Bob trả lời. Mình cũng thất vọng không kém gì cậu, nhưng mà...

Hannibal nhắm nửa mắt lại và không nghe. Cậu đang xem xét bức tường thật gần, vỗ nhẹ khắp nơi, đồng thời áp tai vào đó.

- Tiếng kêu lạ quá! Bob nhận xét.

- Rõ ràng có sự khác biệt, Hannibal nói. Mình không biết khác biệt như thế nào nhưng...

- Cậu bỏ đi! Peter nóng lòng ngắt lời. Nếu cậu không chứng minh được rằng đây không phải là một bức tường thì nó vẫn là một bức tường! Ta đi khỏi đây đi. Mình bắt đầu thấy lạnh rồi.

- Lạnh! Hannibal nói lại, mắt sáng rỡ. Đúng rồi! Tường không lạnh, trong khi hai tường bên hông thì lạnh. Các cậu thử sờ đi!

Bob và Peter làm theo.

- Cậu nói đúng, Peter thừa nhận. Tường này không lạnh bằng. Nhưng điều đó chứng tỏ điều gì? Cậu đừng quên rằng hang này nằm ở dưới các biệt thự. Có thể các ngôi nhà truyền một ít hơi nóng cho tường.

- Mình nghĩ là có cái hang khác hoặc có lối đi bí mật sau tường, Bob tuyên bố. Điều này cũng đủ làm cho tường ấm lên.

Nhưng Hannibal lắc đầu. Cậu không đồng ý. Cậu rút dao ra khỏi túi và tiến hành cạo bề mặt xám của bức tường. Peter cười:

- Cậu sẽ làm mẻ lưỡi dao tốt của cậu đấy, Babal à. Nếu cậu muốn đục thủng tường, thì cậu nên dùng thuốc nổ.

Làm ngơ, Hannibal vẫn tiếp tục cạo. Sau đó khi xem lưỡi dao, Hannibal thấy có những hạt bụi xám xám bám lên.

Cậu mỉm cười đắc thắng quay sang hai bạn, định tiết lộ điều quan trọng mà cậu vừa mới phát hiện. Nhưng cái cậu nhìn thấy qua đầu hai bạn khiến nụ cười của cậu tan biến mất.

- Cái... cái hang! Hannibal ấp úng. Mình... mình không biết làm thế nào... nhưng nó đang mở ra phía sau lưng các cậu!

Peter và Bob, không tin, xoay gót chân. Hang không có chỗ mở ra biển, ba cậu đã để ý điều này khi vào. Làm thế nào bây giờ lại có? Nhưng Hannibal nói thật... Dưới ba cặp mắt kinh ngạc, cái hang đang từ từ mở ra. Gió biển thổi vào lồng lộng.

Hannibal bình tĩnh lại:

- Nhanh lên! Quay về hang nhỏ!

Ba thám tử phóng đi cùng lúc và lao tới khối đá được dùng làm cửa hang. Bob ấn tay, rồi ấn vai vào đó.

- Khủng khiếp quá! Cậu nói nhỏ. Mình không mở ra được.

- Nhưng phải làm cho được! Hannibal cầu nài. Ta hãy tìm điểm chính xác cần phải ấn vào.

Nhưng ba cậu hoài công cố gắng làm cho khối đá xoay. Bỗng nhiên, ánh sáng tràn vào hang. Ba thám tử đứng yên. Chỗ mở ra biển đang há ra và có một cái gì đó đang tiến về phía ba cậu... một cái gì đó to lớn và đen sẫm xuất phát từ đại dương... Peter nắm lấy vai Hannibal.

- Mình có... nằm mơ không hả?

Hannibal sững sờ. Cổ họng cậu khô khốc.

- Không! Cậu nói với giọng khàn khàn. Đúng là con rồng.

Trong khi đó, con bò sát quái dị đang tiến đến gần. Nước óng ánh trên bộ da đen sẫm của nó. Cái đầu nhỏ hình tam giác đang lắc lư trên cái cổ mềm dẻo và rất dài. Cặp mắt của con rồng dán vào hang và chiếu sáng như hai đèn pha. Con vật vừa tiến tới vừa phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Dần dần, nó tiến lại đủ gần để chần lồi vào hang. Đầu nó cúi xuống, cái lưỡi chẻ đôi đang thè ra bên này rồi bên kia, như để sẵn sàng ngoạm ba cậu. Nó kêu lên. Sau tiếng kêu rít, là một tiếng thở dài thật lâu.

Cả ba tê liệt một lúc khi thấy con quái vật, rồi mới hoàn hồn cố gắng chạy ra khỏi hang.

“A-a-a-a!”

Bây giờ, con vật đã vào hang. Tiếng thở rín rít của nó nghe rõ hơn. Từ trên cao nhìn xuống, ba thám tử khiếp sợ và lặng yên đứng sát vào vách đá. Rồi cái đầu của nó cúi xuống thấp hơn. Đường như nó đang nhìn kỹ hang.

Hai cái hàm khỏe mạnh của nó há ra. Răng trắng và dài sáng lên. Nó thở hổn hển, sau đó nó ho, rồi đứng lại.

Hannibal nghe nói là con cộp trong rừng cũng phát ra tiếng ho vào lúc chuẩn bị vỗ con mồi. Cậu nhớ lại và rừng mình.

Mắt cậu không rời khỏi cái đầu đen của con rồng. Đầu nó vẫn lắc lư. Rồi đột nhiên nó tiến lại phía ba cậu đang hoảng sợ áp sát mình vào đá.

Lại hoảng hốt một lần nữa, ba cậu vội vàng tìm cái điểm trên vách đá cần phải ấn để làm cho khối đá xoay.

Hàm con rồng lại há ra, đe dọa hơn nữa. Con rồng gần sát đến nỗi ba thám tử cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của nó.

Bỗng nhiên, khối đá lù ra với tiếng kêu cắc. Bob mất thăng bằng đầu tiên rồi biến mất qua lỗ hỏ. Nhưng Peter bị tê liệt bởi nỗi hoảng sợ, không làm động tác nào theo Bob cả. Cậu như bị con rồng thôi miên.

Hannibal không do dự. Cậu nắm lấy cánh tay bạn đẩy vào lối đi bí mật phía sau Bob. Rồi đến lượt Hannibal nín thở bước theo sau vào chỗ hỏ chật hẹp.

Khối đá quay về vị trí cũ với tiếng kêu như thường lệ. Ba bạn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nỗi khiếp sợ lại tấn công ba cậu một lần nữa.

Thật vậy có tiếng gầm gừ tức giận của con rồng ở phía bên ba tường. Rồi khối đá rung lên, y như con rồng đang lao vào tấn công thành đá để tìm bằng được ba thám tử.

13. Tháo Chạy Trong Đêm

- NÓ ĐUỔI THEO MÌNH! Peter hoảng hốt la lên. Trong hang lớn, tiếng gầm gừ càng lúc càng lớn dần. Khối đá cách ly hai hang như sắp vỡ ra dưới những cú tấn công liên tục của con quái vật. Cát và đá nhỏ bắt đầu rơi từ trần xuống trong chỗ ẩn náu của ba thám tử. Một thứ bụi mịn lấp đầy không khí.

- Trượt đất! Peter kêu.

- Ta sắp bị chôn sống! Đến lượt Bob la lên. Mình... mình ngạt quá!

Hannibal nhớ lại những gì người ta đã nói về hang động: rất nguy hiểm vì có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Vậy là ông Arthur Shelby không nói đùa khi cảnh cáo rằng ba cậu có thể bị chôn sống...

Những khối đá khác lăn xuống. Tiếng gầm gừ của con rồng lớn dần. Những lần tấn công tiếp theo cũng quyết liệt hơn. Hannibal cố gắng bình tĩnh lại, cố thoát khỏi nỗi sợ hãi đang xâm chiếm mình.

Bỗng nhiên, cái nhìn hoảng hốt của cậu rơi vào hàng rào bằng ván phía bên kia hang. Tất nhiên! Thật là kinh ngạc khi nghĩ rằng ba cậu quên mất lối thoát này.

- Mấy tấm ván! Hannibal thét lên. Ta hãy ra đi bằng ngả ta đã vào!

Bob và Peter không chờ nói lần nữa. Đè hết trọng lượng vào tấm ván đang rung rinh, ba cậu tạo nên một khoảng trống đủ lớn để lén vào hang thứ nhất.

- Chạy! Hannibal nói.

Hannibal không có ý định lãnh đạo cuộc rút lui. Đôi chân cậu làm thay cậu. Trong nháy mắt, đôi chân mang cậu ra khỏi hang và cậu nhận ra mình đang chạy trên bãi cát, mà không hiểu làm thế nào chạy được như vậy.

Peter đang chạy cạnh cậu. Bob chạy phía sau. Peter chạy nhanh nhất trong ba thám tử. Lúc bình thường, Bob có thể dễ dàng chiến thắng khi chạy đua với Hannibal. Nhưng tối nay, Hannibal như có cánh gắn ở chân.

Ánh đèn pin đu đưa theo nhịp chạy và chiếu sáng ngất quãng xuống cát dưới chân các thám tử. Ba cậu chạy ngang qua cầu thang sụp đổ, cuối cùng đến được cầu thang thứ nhì và vội vàng leo lên.

Khi đã lên được phía trên bậc thềm cao, cả ba dừng lại một hồi để thở. Xa xa, ánh đèn thành phố Los Angeles lấp lánh. Ngay góc đường, chiếc Rolls Royce đang chờ, với chú Warrington ngồi ở tay lái. Ba kẻ chạy trốn mở cửa xe thật nhanh, rồi dồn nhau ngồi vào yên sau.

- Chú Warrington ơi, nhanh lên, về nhà! Hannibal nói hỗn hển.

- Tuân lệnh, cậu Jones à! Chú tài xế đáp.

Chiếc xe khởi hành, chạy dọc theo bờ biển, trên đường về nhà.

- Mình không ngờ cậu có thể chạy nhanh đến thế, Babal ơi! Peter tuyên bố.

- Chính mình cũng không ngờ. Hannibal nói. Có lẽ do trước đây, mình chưa bao giờ thấy rồng cả.

- Trời đất! Bob vừa kêu vừa thích thú ngã lưng vào nệm ghế ngồi êm ái. Mình rất mừng là tối nay có xe Rolls!

- Phải, thật là may quá! Peter tán thành. Nhưng làm thế nào giải thích được sự tồn tại của con rồng? Thật ra, trong thâm tâm, bọn mình tin chắc là không thể nào có một con rồng như thế!

- Mình không giải thích được, Hannibal nói, nhịp thở cậu đã bình thường lại.

- Dù thế nào đi nữa, nếu cậu tìm ra được cách giải thích, thì cậu phải nói ra! Peter cầu nhàu. Điều duy nhất mình ước, là quên đi cái mình đã thấy ngày hôm nay.

Thám tử trưởng không trả lời. Cậu có vẻ chìm đắm vào dòng suy nghĩ. Cậu véo môi dưới giữa hai ngón tay cái và ngón tay trỏ, đó là dấu hiệu suy nghĩ cực độ.

Khi về tới Thiên Đường Đồ Cổ, ba cậu chào Warrington, chú tài nói chú rất vui về buổi tối hôm nay và hứa sẽ đến ngay, khi ba cậu gọi lần sau:

- Tôi rất thích chỗ các cậu - chú tài nhiệt tình nói. Như vậy cho thay đổi một chút so với mấy bà già và mấy doanh nhân... Trước khi về, tôi xin phép hỏi một câu được không?

- Tất nhiên, chú Warrington à. Chuyện gì vậy?

- Các cậu có nói là đã thấy một con rồng tối nay? Thấy rất gần đúng không?

- Quá gần! Peter quả quyết. Nó gần như đè lên tụi cháu!

- Tốt lắm! Nếu vậy, các cậu có thể thỏa mãn sự tò mò của tôi. Nghe nói những con vật ấy khắc lửa và khói, có đúng không? Các cậu có quan sát được hiện tượng đó không?

- Dạ không, chú Warrington ạ. Hannibal trả lời. Con này chỉ hà hơi thở của nó vào mặt tội cháu.

- À! Warrington thở dài thất vọng. Uổng thật! Phải chi các cậu quan sát được những chi tiết thú vị ấy?

- Những gì tội cháu thấy là đủ lắm rồi. Peter bảo. Thêm vài chi tiết nữa là tội cháu lăn ra chết mất! Chỉ nhớ lại thôi, mà cháu đã nổi da gà rồi.

Sau khi chiếc xe Rolls về, Hannibal lôi hai bạn ra cái sân chất đầy đồ linh tinh. Chú Titus và thím Mathilda đang ngủ trong căn nhà nhỏ. Chú thím đã để đèn ngoài sân cho cháu. Hannibal nhìn Bob và Peter và thở dài:

- Mình e các cậu không thích, nhưng ta sẽ phải quay lại cái hang, dù có rỗng hay không có rỗng!

- Sao! Peter kinh sợ thét lên. Lúc này bọn mình thoát được bình an vô sự là quá điểm phúc rồi!

- Đúng. Nhưng cậu quên mất một điều. Chúng ta đã đi cùng với đèn pin, nhưng trong cơn hoảng hốt, chúng ta đã bỏ lại tất cả những thứ này.

- Hừm! Peter nói. Chỉ vì thế mà cậu muốn quay lại hang sao?

- Mình cũng muốn gặp lại con rỗng kia, Hannibal thú nhận. Đúng vậy, mình nghĩ không phải là rỗng thật.

- Không thật à! Peter giật mình kêu. Ý cậu nói con rỗng đã làm bọn mình sợ không phải bằng xương bằng thịt hả?

- Đúng!

- Kìa! Bob phản đối. Mình xác nhận không có con rỗng nào thật mà.

- Thì cứ cho là nó có vẻ thật - Hannibal nhún nhường. Nói cách khác, trông con rỗng ấy có vẻ giống con rỗng, nhưng nó không cư xử giống như một con rỗng thật!

Thấy hai bạn còn không tin lắm, Hannibal nói thêm:

- Bây giờ không phải lúc là tranh cãi. Sau này mình sẽ giải thích cho các cậu tại sao mình tin chắc rằng mình nghĩ đúng. Mà chúng ta sẽ kiểm tra tại chỗ.

- Nếu con rỗng không nuốt chửng cậu! Peter kết luận, vẻ mặt buồn rầu.

14. Một Trò Đùa Không Hay

TỐI HÔM ĐÓ, Bob rất khó ngủ. Bị ám ảnh bởi các sự kiện trong ngày, cậu vừa ngả đầu lên gối là nằm mơ thấy một con rỗng đuổi theo cậu từ hang này sang hang khác. Cậu thức giấc, người ướt đầm mồ hôi và tim đập thình thịch.

Ông Andy vừa ăn sáng xong, thì Bob xuống.

- Chào con! Tối hôm qua con đi chơi với bạn bè có vui không?

- Dạ, nói cách nào đó... thì cũng vui ba ạ! Bob trả lời.

Nhà báo xem đồng hồ đeo tay, rồi đứng dậy.

- Tốt lắm!... À... ba không biết có quan trọng không nhưng hôm qua con có vẻ quan tâm đến tàu điện ngầm Seaside. Sau khi con đi ba nhớ ra tên của người đã mất hết gia tài trong vụ ấy.

- Dạ? Bob đột nhiên chăm chú hỏi.

- Một người tên là Jeff Carter.

- Carter à? Và Bob nhớ ngay đến ông Carter mà các cậu đã gặp... người đàn ông có tính khí hung hăng và khẩu súng lớn.

- Đúng. Khi thành phố quyết định bỏ các dự án ban đầu, ông mất hết tiền bạc. Sức khỏe ông yếu đi. Người đàn ông đáng thương ấy bị sa sút về tinh thần, về thể lực, về tài chính và không vượt qua nổi thử thách. Ông tự tử.

- Đúng là tấn bi kịch! Ông ấy có gia đình gì không ạ?

- Vợ ông cũng mất ít lâu sau đó. Con trai ông là người duy nhất còn sống sót... nếu hiện còn sống trên đời này! Đừng quên rằng chuyện xảy ra cách đây khoảng năm mươi năm.

Ông Andy đi làm. Bob ghi vào sổ những tiết lộ của ba cậu. Hannibal sẽ nói gì đây? Thông tin do ông Andy cung cấp có vẻ chứng tỏ rằng ít nhất có một người biết rõ về hệ thống tàu điện ngầm ma. Và người đó không ưa gì thành phố đã hủy hoại cuộc đời của cha mẹ mình.

Bây giờ, Bob hiểu rõ hơn tính tình khó chịu của ông Carter... Cậu bỏ quyển sổ vào túi, ăn sáng cho xong bữa, rồi vội vàng ra đi. Có thể Hannibal sẽ rút ra được những kết luận thú vị về sự việc...

- Ủ, Peter nói, ít ra những gì Bob vừa mới kể về gia đình Carter cũng là một thông tin đáng tin cậy hơn cả chuyện rùng rợn của cậu, Babal ơi!

Ba thám tử trẻ đang hội ý trong Bộ tham mưu. Bob đã mở đầu cuộc họp bằng cách đọc những ghi chép và nêu tên ông Jeff Carter. Nhưng đây không phải là thông tin duy nhất mà cậu dành cho hai bạn.

- Mình nhớ những gì cậu nói về rùng rợn tối hôm qua, Babal à, và mình có ghé thư viện để tìm kiếm. Xem này!

Hannibal nhìn những tờ giấy mà “lưu trữ và nghiên cứu” đưa cho mình.

- Mình nghĩ - thám tử trưởng nói, rằng chúng ta sẽ làm việc nhanh hơn nếu cậu bắt đầu bằng cách trả lời câu hỏi hệ trọng này, Bob à... Hiện tại có rùng rợn sống hay không?

- Câu trả lời là không! Bob tuyên bố. Rùng rợn không có. Không có một quyển sách hay tài liệu nào nói về rùng rợn còn sống thời nay.

- Ngốc quá! Peter kêu. Mấy quyển sách ấy không biết gì hết, chỉ thế thôi! Nếu các tác giả đi dạo đến một nhà hàng mà mình biết, thì sẽ hiểu ngay! Các tác giả sẽ thấy một con rùng rợn thật sự! Mà khá lớn nữa kìa!

- Cậu đừng có cuống lên như thế! Hannibal nói. Ta hãy nghe những chi tiết mà Bob sắp cung cấp. Sau đó, ta sẽ bàn luận. Nói đi, Bob!

Bob cầm sổ trở lại.

- Con vật giống rùng rợn nhất là một con thần lằn to tướng, được gọi là rùng Comodo. Nó là một loại thần lằn khá dài, nhưng hoàn toàn không giống con quái vật trong hang, bởi vì những con lớn nhất cũng chỉ dài không quá ba mét!

- Có thể có một con uống nhiều vi-ta-min - Peter gợi ý, và biến thành con rùng của ta.

- Ồ không! Cũng không nổi đâu! Bob phản đối. Rùng Comodo chỉ sống trên một hòn đảo nhỏ thuộc quần đảo Indonesia. Ngoài ra, nó rất khác con vật mà bọn mình đã gặp. Nên bảo đảm ta có thể kết luận rằng thời nay không có rùng. Trái lại, mình đã tìm ra một số sinh vật tấn công, giết và ăn thịt con người. - Bob nhìn xung quanh. Các cậu có quan tâm không?

- Tất nhiên là có - Hannibal nói. Đọc tiếp đi Bob. Chúng ta phải biết về kẻ thù tự nhiên chứ... cũng như phải biết về những kẻ thù hy vọng lừa ta bằng cách giả vờ là tự nhiên. Cậu đọc danh sách của cậu đi!

- Thì, Bob xem sổ nói, hàng năm có khoảng một triệu người bị giết chết bởi những con côn trùng mang mầm bệnh. Bốn mươi ngàn người chết do bị rắn cắn, hai ngàn chết dưới móng vuốt hổ, một ngàn bị cá sấu ăn thịt và một ngàn nữa bị cá mập ăn thịt.

- Peter ơi, Hannibal nói, cậu hãy ghi nhận rằng những thống kê này không hề đề cập đến rùng ăn thịt người. Tiếp tục đi, Lưu trữ!

- Tiếp theo đó, Bob đọc, có một vài người bị giết chết bởi voi, hà mã, tê giác, sói, sư tử, linh cẩu và beo...

Khi Bob đọc xong, im lặng bao trùm lên tất cả.

- Cậu có nói gì không? Hannibal hỏi

Peter lắc đầu và mỉm cười:

- Sau tất cả những gì Bob vừa mới đọc cho bọn mình nghe, mình nghĩ Seaside là một nơi tương đối an toàn. Chỉ cần cậu thuyết phục mình rằng con rồng tối hôm qua là rồng giả, là được rồi.

- Thì để bắt đầu, Hannibal nói, chúng ta chưa hề nhìn thấy...

Chuông điện thoại ngắt lời. Hannibal thò tay tới định nhắc ống nghe, rồi cậu có vẻ phân vân.

- Nghe đi! Nhắc máy đi! Peter khuyên. Có thể lại một cú gọi của ông bạn ma của ta! Chắc là hấn cũng đã yêu cầu con rồng hãy tránh xa cái hang của hấn rồi!

Hannibal mỉm cười, rồi nhắc ống nghe.

- A lô?

Như thường lệ, cậu gắn ống nghe vào micro để cho Peter và Bob có thể theo dõi cuộc đối thoại.

- A lô! Một giọng nói quen thuộc trả lời. Alfred Hitchcock đây. Có phải cậu không, Hannibal?

- Dạ phải thưa bác. Cháu đoán chắc là bác gọi để hỏi thăm cuộc điều tra của chúng cháu tiến triển đến đâu rồi phải không ạ?

- Đúng! Giọng nói thân thiện - Tôi đã khẳng định với anh Allen rằng các cậu có khả năng giải vụ bí ẩn về con chó Pirate thật nhanh và khéo léo. Các cậu tìm ra con chó chưa?

- Dạ chưa, thưa bác. Trước tiên chúng cháu phải làm sáng tỏ một vụ bí ẩn khác. Vụ bí ẩn con rồng hắt hơi!

- Con rồng hắt hơi! Ông Hitchcock ngạc nhiên lặp lại. Ý cậu nói là con quái vật đó có thật hay sao? Và nó hắt hơi. Là thật. Đường như hành tinh này còn dành cho chúng ta nhiều ngạc nhiên nữa. Nhưng nếu việc con rồng xuất hiện khiến các cậu bối rối như thế, tôi đề nghị cậu bàn bạc với một chuyên gia về lĩnh vực này...

- Ý bác nói ai ạ? Hannibal tò mò hỏi.

- Chính anh bạn thân Henry Allen của tôi, - ông Hitchcock trả lời. Tôi không biết người nào sử dụng nhiều rồng trong các bộ phim bằng anh ấy. Tôi lấy làm lạ là anh ấy không nói với các cậu về việc này.

- Ô! Bác Allen có nói đến, nhưng hình như điều này không chuẩn bị nổi tinh thần cho sự việc bác ấy gặp trên bãi biển. Dạ thôi, cảm ơn bác đã gọi đến. Cháu sẽ gọi điện thoại cho bác Allen để báo bác ấy chúng cháu đang điều tra đến đâu rồi.

- Khoan gác máy! Ông Hitchcock nhanh nhẹn nói. Anh Allen đang gọi cho tôi trên đường dây khác. Chờ tôi yêu cầu cô thư ký nối máy cậu với anh ấy...

Vài giây sau, giọng nói của ông Allen vang lên:

- A lô! A lô! Cậu Jones đó hả?

- Chào bác Allen ạ - Hannibal trả lời. Cháu rất tiếc, nhưng cho đến nay, tụi cháu chưa tìm thấy dấu vết gì của con Pirate cả. Nhưng bác yên tâm, chúng cháu không bỏ cuộc đâu ạ!

- Cảm ơn cậu. Dù sao, ở giai đoạn điều tra này, tôi chưa mong đợi kết quả gì lớn đâu. Rất có thể là con Pirate của tôi chỉ do kẻ lạ ăn cắp và mang đi. Nó là con chó thích gần người và dễ làm quen.

- Chúng cháu cũng có nghĩ đến khả năng đó, Hannibal thở dài. Bác ơi, trong số các lán giềng của bác, có ai tìm thấy con chó trở lại chưa?

- Chưa, ông Allen đáp. Tôi biết cậu nghĩ gì rồi. Thật là trùng hợp quá phải không? Tất cả chó của chúng tôi đều mất tích gần như cùng một thời gian.

- Dạ phải.

- Các cậu có liên lạc với hàng xóm của tôi không?

- Chỉ có hai ông không có chó mà bác đã nói, ông Carter và ông Shelby.

- Hai ông này có cung cấp cho các cậu điều gì không?

- Thưa bác Allen, bác có những hàng xóm thật lạ lùng. Ông Carter có vẻ giận dữ vì bị quấy rầy và lấy súng đe dọa chúng cháu, ông ấy ghét chó. Theo ông ấy, chó đã gây thiệt hại trong nhà ông ấy và ông ấy sẵn sàng bắn vào chó!

Ông Allen cười.

- Giả vờ thôi, cậu ơi! Anh Carter nói nhiều làm ồn ào thế, nhưng tôi nghĩ anh ấy không bao giờ tấn công một con vật không tự vệ được... Thế còn anh bạn Arthur Shelby? Cuộc gặp với ông ấy diễn ra như thế nào?

- Thật ra, Hannibal thú nhận, bác ấy cũng gây cảm xúc mạnh cho chúng cháu, nhưng theo cách khác. Bác ấy ra sức làm đủ cách cho chúng cháu sợ!

Tiếng cười của cậu đạo diễn lại vang lên trong ống nghe.

- Chắc là các cậu nói đến mấy thứ đồ chơi mà ông ấy sắp xếp chung quanh nhà để buộc những kẻ hay quấy rối phải tránh xa! Đáng lẽ tôi phải báo trước cho các cậu biết rằng ông này rất thích đùa...

- Cậu nói với bác ấy là tự tội mình cũng đã hiểu ra! Bob nói nhỏ vào tai Hannibal.

- Có thể - ông Allen nói tiếp - ông ấy rất muốn nhắc nhở không phải chỉ mình tôi mới biết làm cho người ta sợ. Ông ấy biết rằng xưa kia tôi là chuyên gia về phim kinh dị và đến lượt ông ấy muốn làm cho tôi phải rùng mình... ông Allen cười khúc khích trong máy. Các cậu có biết là trước kia tính khôi hài đặc biệt của ông ấy đã làm cho ông ấy gặp chuyện rắc rối không? Hồi xưa ông ấy giữ một chức vụ khá khá ở Seaside. Thành phố không hề thích những trò đùa của ông ấy.

Hannibal nhìn hai bạn. Cả hai đã ngồi gần lại để nghe cho rõ.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Thám tử trưởng hỏi, cố gắng không để lộ sự quan tâm đặc biệt của mình.

-Ồ, chuyện cũ rồi! Ông Allen giải thích. Khi đó ông Shelby là kỹ sư. Ông ấy làm việc ở văn phòng nghiên cứu của thành phố, ông ấy biết rõ mọi thứ hoạt động như thế nào. Thế là có ngày, ông ấy vận dụng hiểu biết của mình.

- Ông ấy làm gì vậy?

Ông Allen lại cười khúc khích trong máy.

- Đúng ngày sinh nhật mình, ông Shelby đã nghĩ ra một việc mà ông ấy nghĩ là một trò đùa rất hay. Tất nhiên đó không phải là một tội ác... có thể nói là một trò giễu cợt. Tóm lại, ông ta nghĩ ra việc cúp điện thành phố, làm cho thành phố mất đèn hoàn toàn. Dĩ nhiên đó chỉ là một vụ mất điện tạm thời. Nhưng nó kéo dài đến vài tiếng. Mọi người phẫn nộ rằng tại sao một sự việc như thế có thể diễn ra tại thành phố mình. Một số nhân vật quan trọng quyết định truy ra kẻ phải chịu trách nhiệm về vụ hỗn loạn không thể chấp nhận này. Nếu Shelby không tự đầu thú, có lẽ người ta không bao giờ tìm ra được thủ phạm. Ông ta tuyên bố một cách hết sức vô tư rằng đây là một cách để kỷ niệm sinh nhật mình... Chỉ là một trò đùa...

- Thế mọi người phản ứng ra sao? Hannibal hỏi.

- Tất nhiên là phẫn nộ. Ông Shelby bị cách chức và không được làm việc cho thành phố nữa. Nói một cách, thì ông ta cũng giống như tôi vậy đó... ông ta đã bị mất việc và không thể tìm được việc khác.

- Ý bác nói là bác ấy không thể kiếm sống được nữa à?

- Phải thừa nhận là ông ta khó kiếm sống! Ông ấy chỉ còn vài công việc ngắn hạn. Ông ta là một chuyên gia về đèn chiếu sáng chạy để quảng cáo. Tất nhiên là không kiếm được nhiều tiền. Các cậu thấy là ông ấy đã phải trả giá đắt cho trò đùa này!

- Còn về đoàn diễu hành trong ngày Tết, - Hannibal đột nhiên hỏi. Ông Shelby có làm việc với các xe hoa không ạ?

Sau một hồi im lặng, ông Allen trả lời bằng một giọng hơi do dự:

- Không, theo tôi biết thì không có. Xe hoa biểu hiện những chủ đề, cảnh hoặc nhân vật, có gắn hoa. Ông Shelby chuyên về phần cơ hơn. Mà những người tổ chức cuộc “Diễu hành cúp hoa hồng” cho rằng việc này rất nghiêm túc. Nhiều người đến từ xa để xem diễu hành, có truyền hình quay nữa. Không đâu cậu à, tôi nghĩ một kẻ hay đùa như ông Shelby chưa bao giờ và sẽ không bao giờ được mời làm một công việc như thế đâu.

- Tiếc quá! Hannibal nói khê. Thêm một câu hỏi nữa, thưa bác. Con rỗng mà bác thấy tối hôm đó... bác có chắc là nó hắt hơi không?

- Chắc chắn.

- Và bác nhìn thấy nó khi bác đứng trên vách đá gần nhà bác, khi nó bước vào hang phía dưới, đúng không ạ?

- Đúng. Lúc đó trời tối rồi, nhưng tôi không điếc, cũng không mù. Tôi đã nghe và nhìn thấy rõ con rỗng.

- Cảm ơn bác. Tụi cháu sẽ gọi điện thoại lại cho bác.

Hannibal gác máy xuống.

- Vậy là cái ông Shelby này đúng là một tên giểu dở - Peter nói. Tự mình cũng nhận thấy như thế rồi. Con chim điều hâu giả bay được của ông ấy đã làm cho mình khiếp sợ y như lúc thấy con rỗng trong hang.

- Mình cũng đã nhận thấy một điều - Hannibal tuyên bố. Mình đã phát hiện rằng ông Allen, người được cho là thân chủ của chúng ta, không phải lúc nào cũng nói sự thật

- Sao? Peter kêu.

- Ý cậu là ông ấy nói láo à? Bob kinh ngạc la lên.

- Đúng ông ta khẳng định rằng ông ta đứng trên vách đá lúc nhìn thấy con rỗng chui vào hang phía dưới... Nhưng việc đó không thể có được! Vách đá nhô dài ra phía trên biển. Một người đứng tại con đường phía trên không thể nào nhìn thấy những gì diễn ra ở bãi cát phía dưới. Mình đã để ý thấy như vậy tối hôm qua.

- Cậu có chắc không? Peter vừa hỏi vừa gãi đầu.

- Chắc, và mình sẽ chứng minh cho các cậu thấy tối nay, khi chúng ta trở lại hang và có thể chứng minh luôn rằng con rỗng là con rỗng giả... Các cậu đừng quên - Hannibal nói tiếp, rằng trong vụ này, chúng ta có nhiều người khả nghi! Những người biết về hệ thống đường hầm và nuôi mối hận thù thâm lặng! Cả ông Allen và ông Shelby đều đã mất việc làm và không tìm được chỗ làm mới. Nếu ông Carter là con trai của nhà đầu tư hệ thống tàu điện ngầm, thì ông ấy cũng biết về hệ thống ngầm và cũng hận rất nhiều người. Còn tại sao lại có sự xuất hiện của con rỗng thì mình chưa hiểu được, nhưng đúng tối hôm nay chúng ta sẽ cố tìm hiểu cho ra.

- Cậu thật sự muốn bọn mình phải trở lại đó à? Peter hỏi, ...dù biết rõ tất cả những gì đang chờ đợi bọn mình trong hang?

Hannibal lại nhắc ông nghe nữa.

- Trước hết, - cậu nói, mình phải tìm hiểu một việc khác. Đáng lẽ mình phải nghĩ ra sớm hơn!

15. Săn Rỗng

- CHÁU TÊN LÀ HANNIBAI. Cháu xin phép gặp bác Alfred Hitchcock ạ.

Peter và Bob ngạc nhiên dò hỏi Hannibal bằng ánh mắt... Thám tử trưởng giả vờ như không thấy. Một lúc sau, giọng nói thân thiện của nhà làm phim lừng danh vang lên:

- A lô! Alfred Hitchcock đây. Cậu định báo cho tôi là các cậu giải quyết xong vụ mấy con chó bị mất tích rồi, có phải không?

Hannibal mỉm cười :

- Dạ chưa, thưa bác Hitchcock. Cháu gọi bác về điều mà lúc này bác nói cho chúng cháu. Bác có nói là ông Allen, bạn của bác, là chuyên gia về rỗng, bởi vì ông ấy đã sử dụng rất nhiều rỗng trong các bộ phim kinh dị.

- Không chỉ có rỗng đâu! Ông Hitchcock nói rõ hơn. Mà còn cả dơi, ma sói, ma-cà-rỗng, con tinh hút máu, quỷ nhập tràng... Tóm lại là tất cả những con vật có thể làm cho con người khiếp sợ! Rất tiếc là ngày nay loại phim đó không còn thịnh hành bằng thời xưa nữa. Tôi cam đoan với các cậu rằng ai đã từng xem phim của ông Allen vẫn còn nổi da gà khi nghĩ đến!

- Cháu nghĩ, Hannibal nói, để làm cho khán giả khiếp sợ đến như vậy, chắc là ông Allen phải dùng đến những con quái vật trông thật tự nhiên!

- Việc đó thì có! Hết sức tự nhiên! Không thể làm cho cả một rạp xiếc khiếp sợ với những thứ đồ giả không giống y như thật đâu cậu ạ!

- Dạ phải, Hannibal gật đầu. Thế ai lo về việc chế tạo ra những con vật ấy?

Ông Hitchcock cười:

- Ở xưởng phim có những chuyên gia về vấn đề này.

- Cháu hiểu rồi - Hannibal nói nhỏ. Nhưng sau khi quay xong bộ phim, người ta làm gì với mấy con vật đó.

- Đôi khi - ông Hitchcock giải thích, người ta giữ trong kho. Có khi người ta vứt bỏ chúng đi bằng cách đưa ra phòng bán. Cũng có khi người ta mang đi hủy.

- Thưa bác, cháu có thể đặt thêm câu hỏi nữa được không ạ? Hannibal hỏi... Bác có giữ bộ phim nào của bác Allen không, và bác có thể chiếu cho chúng cháu xem được không... nhất là phim có rỗng?

- Cậu hỏi vậy thật là lạ! ông Hitchcock nói sau vài giây im lặng. Chính ngày hôm nay tôi đã đến phòng lưu trữ của xưởng phim để tìm lại các cuộn phim trong bộ phim cổ điển của ông Allen có tựa là Những quái vật trong hang. Mà phim này quay con rỗng từ đầu đến cuối phim. Tôi đã cắt sang một bên vì nghĩ rằng có thể các cậu sẽ cần đến.

- Bác có sáng kiến hay quá, thưa bác! Hannibal mừng rỡ khẳng định, Có thể giúp ích cho chúng cháu rất nhiều! Cháu muốn tự mình nhìn xem, một con rỗng thật cư xử như thế nào. Khi nào thì bác có thể chiếu bộ phim ấy?

Ông Hitchcock không do dự.

- Các cậu hãy có mặt ở xưởng phim sau một tiếng. Các cậu sẽ tìm thấy tôi trong phòng chiếu số 4.

Nói xong, ông cúp máy. Hannibal cũng làm theo. Sau đó cậu quay sang Bob và Peter.

- Các cậu hãy chú ý nhé! Chúng ta sẽ thấy một con rỗng thật cư xử như thế nào. Các cậu hãy xem kỹ bộ phim mà người ta sẽ chiếu cho chúng ta. Có thể các cậu sẽ lưu ý được một chi tiết mà sau này sẽ cứu mạng cho chúng ta.

- Một chi tiết à? Nhưng loại chi tiết như thế nào? Bob hỏi.

Hannibal đứng dậy vươn vai.

- Mình vẫn nghĩ rằng con rỗng Seaside là một con rỗng giả. Nhưng có thể mình lầm. Trong trường hợp đó, con quái vật của ta là thật!

Lần này, ba thám tử trở lại nhờ đến chú Warrington. Chiếc Rolls Royce nhanh chóng chở ba cậu đến Hollywood. Ba cậu nhờ xe đưa đến nhà gỗ có đề "phòng chiếu số 4". Ông Hitchcock đã có mặt ở đó, cùng với thư ký:

- Các cậu hãy ngồi hàng ghế trước! Ông nói. Tôi sẽ ra hiệu cho người quay phim... Ta sẽ bắt đầu ngay!

Ông Hitchcock đã không phóng đại. Bộ phim hết sức hấp dẫn, khiến ba cậu xem say mê.

Bây giờ một cái hang xuất hiện trên màn ảnh. Bỗng nhiên, tim ba cậu đập mạnh lên: con rỗng đang xuất hiện.

Con rồng hiện rõ trên màn ảnh đang bước vào hang. Đó là một con vật to lớn và dữ tợn. Đôi cánh ngắn ngủn của nó dựng thẳng đứng, nó đang tiến lên, thấy rõ cơ bắp của nó đang cử động, dài và ngoằn ngoèo như rắn. Cái đầu nhỏ và màu sẫm lồi ở cuối một cái cổ dài và dẻo. Cái hàm khỏe mạnh của nó hé ra. Nó gầm lên.

- Ối ời! Peter vừa nói khê vừa thu mình vào ghế. Trông nó còn thật hơn ở ngoài nữa!

Bob cũng nhìn con quái vật đang tiến lại gần trên màn ảnh. Hai bàn tay cậu bầu chặt vào tay ghế.

Hannibal ngồi bình tĩnh nhìn chăm chú mọi cử động của con vật hoang đường.

Cuối cùng, khi màn ảnh tắt đi, và đèn lại chiếu sáng phòng chiếu, ba cậu vẫn ngồi yên, không nhúc nhích. Cuối cùng cả ba đứng dậy, chân vẫn còn run.

- Trời đất! Bob thốt lên. Bộ phim này đã gây cho mình một cú sốc! Mình tưởng y như thật!

- Điều này chứng tỏ sự tài tình của ông Allen - Hannibal lưu ý. Ông ta đã khiến chúng ta trông đom đóm ngỡ là bó đuốc và đã khiến chúng ta hoảng sợ bằng cách cho ta xem một con rồng hoàn toàn giả. Các bạn đừng quên nhé!

- Sao? Ông Hitthcock hỏi. Các cậu có hiểu tại sao ông bạn Allen của tôi đã nổi tiếng là bậc thầy về phim kinh dị chưa?

Thám tử trưởng rất muốn đặt thêm nhiều câu hỏi tại sao với nhà làm phim nổi tiếng, nhưng ông Hitthcock rõ ràng đang rất vội. Hannibal cảm ơn ông rồi cùng ba bạn nhanh chóng ra xe.

Khi xe đã chạy. Bob hỏi:

- Babal ơi, cậu đã yêu cầu bọn mình nhìn con rồng thật kỹ. Mình đã làm đúng như thế và mình không thấy có gì khác nhau giữa con quái vật trong phim và con rồng ở Seaside của ta. Thế còn cậu hả Peter?

- Mình cũng vậy, Peter thú nhận, ngoài việc con rồng trong phim gầm to hơn con mà bọn mình gặp trong hang.

- Mình không nghĩ rằng con đó gầm không to bằng. Bob nói. Nhưng hình như nó bị hắt hơi nhiều.

Hannibal mỉm cười.

- Rất đúng!

- Ý cậu nói sao hả Babal? Peter hỏi.

- Thì con rồng Seaside có vẻ nhạy cảm với thời tiết xấu hơn. Dường như nó đã bị cảm lạnh.

- Làm thế nào một con rồng lại có thể bị cảm lạnh được? Bob hỏi. Thường mấy con vật này quen sống trong những nơi ẩm ướt và lạnh mà.

Hannibal gật đầu đồng ý.

- Nhận xét của cậu rất đúng, Bob à. Trong vài tiếng nữa, khi chúng ta trở lại chỗ đó, mình sẽ giải thích lý do bí ẩn tại sao con rồng của chúng ta bị hắt hơi. Nếu giả thiết của mình có cơ sở, thì cậu cũng sẽ hiểu vì sao chúng ta đã ra khỏi hang được một cách bình an vô sự.

Peter nhú trán ngẫm nghĩ về lời nói của bạn:

- Nếu giả thiết của cậu đúng, thì hoan hô. Nhưng lỡ sai thì sao?

Hannibal làm một cử chỉ rộng mở:

- Peter ơi, mình tin chắc là mình không lầm. Bằng chứng là... mình không hề do dự mạo hiểm ba mạng sống của chúng ta bằng cách trở lại hang!

16. Câu Hỏi Và Trả Lời

LỜI TUYÊN BỐ của Hannibal khiến Peter phần nộ:

- Cậu đừng có ra vẻ bí mật như thế nữa. Cậu hãy kể bọn mình nghe xem cậu đã phát hiện những gì.

Hannibal nhún vai.

- Mình chưa chắc chắn về điều gì cả! Hannibal thú thật. Tất nhiên, mình không muốn hai cậu mạo hiểm mạng sống vô ích. Nhưng đôi khi phải thử vận may chứ.

Peter lắc đầu dứt khoát.

- Mình không đồng ý, sếp ạ! Trước hết cậu phải thuyết phục mình đã! Tối hôm nọ, mình có xem bộ phim của ba hình mang về... một bộ phim có những xảo thuật kỳ diệu. Nhân vật chính cũng đã thử vận may. Và các cậu sẽ rất buồn nếu biết được chuyện đã xảy ra với kẻ bất hạnh ấy...

Hannibal nhíu mày.

- Mình quên mất ba cậu là chuyên gia về xảo thuật điện ảnh, Peter ạ! Chủ đề bộ phim là gì?

Peter mỉm cười:

- Côn trùng - Peter nói.

- Côn trùng à?

- Phải. Về những con kiến và những con bọ hung đã chinh phục được thế giới - Peter giải thích. Đó là một bộ phim khoa học viễn tưởng, nhưng cũng rùng rợn y như bộ phim có con rồng mà bọn mình vừa mới xem. Trông mấy con côn trùng thật khổng lồ... vĩ đại bằng những tòa nhà.

- Người ta dùng xảo thuật gì? Bob hỏi.

- Người ta dùng những con côn trùng thật.

- Côn trùng thật à? Côn trùng to bằng nhà à?

- Cậu sẽ hiểu, Bob ạ. Ba mình đã giải thích chi tiết cho mình nghe... Cách làm khác với những cách mà ông Hitchcock đã nói. Người ta chụp hình những con côn trùng thật xuyên qua lăng kính, người ta phóng to chúng lên thật nhiều, rồi người ta tiến hành dựng phim bằng cách chụp chồng lên một tấm phim đã có sẵn! Các bộ phim có chủ đề là quái vật từ hành tinh khác đến được quay như thế đó.

Hannibal dăm chiêu véo môi dưới.

- Bộ phim mà ba cậu mang về có còn ở nhà cậu không? Hannibal hỏi.

- Còn. Ba mình nghĩ có thể cậu và Bob thích được xem phim ấy. Các cậu cứ đến, tối nào cũng được. Miễn phí mà!

Bỗng dưng, Hannibal có vẻ nóng lòng:

- Mình e rằng chúng ta không có thời gian chờ đến tối nay đâu. Peter ạ! Đây, máy đèn chiếu của cậu chạy bằng pin được chứ?

- Tất nhiên, Peter khẳng định. Chạy bằng pin bằng điện gì cũng được.

- Cái máy đèn chiếu ấy... có phải là của nhà cậu không?... Hay là của xưởng phim?

- Máy đèn chiếu của ba mình... Mà cậu đang âm mưu cái gì vậy?

- Mình muốn bảo vệ ba mạng sống quý báu của chúng ta, và nếu được, giải luôn cái vụ bí ẩn đang làm cho chúng ta băn khoăn. Cậu nghĩ ba cậu có đồng ý cho chúng ta mượn máy đèn chiếu và bộ phim mà cậu nói không?

Peter nheo mắt lại.

- Bộ cậu muốn... mang máy đèn chiếu đi hả?

- Phải. Mình muốn mượn nó. Bộ phim có đúng những loại hình ảnh mà mình... muốn cho một người xem!
- Peter gãi mũi. Rồi cậu nhún vai.
- Được... Mình sẽ xin phép ba mình. Chắc là ba mình đồng ý thôi.
- Cậu tử tế quá!
- Ê, nhưng khoan đã! Peter la lên. Trước khi nói chuyện với ba mình, mình muốn biết tối nay chúng ta đi đâu mới được chứ... và lý do nữa. Mình chán cái kiểu tiến tới một cách không định trước.
- Peter nói đúng. Bob tán thành.
- Cả hai nhìn Hannibal suốt một hồi, Hannibal cố tránh ánh mắt dò xét của hai bạn. Cuối cùng, Hannibal nhún vai và đành nói:
- Mình hy vọng giữ bí mật về những dấu vết và những suy luận của mình, bởi vì mình chưa chắc là có đúng không. Ông Allen đã nhờ đến chúng ta để giúp tìm lại con chó của ông. Ngay từ đầu, mình đã cảm nhận rằng nếu tìm ra con Pirate, thì đồng thời chúng ta sẽ có được lời giải về tất cả những vụ mất tích còn lại. Nhưng đó là trước khi chúng ta gặp con rồng.
- Nói đến rồng - Bob nói, hình như cậu nghĩ đó là rồng giả. Làm thế nào cậu lại có ý nghĩ đó?
- Mình sẽ giải thích cho hai cậu! Hannibal thở dài. Tuy mình cũng đã bị khiếp sợ giống như các cậu, nhưng mình có nhiều lý do chính đáng để nghi ngờ về tính đích thực của con quái vật trong hang.
- Hay để bắt đầu, cậu nói cho bọn mình nghe một lý do? Peter gợi ý.
- Thậm chí mình sẽ kể lại cho các cậu nhiều lý do. Chính cái hang cũng là hang giả. Lối đi cũng thế. Và cả cửa vào hang thứ nhì. Do đó, suy ra rằng con rồng là không thật cũng hợp lý thôi.
- Mình không để ý thấy tất cả những gì cậu kể, Bob nói.
- Ta hãy xem xét cái hang thứ nhất, nơi chúng ta đã vào. Chúng ta đã phát hiện thấy nhiều tấm ván, trong đó có một cái mở ra, cho phép chúng ta vào được hang của bọn buôn lậu.
- Mình cảm thấy cậu nhìn cái hàng rào ấy một cách kỳ lạ. Bob nói. Có phải nó cũng giả tạo không?
- Nói một cách nào đó thì đúng, Hannibal nói. Hang này được coi là chỗ rất xưa. Có lẽ trước kia, bọn hải tặc dùng hang làm chỗ ẩn náu. Mà chỉ có vài tấm ván là rất cũ. Chẳng hạn như tấm đầu tiên mà mình đã gỡ ra. Nhưng ngay bên cạnh lại có một tấm vách bằng ván ép.
- Đúng, bây giờ mình nhớ cậu có lưu ý việc ấy, Bob nói khẽ. Nhưng ngay lúc đó thì mình không thấy có gì lạ.
- Như các cậu biết, - Hannibal nói tiếp, ván ép là một vật liệu mới làm ra. Thời bọn hải tặc và buôn lậu thì chưa có ván ép.
- Hừm! Peter nói. Cậu nói ván ép hả? Mình thấy không phải là một bằng chứng có sức thuyết phục cho lắm!
- Khoan đã! Ta hãy xem xét hang thứ nhì. Hang lớn nhất... Cái hang mà Bob đã tìm ra khi tình cờ xoay khối đá. Nếu các cậu còn nhớ, chúng ta đã vào được hang này bằng cách đi dưới đất, chứ không phải là vào trực tiếp từ bên ngoài. Tại sao như thế? Bởi vì hang không có chỗ mở ra bãi biển, giống như hang đầu tiên. Sau đó chúng ta đã dừng lại. Chúng ta xem xét một cái giống như bức tường chắc và dày ở cuối hang. Chúng ta hy vọng rằng cái hang sẽ đưa chúng ta đến đường hầm cũ mà chúng ta đã biết được là nhờ những nghiên cứu của Bob.
- Đúng! Bob và Peter cùng nói.
- Thậm chí mình còn nhớ là cậu lấy dao cạo bức tường ấy, - Peter nói thêm. Cậu đã phát hiện được gì, ngoài việc là tường đá có thể làm mẻ một lưỡi dao tốt?
- Thay vì trả lời, Hannibal rút dao ra khỏi túi Rồi sau khi mở dao ra, cậu đưa cho hai bạn xem:

- Các cậu hãy lưu ý những miếng vụn xám dính vào lưỡi dao. Ngủ thử đi!

Peter và Bob hít.

- Sơn! - Hai cậu la lên cùng lúc.

Hannibal gật đầu tán thành.

- Bức tường của những hang cũ không thể có nước sơn được! Hannibal tuyên bố. Ngoài ra, sau khi cạo lớp nước sơn đi, lưỡi dao đã để vết trên bề mặt phía dưới. Theo mình nghĩ, bức tường này hoàn toàn không phải là đá mà là đá xây vừa bề dày tường, có phủ lớp sơn xám, trộn với cát và đá nhỏ, để tạo cảm giác một bức tường hang động thật. Mà đá xây vừa bề dày tường cũng mới có gần đây thôi. Những ai xây bức tường đó có lẽ là muốn che giấu một bí mật khá lý thú phía sau - thám tử trưởng kết luận.

- Bí mật như thế nào? Bob hỏi.

- Ta hãy nói đơn giản hơn là chắc có một cái gì đó khá quan trọng nằm ở phía bên kia. Và cái đó rất có thể là đường hầm tàu điện ngầm Seaside!

- Đúng rồi! Peter kêu lên. Có ai đó đục phải đường hầm đó và bịt lại để không ai khác có thể tìm ra được. Người đó tưởng rằng một bức tường giả sẽ ngăn không cho những kẻ tò mò đi xa hơn.

- Hay là, - Bob nói, chỉ tại thành phố bịt lại cửa vào tàu điện ngầm như thế.

- Cậu quên rằng cách đây năm mươi năm chưa có đá vừa xây bề dày tường! Hannibal nhắc.

- Đúng, Bob gật đầu. Nhưng chúng mình không biết lối vào đường ngầm được bịt lại chính xác là vào lúc nào. Có thể người ta chờ nhiều năm rồi mới bịt lại không dùng nữa... khi người ta nhận thức rằng trẻ con hoặc thú vật có thể đi lạc vào đó.

Hannibal suy nghĩ.

- Có thể cậu nói đúng, Bob ạ. Cuối cùng Hannibal nói, nhưng mình nghi ngờ lắm. Thôi, mình nói tiếp! Hãy trở lại với bức tường của chúng ta và những giải thích của mình. Vậy là lúc ấy ta đang đứng trước chướng ngại vật. Mình đang xem xét nó gần hơn, rồi mình quay lại để xem trên lưỡi dao mình có gì, và lúc đó...

Peter nuốt nước bọt rồi kết thúc:

- Lúc đó hang mở ra. Hang đột ngột sáng lên và con rỗng bước vào. Mình hiểu cậu nghĩ gì rồi... (Peter gãi đầu)... Ít nhất, mình nghĩ là mình đoán được. Nhưng mình thích nghe cậu giải thích hơn.

- Được! Hannibal thở dài. Vậy là hang mở ra. Nhưng làm thế nào nó mở ra được? Bằng phép màu nào? Không có một lối thoát nào mở ra ngoài cả. Nếu có cửa vào, thì chúng ta đã vào được chính cái hang đó trước, chứ không phải hang kia, cái hang nơi Bob tắm bùn ấy.

- Mình đồng ý với cậu, Bob gật đầu. Nếu hang có cửa nhìn ra bãi biển thì mình đã nhìn thấy rồi! Con rỗng đã biết tìm ra cửa. Vì sao? Bởi vì nó biết cách mở cửa ra. Có thể nó khôn hơn mình tưởng.

Hannibal đưa tay lên.

- Các cậu hãy nhớ đến suy luận dựa trên những ấn tượng mà mình đã cảm nhận: tất cả đều có vẻ không thật... giả tạo. Cả con rỗng, và phần còn lại. Mà nếu con quái vật ấy khôn hơn chúng ta, thì có nghĩa rằng đó không phải là một con thú mà là một con rỗng giả do con người điều khiển.

Peter ra vẻ ngơ ngác.

- Bob ơi! Peter rên rỉ. Ý cậu muốn nói gì vậy?

- Nếu mình hiểu đúng, thì Hannibal nghĩ rằng con rỗng của chúng ta là rô-bốt. Mình có lầm không hả Babal?

- Mình chưa chắc chắn lắm. Hannibal thú nhận. Có thể là rô-bốt hoặc một con quái vật nào đó cấu trúc giống như con mà ông Allen đã sử dụng trong bộ phim kinh dị. Ta sẽ hiểu ra được đúng lúc. Dù sao, chúng ta chắc chắn được một điều: lối vào cửa hang là giả tạo. Chỉ có điều chúng ta đã không thể xem xét được kỹ từ phía bên ngoài. Bất kỳ một ai cũng có thể làm khối đá giả. Và không có gì hay bằng khối đá giả để

che giấu lối vào hang. Khi muốn vào hay muốn cho rỗng vào, chỉ việc đẩy mấy khối đá giả sang một bên.

- Hannibal nhìn hai bạn - Hai cậu phải nhìn nhận rằng nếu thành phố Seaside có ý định bịt lối vào đường hầm, thì chắc chắn là họ không dùng những tấm ván gỗ và đá vữa để xây bề dày tường bên trong và những khối đá giả to tướng bên ngoài. Thành phố sẽ bịt lỗ lại bằng một cái gì đó chắc chắn: đá có vữa ximăng hay bê tông!

Peter nhìn qua cánh rửa xe Rolls đang chạy êm dịu. Rồi cậu thở dài:

- Có thể cậu nói đúng. Nếu tối bọn mình trở lại đó, thì bọn mình sẽ xem xét những khối đá gần lối vào cửa hang thứ nhất. Những khối đá, giả hay thật, không làm mình sợ. Nhưng mình muốn biết tại sao cậu giả thiết con rỗng là giả?

- Thì cả ba chúng ta đều đã nhìn thấy nó, có đúng không? Mà thật ra thì chúng ta đã nhìn thấy gì? Và chúng ta đã nghe thấy gì?

- Lúc đầu mình nghe một tiếng động kỳ lạ - Bob giải thích, rồi sau đó mình nhìn thấy con quái vật.

- Còn mình - đến lượt Peter nói, mình nhìn thấy ánh sáng chói... mình thấy mắt nó sáng rực lên... trước khi nghe nó rống.

- À! Hannibal nói. Thế nó tiến lên như thế nào?

- Rất nhanh! Peter đáp.

- Phải! Bob nói thêm. Y như nó trượt đi vậy đó.

- Giống như con rỗng trong phim của ông Allen hả? Hannibal hỏi thêm.

- Không - Bob trả lời. Con rỗng trong phim có vẻ bước đi. Còn con mà bọn mình gặp có vẻ trượt sát mặt đất.

- Đó cũng là cảm giác của mình, - Hannibal nói. Nó không bay. Chân nó không cử động. Đúng là nó trượt thật sự. Vì vậy nên mình mới suy ra rằng đó là một con rỗng được thiết kế để làm cho người ta sợ. Mình nghĩ, nếu nó có vẻ như trượt, là do nó có bánh xe phía dưới. Các cậu hãy nhớ lại chúng ta đã tìm thấy những dấu vết kỳ lạ trên bãi cát.

- Một con rỗng có bánh xe lăn hả? Peter bàng hoàng lặp lại. Và chính cái đó đã làm cho bọn mình khiếp sợ đến thế sao?

- Mình còn nhớ là con rỗng còn hắt hơi nữa. - Bob nói tiếp.

- Đúng! Hannibal vừa nói vừa mỉm cười. Và chính điều này khiến mình nghĩ rằng có người phía bên trong con rỗng... một người bị cảm lạnh khá nặng!

Tiếng nói của Warrington ngắt lời:

- Thưa cậu Jones, ta đến nơi rồi. Tôi có phải chờ không?

- Dạ có, chú Warrington ạ. Peter cần gọi điện thoại. Sau đó chúng cháu sẽ ghé nhà Peter để lấy một món đồ. Tối nay, chúng cháu sẽ quay lại Seaside.

Hannibal quay sang hai bạn.

- Hai cậu đồng ý chứ hả?

- Mình chỉ đồng ý, Peter thú nhận, khi nào cậu chứng minh cho mình thấy rằng con rỗng bị cảm không phải là một con quái vật thật.

17. Đối Mặt Với Nguy Hiểm

HANNIBAL hết sức hài lòng khi biết ông Crench, ba của Peter cho phép lấy máy. Ông cho mượn đèn chiếu và bộ phim về côn trùng mà không hỏi han gì cả. Thậm chí ông không cần dặn ba thám tử phải sử dụng máy cẩn thận.

- Có gì lạ đâu! Peter cầu nhàu. Nếu máy hay phim có bề gì, chính mình sẽ chịu trách nhiệm. Nên ba biết chắc là mình sẽ giữ cẩn thận.

Ba thám tử nhanh chóng đến nhà Peter. Thám tử phó dẫn các bạn vào và chuẩn bị chiếu phim. Hannibal muốn tự mình nhận thức về hiệu quả của những kỹ xảo điện ảnh gây ra.

- Xong! Peter thông báo. Bob ơi, tắt đèn đi!

Khi cả phòng chìm vào bóng tối. Peter ấn nút. Màn hình trên tường bắt đầu sáng. Hannibal và Bob nhanh chóng nhận thấy rằng Peter không nói quá. Những côn trùng trở nên quái dị khi được phóng đại quá cỡ như thế này. Khi vừa mới chiếu được một chút, Peter yêu cầu:

- Bob ơi, cậu làm ơn bật đèn lên! Xin lỗi, nhưng mình lấy nhầm cuộn phim. Cuộn này là cuộn sau.

- Được rồi Peter à! Hannibal tuyên bố. Chúng ta không cần xem hết bộ phim. Cuộn này đúng là cái đang cần ngay bây giờ.

- Nhưng đó là cuộn số sáu mà! Peter phản đối. Cuộn này cho thấy kiến trong thiên nhiên và ngoài bãi biển chuẩn bị tấn công thành phố ở xa. Trong cuộn thứ nhất, thấy kiến đang xâm chiếm thành phố và leo lên những đài kỷ niệm to tướng.

Hannibal lắc đầu.

- Chúng ta không cần xem thành phố và đài kỷ niệm. Cái mình muốn là làm xuất hiện những con kiến khổng lồ... như đang sắp xâm chiếm hang!

Peter và Bob giật mình.

- Cậu muốn chiếu phim ở đó hả Babal?

- Đúng. Với cái loa gắn kèm, bộ phim sẽ được thêm phần lồng tiếng phù hợp. Chúng ta hết sức may mắn là máy đèn chiếu của cậu chạy bằng pin. Ta sẽ có thể chiếu phim tại chỗ.

- Trong khi chờ, - Bob yêu cầu, cậu chiếu cuộn phim này cho xong đi Peter ơi! Bọn mình sẽ có thời gian xem trọn nó sau này!

Bob tắt đèn và Peter tiếp tục chiếu phim. Những con côn trùng khổng lồ lại xuất hiện trên màn ảnh. Ba cậu im lặng xem phim, thỉnh thoảng kêu lên những tiếng biểu lộ sự ngạc nhiên hoặc kinh sợ.

Khi hết phim, Bob không giấu nổi cảm xúc:

- Đúng là điện ảnh! Bob thốt lên. Tối nào đó, mình rất muốn xem cho hết phim.

Peter cuộn phim trở lại và nhìn Hannibal.

- Đoạn phim này có đủ cho việc cậu muốn làm không?

- Đúng cái mình cần - Thám tử trưởng vừa mỉm cười vừa trả lời.

- Tốt! Peter nói... Mặc dù mình không hiểu ý định của cậu. Ai sẽ xem phim trong hang? Con ma gọi điện thoại tới hả?

- Có thể... Mục đích chủ yếu của mình là xem một kẻ thích đùa phản ứng như thế nào khi chính hắn bị chọc phá.

- Một kẻ thích đùa à? Bob nói lại. Mình không nghĩ rằng ông Carter muốn đùa khi lấy súng đe dọa bọn mình đâu.

- Ý mình không nói ông Carter! Hannibal trả lời lạnh lùng.

- Không à? Bob ngạc nhiên nói. Chắc cậu quên rằng có rất nhiều khả năng ông ấy là con trai của ông Jeff Carter mà mình nghe nói đến... Cậu nhớ đấy, cái ông bị sạt nghiệp khi đầu tư hết tài sản vào hệ thống tàu điện ngầm Seaside, và sau đó lại điên khùng tự tử... Chính cậu thừa nhận rằng ông ấy biết về sự hiện diện của mạng đường hầm, và rất có thể ông ấy âm mưu điều gì xấu xa!

Hannibal lắc đầu.

- Ông Carter không phải là người mà mình nghi là đã chế tạo hoặc sử dụng con rồng trong hang.

- Sao lại không? Peter phản đối. Cái gì làm cho cậu tin chắc về những điều cậu nói như thế?

- Để mình nói cho cậu nghe... Khi bọn mình đến thăm ông Carter, ông ấy có găm hết dữ dội. Ông ấy không hề bị cảm. Ngược lại chúng ta đã gặp một người rất khéo léo chế tạo hình nộm để buộc những kẻ không mời mà đến phải tránh xa. Nếu cậu nhớ, thì ông ấy bị cảm nặng. Và giả sử mình kết hợp người đó với con rồng, đó là vì chính con rồng cũng bị hắt hơi!

Bob mở to mắt ra.

- Vậy cậu nghĩ rằng Arthur Shelby là kẻ thích đùa đã sử dụng con rồng à? Tất nhiên... nếu con rồng là giả, đúng như cậu nghĩ.

- Thật ra, Hannibal tuyên bố, cũng có thể là ông Allen. Ông Allen rất sành về rồng. Nhưng mình nghiêng về ông Shelby nhiều hơn.

- Nhưng tại sao lại là ông Shelby? Bob nói thêm. Ông ấy chế tạo hình nộm để tránh không cho người đến quấy rầy ông ấy ở nhà. Nhưng sao lại bỏ một hình nộm vào trong hang? Theo mình biết thì hang đâu phải của ông ấy đâu?

- Chính tối nay, mình sẽ cố gắng tìm giải đáp cho câu trả lời của cậu, Bob à! Hannibal nói. Thậm chí mình đề nghị ta chuẩn bị ngay từ bây giờ.

- Đường như các cậu quên rằng còn những kẻ khả nghi khác nữa! Peter lưu ý. Các cậu đã nêu ông Carter, ông Allen, và ông Shelby, nhưng còn phải thêm hai người nữa vào danh sách... hai người mà bọn mình đã tận mắt nhìn thấy.

- Bọn thợ lặn! Bob kêu lên. Cậu nói đúng, Peter ơi! Chúng đã nói là sẽ bắt tay vào việc trước khi biến mất. Rất khả nghi!

Peter đóng nắp cái hộp to đựng máy đèn chiếu. Sau đó cậu nhìn sang Hannibal.

- Sao? Peter hỏi. Cậu nghĩ gì về hai tên này? Cậu nghĩ chúng có liên quan gì đến vụ này không?

- Rất có thể - Hannibal gật đầu. Mình đề nghị, nếu tối nay thấy chúng xuất hiện, ta chiếu phim cho chúng giải trí một chút.

- Còn con rồng? Peter hỏi. Có thể nó cũng có mặt ở đó.

- Thì như vậy sẽ càng hay hơn, Peter ơi! Tất cả đều biết rằng một con chuột có thể làm cho một con voi khiếp sợ. Ta sẽ xem một con kiến có thể làm cho rồng khiếp sợ không!

Con đường dẫn vào vách đá, phía bên bãi biển Seaside, chìm vào trong bóng tối.

Chú Warrington lái chiếc Rolls vào con đường hoang vắng dẫn ra đó, rồi im lặng dừng xe.

Bob xuống xe trước. Cậu nhìn sang trái, sang phải một hồi lâu, rồi mới hỏi:

- Sao ta phải dừng xe xa cầu thang dẫn xuống bãi biển như thế hả Babal? Ta còn phải đi bộ một đoạn xa quá.

- Đề phòng thôi! Hannibal đáp. Có thể trong khu này người ta đã biết chiếc Rolls rồi. Phải chi anh Hans và chiếc xe tải con rãnh, mình thích nhờ anh Hans hơn.

Đến lượt Peter bước xuống xe, gần như lão đảo dưới trọng lượng của cái hộp chứa máy đèn chiếu. Peter ước tính bằng mắt khoảng cách từ xe đến cầu thang rồi cầu nhào:

- Trước khi mình đến được đó, chắc là hai cánh tay mình dài chạm đất quá.

- Được vậy thì hay quá! Bob cười. Vì như vậy cậu sẽ giống con khỉ và có thể cậu sẽ làm cho con rồng sợ!

Peter cầu nhào mạnh hơn và vác cái thùng lên vai.

- Cậu chờ một chút nhé. - Hannibal đề nghị. Bọn mình sẽ giúp.

Peter lắc đầu:

- Không cần, cảm ơn. Tự mình làm được. Mình chịu trách nhiệm về cái máy. Mình có cảm giác mình sẽ không rời nó cả đêm... mà chỉ có mình mới biết cách chạy máy!

Hannibal mỉm cười:

- Can đảm lên Peter ơi! Có thể cậu sẽ là nhân vật quyết định của buổi tối hôm nay đây. Hy vọng mưu mẹo của chúng ta sẽ có kết quả tốt!

Bỏ chú Warrington ở lại sau tay lái, ba thám tử trẻ bước nhanh trên con đường vắng vẻ. Có những đám mây đen che khuất mặt trăng. Nghe tiếng biển ở phía dưới chân vách đá. Peter quan sát bầu trời và nói.

- Phải chi trời không tối như thế này.

- Tất cả chúng ta đều căng thẳng quá - Hannibal thở dài. Nhưng từ đây đến hang, bóng đêm là cái bảo vệ ta tốt nhất.

Chỉ còn không đến hai mươi bước nữa là tới cầu thang. thì ba thám tử nghe tiếng người tiến đến gần.

- Nhanh lên! Hannibal thì thầm. Nằm xuống!

Ba thám tử lao sang vệ đường, nằm sát xuống đất, cạnh những bụi cây thưa thớt mọc dọc theo một khu đất trống.

Ngoài đường, tiếng chân nghe gần lại. Người đang bước có vẻ nặng nề, đầy tự tin, gần như hiếu chiến. Bỗng nhiên, tiếng động thay đổi. Chân bước chậm chạp lại, nhẹ nhàng hơn, gần như thận trọng. Ba thám tử nép mình vào bóng tối, cố gắng không để lộ mình. Xui quá! Kẻ lạ mặt đang tiến thẳng về phía ba cậu!

Chẳng bao lâu, ba thám tử nhìn thấy một hình bóng còn đen hơn cả bóng đêm. Ba cậu nhận ra hình bóng đó... cũng như nhận ra vật mà người đó đang cầm trong tay.

Một khẩu súng to! Cái khẩu súng quá dị mà ông Carter đã dùng để đe dọa ba cậu. Ông Carter thù ghét chó, thù ghét trẻ em, và nói chung là thù ghét tất cả mọi người!

Nhân vật khó tính đó bước chậm hơn nữa khi đến gần ba thám tử. Dường như ông đang nhìn chăm chăm vào bóng tối. Cặp mắt đen của ông hiện rõ lên, đầy căm giận, môi mím chặt, cơ hàm co lại. Ông tự nói với chính mình:

- Kỳ thật! ông lầm bầm. Chắc chắn mình nhìn thấy một cái gì đó động đậy mà...

Ông lắc đầu thắc mắc, bước tới cầu thang, quay lui rồi đi xa dần. Ba thám tử chờ cho tiếng chân bước của ông tắt dần trong bóng tối, rồi mới từ từ ngồi dậy.

- Trời! Bob kêu. Hẳn không thấy bọn mình, mừng quá!

- Mình cũng mừng không kém! Peter nói thêm. Mình bảo đảm là khi ngủ hẳn cũng ôm cây súng... Không hiểu tối nay hẳn đang lòng sục ai nữa!

- Đi! Hannibal nói khẽ. Ta xuống cầu thang... nhanh lên!

Ba thám tử nhanh chóng chạy hết quãng đường còn lại để đến được những nấc thang đầu tiên.

- Đường đi trống! Peter thông báo.

Ba thám tử vội vã bước xuống, cố gắng gây thật ít tiếng động. Càng đến gần bãi biển, ba cậu càng đỡ căng thẳng hơn. Sóng biển khi đập vào bờ làm át đi tiếng chân bước.

Peter nhảy xuống cát trước.

- Ôi! Không thấy dấu vết kẻ thù đâu hết! Không biết con rỗng trong hang có thích buổi chiếu phim của bọn mình hay không!

- Ta sắp biết thôi! Hannibal nói... nếu rỗng có ở nhà!

- Nếu nó không có nhà, thì mình sẽ rất vui? Bob thú nhận. Cái mình quan tâm là đường hầm. Mình sẵn sàng nhường con rỗng cho các cậu.

Ba thám tử đến cái hang đầu tiên đã thám hiểm. Peter và Bob ngạc nhiên thấy Hannibal đi ngang mà không dừng lại.

- Ê! Bob kêu nhỏ nhỏ. Cậu đi xa quá, Babal ơi!

- Không! Hannibal đáp. Lối vào cửa hang thứ nhì nằm gần đây. Để xem nó mở hay đóng.

Ba cậu đi vòng qua một chỗ vách đá nhô ra và đối mặt với ba khối đá to, dường như thuộc chính vách đá và thẳng đứng khá cao phía trên đầu ba thám tử.

- Có lẽ đây là những khối đá chính giữa, là khối lớn nhất. Cậu áp sát tai vào, rồi dùng lòng bàn tay vỗ nhẹ. Âm phát ra nghe rất khê, như bị điếc.

Peter mỉm cười.

- Cậu nói đúng. Babal ơi! Không phải đá! Chỉ là gỗ giả như cảnh trên sân khấu thôi... Cái này chắc làm bằng gỗ nhẹ, hoặc bằng thạch cao gắn trên khung sườn kim loại.

Hannibal gạt đầu tán thành, rồi quay lui.

- Bây giờ - Hannibal nói, cậu hãy lắp đặt máy đèn chiếu, trong khi Bob và mình đi một chuyến thám hiểm ngắn.

- Sao! Peter giật mình thốt lên. Hai cậu bỏ mình lại một mình...

- Cậu sẽ được an toàn hơn Bob và mình - Hannibal vừa khẳng định vừa tiến đến cái hang đầu tiên. Cuộc thám hiểm của bọn mình khá nguy hiểm. Còn cậu, cậu chỉ việc ngồi và chờ đợi... Sẵn sàng để cho chạy máy đèn chiếu!

Peter vừa mới bước vào hang và tò mò nhìn xung quanh.

- Mình sẽ chiếu phim cho ai xem? Cho mấy con dơi ở trong hang này à?

Giả vờ như không nghe lời mỉa mai của bạn. Hannibal đang hồi hả dịch chuyển tám ván rung rinh trên hàng rào gỗ. Qua lỗ hổng, Hannibal lên vào chỗ ẩn náu của bọn buôn lậu, cùng với Bob và Peter. Sau đó, cậu cẩn thận đặt tám ván trở về chỗ cũ.

- Hay quá! Thám tử trưởng kêu lên. Thiết bị mà chúng ta bỏ quên vẫn còn đây! Bob ơi, cậu thử tìm lại cách để làm cho khối đá xoay đi!

Bob ấn nhiều nơi trên khối đá xoay.

- Rồi! Bob vui mừng thông báo.

Cũng với tiếng rắc khê như thường lệ, khối đá xoay trên chính nó, để lộ lối vào bí mật.

- Peter ơi, cậu sẽ ở lại đây! Hannibal nói. Cậu sẽ chiếu phim xuyên qua lỗ hở này... Cậu nhìn này, mình sẽ giữ kẻ đá sao cho nó không khép lại hẳn. Khi có tín hiệu của mình, cậu chỉ việc bật máy chiếu lên! Phải làm thế nào cho lũ kiến khổng lồ xuất hiện trên bức tường xám trong hang lớn: ngay đối diện cậu!

Peter lắp đặt máy đèn chiếu, cho cuộn phim vào máy, và kiểm tra lần cuối.

- Sẵn sàng! Cuối cùng cậu thông báo. Còn bây giờ, tín hiệu sẽ là gì?

Hannibal suy nghĩ nửa giây.

- Mình nghĩ - cậu nói, tín hiệu sẽ là tiếng kêu Cứu với!''.

18. Đường Hầm Cũ

BOB VÀ HANNIBAL bỏ lại Peter phía sau và từ từ tiến lên dưới mái vòm cao của cái hang rộng lớn. Không khí lạnh và ẩm. Bob và Hannibal rùng mình. Đột nhiên, Bob nói nhỏ:

- Nó... nó không còn ở đó nữa!

- Nó... là ai?

Bob quét ánh đèn pin trước mặt:

- Bức tường xám... Dù sao cũng thiếu một miếng to!

Thật vậy, ngay chính giữa bức tường, có một cái lỗ to lớn toang hoác từ trần đến đất.

- Bob à, Hannibal nói. Hình như chúng ta đã tìm thấy cái đường hầm bị thất lạc của cậu rồi!

Hai cậu cẩn thận lên vào trong lỗ. Đường hầm rộng dần về phía trước. Hai thám tử đột ngột đứng lại. Tim hai cậu đập thật mạnh. Một cái bóng vĩ đại đứng sừng sững trước mặt. Nó không động đậy, nhưng dường như nó đang rình rập hai thám tử, sẵn sàng nhào lên phía trước.

Cả hai nằm áp mặt xuống đất, thậm chí không dám thở nữa.

Hai cậu chờ đợi như thế rất lâu. Nhưng không có gì xảy ra cả.

Con rồng - đúng là nó - vẫn ngồi xồm đó, bất động thành một khối dài, đen và dễ sợ. Cái đầu nó thông xuống ở cuối cái cổ dài.

- Hay nó đang ngủ! - Bob gợi ý.

Hannibal lắc đầu và cố gắng nói bình tĩnh:

- Cậu đừng quên! Hannibal thì thào vào tai Bob, rằng đó không phải là con rồng thật.

- Biết rồi. Đúng hơn là điều cậu khẳng định. Hy vọng cậu không lầm.

Hai cậu chờ thêm một hồi lâu. Sau đó Hannibal bật đèn, lúc này khi báo động cậu đã tắt đèn đi, và rọi đèn dưới đất. Khi đó, cậu nhẹ nhõm mỉm cười.

- Bob ơi, nhìn chân con rồng kia, cậu hãy nói mình nghe cậu nhìn thấy gì...

Bob nhìn theo chùm sáng của đèn pin.

- Đường ray! Bob kêu. Đúng rồi... hình như đường ray tàu lửa.

- Cậu thấy mình nói đúng chưa. Đó là con rồng giả. Và chúng ta đã phát hiện ra hệ thống đường sắt dưới lòng đất do ông Jeff Carter xây dựng, cách đây hơn năm mươi năm... một hệ thống đường sắt mà ngày nay chỉ có một mình con rồng sử dụng.

- Babal... mình không hiểu nổi! Bob thắc mắc thú nhận. Ai lại bận tâm chế tạo một con rồng giả để nó chạy trên những đường ray được đặt cách đây nửa thế kỷ? Mà lại là đường không dẫn đến đâu cả nữa chứ! Việc này không có đầu đuôi gì hết! Vậy thì .. để làm gì?

- Đó chính là việc mà chúng ta sẽ cố gắng tìm hiểu. Hannibal quyết định bằng một giọng cứng rắn. Đi thôi Bob! Ta hãy tiến lên, trước khi chúng trở lại.

Bob bước theo sếp mà không nhiệt tình lắm.

- Cậu nói về ai vậy hả Babal? Ai sẽ trở lại!

Hannibal không trả lời. Cậu im lặng bước tới.

Hai bạn đến ngang tầm với con quái vật đang nằm ngay giữa đường hầm.

Hannibal nhú mào.

- Có chuyện gì vậy? Bob hỏi.

- Cậu nhìn xem! Con rồng của ta quay sang bãi biển, về hướng đi ra. Bức tường giả mở, nhưng cửa ra vào hang vẫn còn đóng. Cậu suy ra điều gì?

Bob nhún vai. Rất hiếm khi Hannibal không thể tìm ra lời giải cho một sự việc nào đó và lại hỏi ý kiến bạn bè.

- Đường như - Bob đáp, người sử dụng con rồng này sẵn sàng ra... biển, có lẽ thế. Nhưng trong khi chờ, thì không muốn bị quấy rầy.

Hannibal gật đầu.

- Suy luận xuất sắc, Bob à. Còn bây giờ ta hãy nhanh chóng xem xét con quái vật này trước khi nó ra đi. Có thể đó là cơ may cuối cùng của chúng ta.

Hai cậu đi vòng qua con rồng, cái đầu nó thông xuống và không nhúc nhích. Mắt con rồng nhắm lại, vô hồn. Hannibal mạnh dạn rọi đèn vào.

- Hừm! Hannibal kêu. Đây không phải là mắt mà là hai đèn pha nhỏ. Cậu có nhớ khi con rồng bước vào, hang đột ngột sáng lên như thế nào không. Mắt nó phóng ra tia chớp. Như vậy đây là đèn pha xoay được.

Bây giờ, Bob và Hannibal đang đứng bên con rồng bất động. Hannibal thò tay tới. Ngón tay cậu cầm được một vật gì đó sáng trên bộ da đen có vẩy bên hông con rồng.

- Tay cầm cánh cửa! Hannibal nói khẽ. Lại quá! Đâu có thấy cửa nào đâu!

Bob nhìn qua vai bạn. Cậu dùng ngón trỏ chỉ:

- Kìa! Có một cái tay cầm thứ nhì phía trên tay cầm thứ nhất! Cao hơn còn có một cái nữa... rồi lại thêm một cái khác nữa!

Hannibal cười.

- Ngốc quá! Không phải là tay cầm cánh cửa mà là những thanh kim loại nhỏ để đặt chân lên trên. Giống như bậc thềm vậy đó... Mình leo lên đây!

Bob leo theo Hannibal. Khi lên đến lưng con rồng, cậu mở một cái gì đó giống như cái nắp, rồi nhìn vào bên trong con quái vật. Một tiếng huýt sáo ngạc nhiên thoát ra từ môi cậu:

- Cửa sổ tàu hay máy bay! - Cuối cùng cậu thì thầm. Bob ơi, cậu canh đi, để mình nhìn vào bên trong!

Bob nuốt nước miếng và gật đầu. Hannibal khó khăn lắm mới leo lên trên được, chui vào lỗ mở, rồi biến mất. Cửa sổ, trông giống cửa boong tàu hơn, khép lại nhẹ nhàng phía sau lưng Hannibal.

Bob giật mình khi nghe tiếng động bên trong con rồng: Hannibal đã nhảy xuống. Đường như con rồng vừa mới nuốt chửng Hannibal. Bob rùng mình.

Trong khi chờ đợi. Bob nhìn chăm chăm vào bóng tối. Nhờ đèn pin, Bob thấy được xa hơn là một chút đường hầm có khúc queo. Sau khúc queo đó, đường ray biến mất.

Đột nhiên, Bob nghe tiếng kim loại và đứng bật dậy.

Cánh cửa vừa mới mở ra.

- Xuống đây xem! Hannibal gọi.

Đến lượt Bob leo lên lưng rồng và lén vào cửa sổ. Chân Bob chạm một cầu thang nhỏ. Khi Bob xuống đến đáy. Hannibal bật đèn lên.

- Rõ ràng quá, phải không? Vật này giống một con rồng. Nó di chuyển trên đường ray, như một chiếc xe lửa. Nhưng cậu nhìn cái này nè: kính tiềm vọng! Còn cái cửa sổ tàu này nữa chứ! Mình chắc chắn mình không lầm, Bob à. Con quái vật này chẳng qua là một tàu ngầm mini!

Bob dừng nắm đấm đập mạnh vào thành hông của con rồng. Cậu bị đau khớp tay.

- Không biết làm bằng gì. Bob lầm bầm, nhưng khá cứng đấy!

- Phải. Chắc là sắt hay thép... nghĩa là một loại vật liệu cứng cho phép lặn được. Ta hãy xem phòng máy ra sao.

Hai thám tử lần theo một lối đi từ mũi đến lái chật hẹp.

- Tay lái, hộp vận tốc, thắng, bàn đạp, Bob thốt lên. Tàu ngầm này kỳ quá!

Hannibal gật đầu.

- Mình nhớ đã đọc một cái gì đó về một trong các loại tàu ngầm đầu tiên! Nghe nói nó chạy ở dưới đáy biển giống như một chiếc xe vậy đó. Hai bên hông xe có cửa sổ để hành khách có thể ngắm quang cảnh. Có những ngăn đặc biệt, chứa đầy không khí, cho phép chống lại áp lực của nước. Người đã tưởng tượng ra con rồng này lấy cảm hứng từ cuộc điều hành “Cúp Hoa hồng”... Cậu hãy nhớ rằng trong các xe hoa có xe hình con rồng!

- Mình hiểu rồi! Bob reo lên. Vì vậy mà con rồng bước trên cát mà trông như không cử động chân. Đó chỉ là một chiếc xe do con người lái. Và đến đây, bánh xe lồng vào đường ray để lái cho dễ hơn.

- Ý nghĩ về một chiếc xe lội nước hình dạng một con rồng là nhằm vào những kẻ tò mò khiếp sợ và buộc mọi người phải tránh xa - Hannibal giải thích. Chỉ còn phải tìm hiểu là tại sao lại muốn mọi người phải tránh xa...

Thảm tử trường đột ngột im lặng. Từ bên trong con rồng có một tiếng kêu kỳ lạ phát ra:

“Aaaa... Ôôôô..ôô!”

Hai cậu giật mình.

- Cái gì vậy? Bob hỏi khẽ.

- Hình như... là từ phía sau.

- Đây... mình không muốn bị kẹt trong cái máy quỷ quái này tí nào, nếu lỡ nó đột nhiên đòi lặn xuống biển.

Âm thanh lại phát ra một lần nữa. Đó là tiếng kêu kéo dài, kỳ lạ, làm cho ta sợ hết vía.

“Aaaaa... Ôôôô..ôôô...!”

- Ái chà! Ái chà! Mình không thích cái trò này tí nào!

Bob ngạc nhiên thấy Hannibal quay gót và ra phía sau con rồng. Cậu đứng lại lắng nghe tiếng kêu, tai gần như áp sát dưới đất.

- Cái... cái gì vậy? - Bob căng thẳng hỏi và tiến lại gần.

Hannibal không trả lời. Lần này cậu áp tai vào thành bên cạnh. Sau đó cậu mỉm cười.

- Bob à, hình như cuối cùng ta đã tìm ra chìa khóa của vụ bí ẩn. Hannibal vừa nói khẽ vừa cười khúc khích.

- Sao!

- Cậu nghe này...

Rồi cậu dùng lòng bàn tay vỗ nhẹ vào tường. Tiếng kêu vang lên ngay, dường như mạnh hơn:

“Aaaa... Ôôôô...”

Bob hết sức lắng tai nghe.

- Mình nghe rõ, cậu nói, nhưng mình không thích chút nào.

- Đó là do nỗi khiếp sợ con rồng vẫn còn ẩn trong lòng cậu và không cho phép cậu suy nghĩ một cách chín chắn, Hannibal vẫn mỉm cười nói.

Nói xong, cậu mở một cánh cửa nhỏ và rọi đèn vào bên trong.

Tiếng kêu rên nghe rõ hơn. Bob giật mình.

- Trời đất! Hình như...

Bob thò cổ tới rồi la lên:

- Chó? Một tú đầy ắp chó!

- Thế ta đã làm sáng tỏ được một phần vụ bí ẩn! Hannibal tuyên bố. Vụ bí ẩn về những con chó bị mất tích!

- Mấy con chó bị gì vậy? Bob hỏi. Hình như chúng quá buồn ngủ, nên không cử động được... hay chúng bị bệnh...

- Không, Hannibal trả lời. Mình nghĩ chúng không bị bệnh. Có lẽ chúng bị thuốc... bằng thuốc ngủ.

- Thuốc ngủ à? Nhưng để làm gì?

- Có lẽ vì chúng làm phiền một ai đó... một người nào đó không muốn giết chúng mà cũng không muốn làm hại chúng. Bác sĩ thú y thường cho những con vật cần khám bệnh uống thuốc ngủ.

Một con chó lại rên nữa:

“Aaaa... Ôôô!”

- Con Setter Ái Nhĩ Lan - Bob vui mừng nhận xét. Chắc là con chó của ông Allen.

- Pirate ơi!

Con chó lông dài màu hung thật đẹp vươn mình rồi ngáp. Sau đó nó đứng dậy và lắc đầu.

- Pirate ơi! Hannibal gọi thêm một lần nữa. Đứng dậy nào! Lại đây đi!

Hannibal chìa tay cho con chó. Con chó ngửi, rồi nguẩy đuôi.

Con Pirate lảo đảo thực hiện vài bước về phía trước, lấy lại thăng bằng và bước ra khỏi tủ. Pirate đến cạ mõm vào đầu gối Hannibal và rên nhẹ.

- Mày là một chú chó ngoan - cậu vừa nói vừa xoa đầu nó. Một chú chó rất ngoan.

Bob mỉm cười.

- Bác Allen nói đúng. Con chó của bác ấy rất dễ làm quen.

Bob ngồi xuống và gọi con chó lại. Pirate bỏ ngay Hannibal để chạy lại với Bob.

- Chó ngoan, chó khôn! Bob vừa nói vừa gãi phía sau tai nó. Này Babal ơi! Giờ ta đã tìm ra Pirate rồi, ta phải làm gì đây?

Hannibal đã xé một trang giấy từ quyển sổ tay. Cậu nguệch ngoạc vài chữ trên đó, rồi cuộn trang giấy lại, nhét vào cổ con chó. Cậu cúi xuống nói vào tai Pirate:

- Đi đi! Về nhà! Nhanh lên!

Chú chó ngẩng đầu lên và vui mừng vẫy đuôi.

Lần này con chó vui vẻ sủa nhẹ một tiếng. Y như nghe tín hiệu, mấy con chó khác cũng bước ra khỏi tủ, nơi chúng bị nhốt, vừa kêu rên, vừa đi lảo đảo trên đôi chân chưa vững lắm.

- Trời ơi! Bob kêu. Mình đếm được sáu con. Chúng đều có mặt đầy đủ ở đây cả!

Mấy con chó vừa ra khỏi tủ là Hannibal gắn cho từng con một mảnh giấy vào dây cổ.

- Cậu làm gì vậy? Bob thắc mắc hỏi.

- Mình gửi thông điệp cho chủ của mấy con chó! Hannibal giải thích. Đây cũng là một cách để quảng cáo cho chúng ta. Ta sẽ thả cho mấy con vật này về nhà... Hy vọng khi thấy chúng chạy qua, Peter sẽ hiểu là phải để cho chúng đi...

Pirate rên, Hannibal quay sang nó:

- Rồi, rồi Pirate à. Tao không quên mày. Mày sẽ là chú chó đầu tiên được ra.

Hannibal bế con chó mập lên tay và nâng nó lên phía trên thang.

- Đi Pirate! Cậu lặp lại. Về nhà!

Con chó nhảy xuống đất và không do dự chạy về phía bức tường rộng mở.

Hannibal mỉm cười:

- Bây giờ thì nó đã tỉnh táo hoàn toàn rồi. Bob ơi, chuyển cho mình mấy con kia đi! Khí trời mát mẻ sẽ giúp cho chúng khỏe lại.

Bob làm theo lời Hannibal. Từng con một, mấy chú chó được thả tự do. Một khi đã ra khỏi cái tủ ngột ngạt, mấy chú chó như được hồi sinh. Bob xoa tay.

- Hay quá! Nhiệm vụ hoàn thành. Chỉ còn đến lượt mình chuồn về thôi!

Đúng lúc cậu định leo lên, thì cậu thấy Hannibal đang hấp tấp đóng cửa lại và bước xuống. Bob ngạc nhiên tròn mắt.

- Chuyện gì vậy Babal?

- Không đi được, cậu ơi!

- Sao vậy?

- Mình thấy bóng người đang đi đến đây!

- Trời đất! Ta bị mắc bẫy rồi! Trốn đâu giờ!

Hannibal không trả lời mà lao đến cái tủ nhỏ dùng làm nhà tù nhốt mấy con chó.

Peter xoa bóp hai cánh tay cho máu tuần hoàn. Cậu cảm thấy hơi lạnh. Mọi thứ đã chuẩn bị xong để chiếu phim. Máy đèn chiếu được kê thật vững, cuộn phim được đặt đúng chỗ, khối đá xoay đã được làm kẹt để không thể khép lại. Khi cần, Peter chỉ cần bấm một cái nút.

Peter kiểm tra góc độ của máy đèn chiếu, sau đó cậu ngồi xuống và chờ đợi... Cậu kiên nhẫn chờ như thế rất lâu. Đột nhiên cậu nghe tiếng động phía sau lưng và rùng mình. Có một ai đó đang dịch chuyển một tấm ván hàng rào cách ly hang thứ nhất với hang nhỏ.

Peter cắn môi. Cậu miễn cưỡng ôm máy đèn chiếu kéo về phía mình. Rồi cậu quỳ xuống. Cậu phải làm gì đây? Cậu có còn kịp chạy đến với Bob và Hannibal và cho khối đá xoay trở về chỗ cũ hay không... Nhưng hai bạn đang trông chờ cậu giữ đúng vị trí. Cậu nhớ lại lời dặn cuối cùng của Hannibal.

Phía sau lưng, tấm ván lại động dậy nữa... Peter lùi về góc kẹt tối tăm nhất và đứng yên ở đó, không nhúc nhích. Peter chỉ có mỗi chiếc đèn pin làm vũ khí...

Bỗng nhiên một bàn tay bọc bột đẩy tấm ván to ra. Một bóng người, mà Peter thấy hết sức khủng khiếp, lên vào. Kẻ mới đến to lớn đến nỗi phải đặt xiên người mới chui lọt qua bên kia.

Peter nín thở.

Cậu vừa nhận ra cái ông Carter khủng khiếp... cùng khẩu súng lớn. Trần hang rất thấp và ông Carter buộc phải khom lưng mới bước tới được. Bỗng nhiên, ông đứng lại để nghe. Peter cũng nghe thấy. Tim cậu đập thật mạnh. Một tiếng kêu phát ra từ độ sâu của hang:

“Aaaa... Ôôôô...ôôôô...”

Peter áp sát mình vào tường và cố thu người cho thật nhỏ lại. Sau đó, cậu nghe một thứ tiếng khác nữa: dường như có tiếng người chạy hỗn hển.

Có lẽ Bob và Hannibal đang bị rượt đuổi...

Peter nuốt nước bọt. Cậu không thể đóng khối đá xoay lại được. Đó là lối thoát duy nhất để cho hai bạn chạy ra.

Nhưng lúc này, thì nó có đáng giá gì đâu? Peter tự hỏi, ước tính rằng cái ông Carter khủng khiếp lại là một mối nguy hiểm khác... Bởi vì ông ấy vẫn núp ở đó, trong bóng tối, tay cầm khẩu súng, hình như để sẵn sàng bắn!

Đột nhiên, có một cái gì đó như một cơn lốc ào vào trong hang nhỏ. Những con mắt vàng sáng lên trong bóng tối.

Một vật gì đó kêu và nhảy lên phía trước. Con vật bí ẩn ấy là gì? Và tiếp theo nó lại có những con khác vừa chạy ào đến, vừa gầm gừ. Một, hai, ba, bốn, năm?

Peter há miệng kinh ngạc càng áp mình sát vào tường hơn nữa. Cậu đã chuẩn bị tinh thần đối phó với con rồng. Nhưng thay vì con quái vật thì lại là một đàn thú hoang dã và lông lá vừa mới xuất hiện.

Cách Peter không xa, ông Carter đột ngột kêu lên một tiếng. Một con vật vừa mới làm ông vấp, ông ngã xuống.

Peter càng hoảng hốt hơn nữa. Một khi bày thú điên cuồng ăn thịt xong người đàn ông nằm dưới đất, thì sẽ quay sang tấn công Peter.

Bàn tay Peter bấu chặt vào đèn pin.

19. Mắc Bẫy

NGỒI TRONG TỬ, Bob và Hannibal lắng tai nghe. Có một giọng đàn ông vang tới:

- Thật chứ! Kiểm tra xem đường có trống không, đâu phải việc nhỏ! Làm như mấy buổi tập luyện là chưa đủ vậy! Rốt cuộc, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi!

- Kết quả đáng công bỏ ra mà. Harry ơi! Một giọng đàn ông khác đáp. Ta đến đích rồi.

- Tất nhiên, Jack à. Nhưng mày nghĩ có tin ông chủ được không hả?

Người đàn ông tên Jack phá lên cười.

- Mày quên một điều. Ông chủ chỉ có một mình, trong khi mình là hai! Ngoài ra, tàu là của mình. Tao nghĩ, đáng lẽ ông chủ phải tự hỏi có nên tin mình hay không chứ!

Hai thám tử lại nghe cửa sổ mở ra, rồi hai người đàn ông bước xuống thang. Một lúc sau, có tiếng động cơ vang lên. Ngay sau đó, con rồng trượt trên đường ray. Bob chạm vào đầu gối Hannibal.

- Hai tên thợ lặn! Bob thì thầm. Cậu có nghĩ ta đang đi ra hướng biển không?

- Mình không nghĩ thế. - Hannibal đáp. Con rồng không đủ tải trọng dần để lặn.

- Cũng còn may! Bob yên tâm thở dài.

- Nhưng hình như ta đang chạy lùi. Ta đang đâm sâu vào đường hầm!

- Nhưng để làm gì? Chúng đang âm mưu gì đây!

- Mình chưa biết, nhưng chắc chắn là chuyện hệ trọng!

Con rồng đột nhiên đứng lại. Cú dừng đột ngột khiến Bob và Hannibal mất thăng bằng và đụng vào vách tường mỏng.

- Được rồi Hrray! Jack la lên. Đã đến lúc chất hàng lên! Cẩn thận nhé!

- Ông chủ nên đàn hoàng với mình, Harry lầm bầm. Nếu không mình sẽ dùng một thói này đập vào đầu ông ta!

- Tất nhiên rồi! Nhưng ta buộc phải mạo hiểm! Nghĩ xem, một triệu đô-la cơ mà!

Trong chỗ ẩn náu, Bob và Hannibal tự hỏi không biết mình có nghe lầm không. Một triệu đô-la à?... Hai cậu hiểu rằng hai người đàn ông đang leo lên thang, đẩy cửa sổ lại phía sau mình. Tiếng chân bước nghe xa dần.

- Đã đến lúc rồi! Hannibal quyết định và khều vai Bob. Ta hãy ra xem chúng làm gì!

Hai thám tử lên ra khỏi tủ và định leo lên thang, thì một giọng nói vang lên khiến hai cậu đứng sững tại chỗ.

- Nhanh lên! Tôi đã vô hiệu hóa người bảo vệ đêm rồi, nhờ mấy viên thuốc ngủ. Ta có vài tiếng đồng hồ để dọn ba trăm thỏi này!

Người đàn ông ngưng nói để nhảy mũi. Bob dùng cùi chỏ húc Hannibal:

- Cậu nói đúng. Đó là ông Arthur Shelby. Mình nhận ra giọng nói... và cách nhảy mũi của ông ấy!

- Vậy là thêm một vụ bí ẩn được làm rõ nữa, Hannibal thì thầm trả lời. Nhưng thỏi ở đây là cái gì vậy? Đi! Leo lên!

Khi đã lên đến phía trên các bậc thềm, Hannibal chậm chạp nâng nắp cửa sổ lên, rồi thận trọng nhìn ra ngoài. Khi đó mắt cậu căng tròn ra. Cậu đối mặt với một bức tường bê tông, ngay chính giữa tường có đục một cái lỗ... một cái lỗ đủ rộng để cho phép một người chui qua! Có một tên vừa xuất hiện tại đó. Hắn cầm trong tay một vật gì rõ ràng là rất nặng.

- Quỷ thần! Nặng ít nhất cũng một tấn!

- Tôi đâu có nói là không nặng. Nhưng tôi sẽ trả công hai anh xứng đáng, đúng không? Hai anh Morgan à, nếu tôi thuê hai anh - giọng nói mỉa mai của ông Shelby - đâu phải vì hai anh có tàu. Tôi cần những người khỏe mạnh để đục thủng bức tường này và mang hàng đến tàu.

- Thưa ông chủ, tôi đâu có than phiền gì! Tôi chỉ nói vậy thôi. Thứ quý này nặng mỗi cái bao nhiêu vậy?

- Cái này khoảng ba mươi lăm ký - Shelby trả lời. Các anh hãy xếp thỏi dọc theo con rỗng. Khi nào đủ ba trăm cái, ta sẽ chất vào bên trong con rỗng và ta sẽ lặn.

Harry Morgan bỏ gánh nặng xuống đất, rồi biến mất vào cái lỗ trong bức tường. Ít lâu sau, Morgan anh xuất hiện, cũng mang một gánh nặng. Hannibal khép cửa sổ lại, rồi nói nhỏ:

- Bob ơi! Cậu có biết cái gì không? Thỏi vàng nguyên chất!

- Vàng hả! Bob kêu nhỏ. Nhưng vàng từ đâu ra?

- Thỏi vàng lớn do chính phủ chế tạo cân nặng ba mươi lăm ký, còn kiểu cỡ nhỏ nặng hai mươi ký. Rõ ràng là ông Shelby và anh em Morgan đang ăn trộm ngân hàng liên bang!

- Trời đất! Bob la lên. Hàng triệu đô-la cơ mà! Bọn mình được chứng kiến vụ đánh cắp thế kỷ. Nếu muốn sống sót, bọn mình nên chuẩn khỏi chỗ này thật nhanh!

- Mình đồng ý! Hannibal thở dài. Phải chạy trốn khẩn cấp. Chỉ còn tính... chạy bằng cách nào? Ông Shelby đang đứng gần sát con rỗng...

Thám tử trưởng suy nghĩ một hồi... Sau đó không báo trước, Hannibal lao ra phía trước đầu con rỗng. Bob bước theo, tự hỏi có lẽ bạn mình đã tìm ra được một chỗ ẩn náu mới.

Hannibal dừng lại đột ngột. Bob đụng vào bạn và nói nhỏ:

- Xin lỗi! Cậu dừng lại bất ngờ quá!

- Suyt! Hannibal đặt ngón tay lên môi.

Hannibal cúi về phía trước, mắt sáng rõ.

- Hay quá! Nhìn này! Bọn chúng bỏ quên chìa khóa công tắc trên tay lái!

Bob há miệng ngạc nhiên.

- Sao! Bob thốt lên. Cậu định... chạy trốn bằng con rỗng à?... Cậu biết lái không? Nhưng cậu sẽ làm thế nào để nhìn phía trước? Đâu có kính che gió phía trước!

Hannibal nhún vai.

- Cứ làm thử! Mình chắc chắn rằng xe này cũng lái như một chiếc xe bình thường thôi! Mà mình đã biết lái, mặc dù mình chưa đến tuổi thi bằng lái. Bàn đạp đây, còn đây là thắng, đây là tăng tốc... Dù sao, con rồng cũng sẽ trượt trên đường ray cho hết đường hầm.

Hannibal ngồi vào tay lái rồi nói nhỏ:

- Đi!

Cậu quay chìa khóa công tắc. Động cơ như bừng tỉnh, kêu rên... rồi ho. Sau đó nó đứng luôn.

- Nó đã ho Babal ơi! Bob nhận xét. Vậy là bác Allen đã nghe tiếng ho của động cơ chứ không phải tiếng ho ông Shelby!

- Tất nhiên! Hannibal lầm bầm. Nó ho là một chuyện, nhưng chuyện quan trọng hơn là nó đứng rồi!

Cậu nhanh nhẹn xoay chìa khóa lần nữa.

Động cơ kêu. Sau đó tiếng nổ vang lớn lên. Hannibal thở dài, nhẹ nhõm. Cậu sang số một và thận trọng ấn bàn đạp.

Con rồng nhảy một cái lên phía trước. Rồi nó ho và dừng lại. Động cơ bị đứng lần thứ hai.

- Xui quá! Hannibal thất vọng kêu. Xui ơi là xui!

Hai cậu hoảng hốt nhìn nhau. Một cú vang dội vừa mới làm rung rinh thành hông của con rồng. Có người leo lên!

Sau đó có một tiếng động đáng sợ hơn nữa vang đến tai hai thám tử...

Nắp cửa sổ đang mở ra!

- Đáng lẽ bọn mình phải khóa từ bên trong! Bob thì thầm.

- Tất nhiên! Hannibal buồn rầu và thở dài. Mình ngu quá! Đáng lẽ mình phải nghĩ trước!

Nhưng trễ quá rồi!

20. Một Tình Thế Vô Vọng

PETER RUN RẦY tựa vào tường, chuẩn bị tinh thần bảo vệ mạng sống của mình. Nhưng cậu không hy vọng gì nhiều. Dùng đèn pin, có thể cậu sẽ đập đầu được một trong những con thú điên cuồng, nhưng mấy con còn lại sẽ tấn công cậu. Mà ông Carter khỏe mạnh hơn Peter nhiều, cả khi không có súng. Đúng là bây giờ, hình như ông Carter không còn khả năng chiến đấu. Ông đã té sập xuống trước cuộc xô đẩy dữ dội... Peter, đành phải đối phó với cái không thể tránh trước, hươu vũ khí bất đắc dĩ của mình...

Nhưng cuộc tấn công mà Peter chờ đợi không diễn ra. Mấy con thú nhảy qua thân thể bất động của ông Carter, rồi chui qua lỗ hở hàng rào.

Sau đó một tiếng động mới khiến Peter quay đầu lại. Ông Carter đang động đậy yếu ớt. Ông chỉ bị ngất một chút và sắp tỉnh lại

Peter không do dự. Hannibal đã ra lệnh cậu phải ở đúng vị trí. Nhưng ở lại để làm gì nếu cậu sẽ bị súng bắn hạ?

Peter ôm máy đèn chiếu quý báu chạy vào khe hở của khối đá xoay. Peter không có thời gian cho khối đá xoay trở về vị trí cũ. Phía sau lưng Peter, ông Carter đang cằn nhằn lồm cồm ngồi dậy... Không thả máy đèn chiếu, Peter lao về phía trước.

Bỗng nhiên, ngay trước mắt, trong ánh đèn pin. Peter nhìn thấy bức tường xám toang hoác! Theo bản năng, Peter lao ngay vào trong cái lỗ. Vừa mới sang được bên kia, thì Peter nghe bức tường đóng lại phía sau lưng cậu. Peter hoảng hốt quay lại. Không thể nào rút lui bằng ngã này nữa!

Một tiếng động kỳ lạ khiến cậu giật mình. Peter nhìn xung quanh. Mắt cậu mở tròn ra. Một đường hầm dài đâm sâu vào vách đá. Và từ đầu bên kia của đường hầm này, có một hình dáng khủng khiếp đang chạy đến, và cậu nhận ra ngay! Con rồng!

Hai con mắt vàng của con rồng phát ra những tia chớp. Miệng nó há ra. Nó gầm lên!

Peter hoảng hốt tắt đèn thật nhanh và lùi lại về bức tường, tựa lưng sát vào đó. Không thể nào đi xa hơn được nữa! Peter cố gắng đi đến góc kẹt tối tăm nhất, cậu vẫn cầm chặt máy đèn chiếu như một phương tiện bảo vệ.

Peter như bị mê hoặc khi thấy con rồng lắc lư cái đầu và nhìn nó tiến tới, nảy lên từng cái, miệng vẫn há rộng. Không thấy dấu hiệu gì về Hannibal và Bob cả! Có lẽ con quái vật đã ăn thịt hai cậu. Peter không thể làm gì giúp hai bạn mình hơn nữa, và có lẽ cậu cũng sớm cùng chia sẻ số phận giống hai bạn thôi!

Giọng nói của ông Arthur Shelby vang lên từ phía bên trong con rồng. Không còn vui vẻ và thân thiện như giọng nói của một kẻ thích đùa, mà khàn khàn và đầy đe dọa.

- Dù các anh là ai đi nữa, hãy bước ra đây nhanh lên! Nếu không coi chừng đấy!

Bob nhìn Hannibal để dò hỏi. Thám tử trưởng lắc đầu và cương quyết nghiêng chặt hai hàm răng. Hai bàn tay cậu nóng nảy sờ mó trên bàn điều khiển.

- Mình phải làm cho con rồng này chạy lại được. Đó là cơ may duy nhất để thoát.

Động cơ chạy trở lại. Con rồng nhảy lên phía trước một nảy. Đột nhiên, cái cổ nó kéo dài ra, lắc lư cái đầu nhỏ của nó.

- Nhìn kìa Babal ơi! Nhìn kìa! Bob la lên. Lúc chạm vài nút, cậu đã làm lộ được một cửa sổ cho phép bọn mình thấy đường đi được và cậu đã làm cho cái đầu nó kéo dài ra!

Được khuyến khích bởi những kết quả đạt được. Hannibal đập bàn đập. Lần này, con rồng dừng lại đột ngột, và ho khùng khiếp. Nghe tiếng ông Shelby la lên! Nắp cửa sổ đóng lại gây tiếng động mạnh. Hannibal cười.

- Dường như chúng ta vừa mới để rơi ông ta! Hannibal nói. Ai bảo ông ấy trèo lên lưng rồng để dọa chúng ta! Bây giờ, ta hãy tiếp tục đi dạo...

Rất tiếc, hình như con rồng đứng luôn rồi. Hannibal hoàn công quay chìa khóa công tắc và bấm nút. Lấn át tiếng kêu yếu ớt của động cơ, hai thám tử nghe thấy ông Shelby đang gọi hai anh em Morgan đến giúp. Bob chạy ra sau, áp sát mặt vào cửa sổ nhỏ.

- Chúng đang đến, Babal ơi! Bob la lên. Chúng như điên tiết lên rồi. Mình van cậu, cậu làm một cái gì đó đi!

Động cơ rồ lên lần nữa. Rồi nó kêu mạnh hơn. Con rồng nảy một khoảng dài về phía trước. Rồi một lần nữa, nó lại đứng yên.

Về mặt rầu rĩ, Hannibal lại xoay chìa khóa công tắc. Động cơ khởi động. Con rồng nảy lên phía trước, rồi dừng lại.

- Tiếp tục đi! Tiếp tục đi! Bob nói. Cứ mỗi lần ta lại thắng thế một chút.

Hannibal lặp lại thao tác một lần nữa, rồi một lần nữa.

- Cậu nhìn xem ta đã bỏ xa được chúng chưa? Hannibal hỏi sau một hồi.

Bob lao ra cửa sổ:

- Trời đất! Chúng gần bắt kịp mình rồi!

Con rồng nảy lên thêm một lần nữa, trượt trên đường ray, ho, rồi đứng luôn.

Bob nhìn ra phía sau. Anh em Morgan đang chạy thật nhanh đến, nét mặt biến dạng bởi cơn tức giận. Ông Arthur Shelby chạy theo phía sau, hươ tay lia lịa.

- Đồ ngu, bắt chúng lại! Ông hét lên. Mất con rồng là tiêu tan cả vụ này!

Được kích thích như thế, hai người đàn ông chạy nhanh hơn. Bob tái mặt. Đuôi con rồng gần như vừa tầm tay hai anh em Morgan. Và lỡ hai tên lực sĩ ấy nắm được cái đuôi thì Bob nhớ lại hai tên đã dễ dàng khiêng mấy thỏi vàng như thế nào.

Hannibal hoảng hốt vẫn tiếp tục làm cho con rồng tiến lên thêm được một chút, nhưng không được bao lâu. Con quái vật ho thêm lần nữa, đứng lại và từ chối không chạy nữa.

- Trễ quá! Bob thở dài. Chúng đã bắt kịp bọn mình.

Đúng vậy. Anh em Morgan đã nắm lấy đuôi con rồng bám thật chắc vào. Khi thấy xe không nhúc nhích nữa. Jack la:

- Harry ơi, bắt chúng ra đi!

Harry leo lên thang và mở nắp cửa sổ ra.

- Chết bọn mình rồi! Bob thở dài. Làm gì đây, hả Babal?

Đến lượt Hannibal cũng thở dài. Không thể làm gì được nữa hết! Cậu đứng dậy ra cùng Bob.

- Mình nghĩ tốt nhất là đầu hàng! Cậu nói khẽ. Có thể chúng sẽ không hại chúng ta!

Rồi cậu la thật lớn:

- Thưa bác Shelby ơi, chúng cháu đầu hàng! Chúng cháu ra đây!

Cậu bước lên các nấc của cái thang nhỏ, và cùng với Bob leo qua cửa sổ. Harry đã leo trở xuống để nhường đường.

Đột nhiên một tiếng động khủng khiếp vang lên trong hang và dội lại dọc theo suốt đường hầm...

"Ggggggừ... aaaaaaaaa... brbrbrbr...".

Hannibal nhìn sang bức tường xám và thấy vách đá đã đóng lại. Harry la lên:

- Cẩn thận! Jack ơi!

Bây giờ, nét mặt hai anh em biểu hiện sự kinh ngạc, sự hoài nghi... Rồi nổi khiếp sợ. Một tiếng động khủng khiếp khác vang lên trong hang. Bob nắm chặt lấy cánh tay Hannibal.

- Cậu thấy không?

Hannibal ra hiệu là thấy rồi... Một con kiến khổng lồ vừa mới xuất hiện trên bức tường. Nó có vẻ còn khá xa. Đột nhiên, nó nhảy cao lên và có vẻ như đang sà xuống nhóm người đang đứng.

Lần này Harry Morgan mất bình tĩnh. Hấn hét lên:

- Quái vật! Cúi chùng!

Hấn dứt tay vào trong túi rút khẩu súng ra. Hấn bắn hai phát. Con kiến trên tường kêu lên một tiếng... như thể thách thức! Rồi một con kiến nữa xuất hiện, dường như từ đầu bên kia đường hầm, lớn dần khi đến gần.

Harry vẫn tiếp tục bắn đạn, nhưng vô hiệu, khiến hấn càng hoảng hốt hơn nữa.

Bây giờ thì một đội quân kiến đã xâm chiếm hang. Và còn có những con khác đang tới.

Arthur Shelby thối mái nhìn bức tường, không thềm bận tâm đến anh em Morgan.

- Shelby ơi! Cuối cùng Harry la lên. Đạn của chúng tôi không có tác dụng gì đối với mấy con này. Ta hãy chạy nhanh!

Jack nắm lấy cánh tay Shelby lay:

- Nhanh lên! Hấn ra lệnh. Ông hãy mở tường ra. Ta phải chạy trốn.

Shelby lạnh lùng nhìn tên đồng lõa. Sau đó, ông nhún vai, lấy từ trong cái túi ra một vật nhỏ rồi đưa lên miệng. Một cái tu huyết! Hannibal và Bob chờ đợi cái âm thanh cao mà đáng lẽ phải phát ra. Nhưng hai cậu nhìn thấy bức tường đang chậm chạp mở ra.

- Đi Jack à !

Anh em Morgan vừa lao vào lỗ mở ra, vừa tiếp tục bắn vào mấy con kiến. Hai tên biến mất trong nháy mắt.

Ông Arthur quay sang Hannibal và Bob, hai cậu nhìn thấy tia sáng trong ánh mắt ông.

- Khôn lắm! Ông nói sáng giọng. Nhưng hai cậu đã làm cho tôi mất cả một gia tài, hai bạn trẻ à! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ!

Lần này, ông rút từ trong túi ra không phải tu huyết mà là một khẩu súng.

- Đừng... đừng bắn! Bob van xin.

- Xuống đi! Lần sau mà muốn lấy xe, thì phải biết lái xe cho đàng hoàng!

Sau đó Shelby quay sang góc tối nhất và dùng đèn chiếu sáng vào:

- Cậu kia! ông ra lệnh. Ngưng chiếu phim và lại đây! Tôi báo cho cậu biết là trong tay tôi đang cầm vũ khí!

Mấy con kiến trên tường ngưng động đậy và biến mất ngay.

- Đừng bắn! Peter la lên. Cháu đến ngay.

Peter bước chậm chậm, không rời mắt khỏi Bob và Hannibal đang đứng cạnh con rồng bất động.

- Vậy là cậu nói đúng - Peter nói nhỏ với Hannibal. Rồng... không thật à?

Hannibal dùng đầu trả lời “không”.

- Con rồng này không thật cũng giống như mấy con kiến khổng lồ của cậu vậy thôi, ông Shelby nói. Tôi rất tiếc, các cậu ạ! Các cậu đã đến đây chọc gậy vào bánh xe tôi và...

Một tiếng động kỳ lạ ngắt lời ông:

“Aaaaaa-.. Ôôôô... ôôô...”

- Ô! Không! ông Shelby thốt lên. Lại tiếp tục nữa rồi!

Ông nhanh nhẹn rút tu huyết mà ông đã sử dụng ra khỏi túi và thổi vào đó. Một lần nữa, không có âm thanh nào phát ra hết. Nhưng bức tường đóng lại. Hannibal mỉm cười và chiếu đèn pin trước mặt.

Trong ánh sáng xuất hiện những con vật có đôi mắt sáng chói, miệng há ra, bộ răng đe dọa.

- Coi chừng! Peter la lên. Mấy con thú này... ủa! Chỉ là mấy con chó! Peter xấu hổ nói tiếp. Sao mình ngu quá.

Arthur Sebly kêu rên.

- Dở quá! Tôi đóng tường chậm quá!

Con chó đi đầu phóng về phía ông ấy và sủa vui vẻ. Hannibal nhận ra ngay con Pirate.

- Pirate! Hannibal kêu. Mày trở lại sao?

Con chó không thèm nhìn Hannibal, mà nhảy lên ông Shelby để liếm mặt ông thân mật.

- Lui ra, Pirate! Ông Shelby ra lệnh và lấy súng đe dọa. Không phải lúc quấy rầy tôi! Coi chừng đấy!

Nhưng con chó cứ tiếp tục nhảy quanh ông, mấy con khác cũng bắt chước. Mấy con vật dồn ông Shelby vào tường. Để cho chúng phải xa ra, ông hươu khẩu súng lên.

- Bác khỏi phải cố gắng nữa bác Shelby ạ. Hannibal nói. Bác sẽ không bao giờ có đủ can đảm để bắn. Bác rất thương chó. Và rõ ràng chó cũng rất thương bác.

Người đàn ông hạ súng xuống.

- Đúng! Ông thú nhận buồn bã.

Ông rút súng trở vào túi, rồi vuốt ve mấy cái đầu chó đầy lông. Mấy chú chó vui mừng kêu rên.

- Còn bây giờ - ông thở dài. Số phận tôi sẽ ra sao đây? Coi như tôi sẽ vào tù rồi...

- Dạ chưa, thưa bác. Hannibal vừa tuyên bố vừa thực hiện một bước về phía trước. Nếu bác chịu khó nghe cháu nói...

- Tôi... tôi nghe đây! Ông Shelby nói với giọng đầy hy vọng. Chuyện gì?

Hannibal giải thích.

- Ý cháu dựa trên việc bác là... ờ ờ... một người thích đùa có tiếng. Riêng cháu, cháu không nghĩ bác là tội phạm...

Người đàn ông tóc hung gạt đầu nhưng không muốn nói gì hết. Thám tử trưởng nói tiếp:

- Chúng cháu sẽ giúp bác nếu bác muốn... Chúng cháu đề nghị như thế này... Bác cháu ta sẽ mang vàng trở về chỗ cũ. Sau đó, bác sẽ ra đi, bỏ lại cái lỗ to trong tường. Người ta sẽ nghĩ gì? Người ta sẽ nghĩ bác định làm một trò đùa khổng lồ. Bác đã có cơ hội dọn đi cả một gia tài và bác đã không làm thế! Chúng cháu sẽ không nói gì với ai hết. Tất nhiên, mọi người sẽ nghi ngờ là chính bác đã làm cái trò đùa này! Nhưng không ai có bằng chứng chống lại bác. Bác nghĩ sao ạ?

21. Alfred Hitchcock Nghe Lời Tâm Sự

HAI NGÀY SAU, khi ba thám tử trẻ bước vào văn phòng của ông Alfred Hitchcock, ông bỏ ngay tờ báo xuống, thân thiện tiếp đón ba cậu.

- Chúc mừng ba bạn! Tôi giao cho các bạn tìm ra con chó của một người bạn. Và sao? Không những các bạn tìm ra con Pirate, mà còn tìm ra tất cả mấy chú chó bị mất tích. Ngoài ra, tôi mới đọc một bài báo về một âm mưu đánh cắp ngân hàng kỳ quặc. Ở đây tôi cũng đoán có các bạn tác động vào. Các bạn sẽ kể sự thật cho tôi nghe chứ? Phải thú nhận rằng tôi rất tò mò muốn biết!

- Dạ, thưa bác, Hannibal giải thích. Phải thừa nhận rằng vụ này khá rắc rối. Bác đã giúp chúng cháu rất nhiều khi chiếu bộ phim cũ của ông Allen cho chúng cháu xem... bộ phim có con rồng ấy!

- À phải! Rốt cuộc các cậu có gặp được một trong những con vật huyền thoại đó không? Ông Alfred Hitchcock hỏi.

- Dạ có gặp ạ! Peter trả lời khá đột ngột. Và tụi cháu rất vui mừng là còn có mặt ở đây để kể cho bác nghe!... Cả nếu như đó là một con rồng giả!

- Không thể tưởng tượng được! Nhà đạo diễn nói khề. Bị một con rồng giả đe dọa! Thật là không thể tưởng tượng. Các cậu hãy kể chi tiết cho tôi nghe nhé!

Bob rút quyển sổ ra đọc bài tường thuật các sự kiện mà cậu đã ghi chép dần dần. Ông Hitchcock chăm chú nghe cho đến cùng.

- Cái tên Shelby của các cậu, - cuối cùng ông Hitchcock nói, có vẻ là một con người tài tình và rất thông minh. Nếu tôi hiểu đúng, ông ấy đã chịu thả tù bỏ không lấy tiền nữa, còn hơn là hại các cậu và mấy chú chó ?

- Dạ đúng, thưa bác! Hannibal đáp.

Ông Hitchcock gõ các ngón tay trên bàn.

- Và các cậu nói rằng kế hoạch ban đầu của ông ấy là chất vàng lên con rồng, với sự đồng lõa của anh em Morgan, rồi bỏ đi vào ban đêm, bằng cách lặn xuống đại dương?

- Dạ phải, con rồng rất nhẹ. Ông Shelby đã tính toán là vàng sẽ làm tải trọng dần rất tốt. Và ông ấy đã thử nghiệm chiếc xe lặn nước bằng những khối đá. Chính vào lúc đó ông Allen đã nhìn thấy con quái vật.

Mà bác Allen lúc đó đang đứng ngoài đường hoàn toàn do ngẫu nhiên, để tìm con chó Pirate, thì con rồng, sau khi làm vừa lòng chủ nhân của nó, đã nhô ra khỏi mặt nước!

- Và chính bệnh cảm của ông Shelby đã chỉ hướng cho các cậu à?

Hannibal mỉm cười.

- Khi chúng cháu gặp ông Shelby lần đầu tiên, ông ấy nhảy mũi rất nhiều. Vì vậy mà trong trí óc cháu đã kết hợp ông ấy với con rồng. Nhưng thật ra, đó là do động cơ kêu khọt khẹt trước khi dừng lại.

- Nhưng còn cú điện thoại bí ẩn... cái giọng nói dễ sợ... có phải ông Shelby giả ma không?... Đúng à?... Rõ ràng, cái ông Shelby này hoàn toàn không phù hợp với ý nghĩ về một tội phạm chút nào! Không biết làm thế nào mà ông ấy đã hạ mình đi tuyển những kẻ vô tích sự như anh em Morgan?

- Đó là hai người lực lưỡng và là những thợ lặn rất giỏi. Mà cũng là loại người cái gì cũng dám làm. Shelby cần chúng để đục bức tường bê tông ngân hàng và mang các thỏi vàng ra. Vì ông ấy đề nghị thưởng một triệu đô la, nên chúng nhận lời ngay...

- Nhưng chúng định chuyển vàng từ con rồng sang tàu bằng cách nào? Ông Hitchcock còn hỏi thêm.

- Một khi con rồng nằm dưới đáy biển, - Hannibal giải thích, hai thợ lặn sẽ cột thỏi vàng vào dây cáp và kéo lên tàu. Sau đó, khi đục thủng đáy cho con rồng đắm luôn, cả bọn sẽ chuồn sang Mê-hi-cô!

- Tôi hiểu. Nhưng tại sao lại chọn con rồng làm xe?

- Ông Shelby nghĩ đến con rồng... khi nhớ đến ông Allen và mấy bộ phim kinh dị. Từ lâu, ông Allen đã làm mọi người khiếp sợ. Có ngày, ông Shelby nảy ra ý chọc phá người hàng xóm bằng cách dùng một con rồng. Đúng lúc đó, ông Shelby biết được rằng sắp có chuyển vàng đặt ở ngân hàng. Ông quyết định làm chủ đồng vàng đó ngay bằng cách dùng con rồng... biến thành tàu ngầm. Ông nghĩ như vậy sẽ rất buồn cười: ông sẽ lấy cắp vàng bằng cách di tản nó ra ngã đường hầm tàu điện ngầm cũ, cho đến biển. Nhưng con rồng đó đã là con dao hai lưỡi... chính vì nó mà chúng cháu đã nỗ lực làm sáng tỏ vụ bí ẩn này.

- Tôi không hề nghĩ rằng ông Shelby đủ giàu để sắm một chiếc xe độc đáo và hoàn hảo như thế này, - ông Hitchcock nói khẽ.

- Khoan đã! Bob nhanh nhẹn lật quyển sổ. Cháu nhảy mất một trang... Bác ấy đã giải thích là bác ấy có người bạn chế tạo xe hoa và người máy cử động được. Những người này có một con rồng cũ đang làm chạt kho. Ông Shelby lấy dùm họ. Ông ấy đã tháo ra, mang về nhà tái tạo... và cải biến theo yêu cầu mình. Đặc biệt là ông ấy đã lắp nó vào một cái khung có bánh.

- Rất hay! Nhưng làm thế nào ông Shelby biết về đường hầm, trong khi nhiều người không hề biết?

- Tại vì xưa kia ông ấy là kỹ sư làm việc cho thành phố. Thật ra ông ấy không biết vị trí chính xác của đường hầm. Ngày hôm đó, khi đi dạo trên bãi biển, ông ấy tình cờ phát hiện được. Ông ấy đã thám hiểm một chút... và đã có một số sáng kiến. Anh em Morgan giúp ông ấy làm một hàng rào vững vàng để bịt lối đi vào đường hầm.

- Mấy khối đá giả chắn hang bên kia phải không? Cũng do anh em Morgan làm à?

- Dạ phải, dưới sự chỉ đạo của ông Shelby tài giỏi. Việc làm rất khéo. Phải tạo đá giả bên trong hang thứ nhì trước khi đục trong hang này một cửa ra biển, sau đó đẩy đá thật sang một bên và đặt đá giả thế vào. Tất nhiên là mọi việc làm vào ban đêm!

- Anh em Morgan, - ông Hitchcock còn hỏi nữa, có phải chính chúng là thủ phạm gây nên tai nạn cho các cậu phải không? Ý tôi nói cầu thang sụp dưới trọng lượng các cậu...

- Bất kỳ chứng nhân nào cũng là mối nguy hiểm đối với chúng, - Peter giải trình. Vì vậy mà chúng đã phá cầu thang dẫn xuống bãi biển. Chúng đang rình trên tàu khi chúng cháu đi xuống. Sau đó, khi thấy rằng tội cháu cũng không nản chí vì chuyện không hay này, chúng đã xuất hiện từ biển lên để dọa tội cháu bằng cách chĩa súng bắn cá.

- Tôi hiểu. - Ông Hitchcock nói. Dường như tôi còn nhớ là sau đó, chúng đuổi theo các cậu vào hang thứ nhất, rồi biến mất. Chúng đi đâu vậy?

- Chúng xuống cái hố nơi cháu bị té, đến lượt Bob giải thích. Có một đường ngầm cho phép chúng sang hang bên kia. Chúng thường qua ngả đó để đục lỗ tường ngân hàng. Như vậy dễ hơn và đỡ lộ liễu hơn là mỗi lần phải dịch chuyển đá giả. Để nói cho xong về anh em Morgan, từ khi chúng bỏ chạy, không có ai gặp chúng hết...

- Càng tốt! Ông Hitchcock nói nhỏ. Này, còn cái tu huyết im lặng mà ông Shelby dùng để đóng mở cửa hang, đó là tu huyết siêu âm, phải không?

- Dạ phải thưa bác-. Hannibal trả lời. Có hai tầng âm... Mà chính tu huyết này đã gây cho ông ấy khá nhiều rắc rối. Tu huyết làm cho chó chạy đến! Mọi người đều biết rằng chó nghe được những âm tần rất cao, mà tai người không nghe được. Pirate và đồng loại của nó đáp lại ngay tiếng gọi của tu huyết siêu âm... trái lại ý muốn của ông Shelby. Ông Shelby rất muốn loại bỏ mấy con chó đi, nhưng vì ông thương yêu súc vật nên ông chỉ vô hiệu hóa chúng bằng cách trộn thuốc ngủ vào thức ăn của chúng.

- Ta hãy nói tiếp về con rỗng đi, các bạn ạ. Có đúng là nó gầm gừ không?

- Dạ đúng. Đó là cái trò nảy sinh từ trí tưởng tượng phong phú của ông Shelby.

- Tôi lại nhớ đến ông Carter. Ông ấy đã hồi sức sau cuộc gặp với đàn chó chưa?

- Dạ rồi. - Peter nói. Khi tụi cháu quay trở ra hang để lấy thiết bị, ông ấy đã đi rồi.

- Có đúng đó là con trai của ông Carter đã bị sạt nghiệp trong vụ tàu điện ngầm Seaside không?

- Dạ thưa bác đúng, Hannibal mỉm cười trả lời. Ông ấy biết là có đường hầm nhưng không biết vị trí chính xác. Ông ấy đã thăm dò hang đầu tiên và biết rằng hàng rào che giấu một cái hang nhỏ khác. Thật ra ông ấy nghi ngờ là có vụ mờ ám và thường đi rình rập xung quanh. Thậm chí có lẽ sự hiện diện của ông ấy quấy rầy anh em Morgan nhiều hơn là chúng cháu nữa. Thậm chí ông Carter quá nghi ngờ đến nỗi ông ấy luôn cầm súng theo khi ra ngoài đường. Việc cầu thang cố tình bị phá đã làm tăng thêm nghi ngờ, nên hầu như mỗi buổi tối ông ấy đều đi tuần tra một vòng.

- Còn ông Shelby - đến lượt Peter giải thích, thì nói cho tụi cháu biết rằng hàng rào lúc đầu là do bọn buôn lậu xây. Và hình như cũng chính chúng đã nghĩ ra khối đá xoay, và về sau ông Shelby tình cờ phát hiện, y như tụi cháu!

- Còn về mấy thỏi vàng... Các cậu có thật sự giúp ông Shelby để lại chỗ cũ không?

- Dạ không, Hannibal nói. Ông ấy cảm ơn lời đề nghị, nhưng từ chối không để chúng cháu phải chịu trách nhiệm như thế trong vụ này. Ông ấy đã mang vàng sang bên kia tường, rồi bỏ đó, y như một trò đùa. Tất nhiên là ngân hàng sớm phát hiện ra... "vụ đánh cắp không xảy ra", nhưng ngân hàng sẽ khó mà tố cáo được một ai. Dù gì, thì chúng cháu không kể cho ai nghe hết, ngoại trừ cho bác!

- Rất tốt... Thêm một câu nữa. Còn một điều làm tôi thắc mắc. Các cậu đã nói tôi rằng có lẽ ông Allen nói láo khi khẳng định là ông đã nhìn thấy con rỗng bước vào hang, mà việc đó không thể có được.

- Xin lỗi bác. Hannibal nói. Chúng cháu đã phát hiện rằng đó chỉ là do hiểu lầm. Ông Allen không đứng trên vách đá khi nhìn thấy con rỗng, mà đang đứng nửa chừng cầu thang. Ông ấy quên chi tiết này!

- Bây giờ sự tò mò của tôi đã được thỏa mãn rồi. Một lần nữa, tôi hết sức chúc mừng các cậu!

- Cảm ơn bác! Hannibal đáp và đứng dậy ngay, cùng Bob và Peter. Bây giờ thì chúng cháu đi đây. Chúng cháu làm mất nhiều thời gian của bác rồi!

Ba cậu bỏ lại phía sau ông Alfred Hitchcock với vẻ mặt đăm chiêu.

" Hừm! Nhà đạo diễn tự nhủ. Không biết có nên mượn con rỗng rất hay kia của ông Shelby không. Mình vừa mới mua cái nhà kéo lớn để đi nghỉ kỳ hè này, nhưng mình rất ngại lên đường mà chưa chạy thử... Mình rất muốn tập chạy với con quái vật kia... trong hang, không có ai nhìn hết... Có lẽ sẽ rất vui!".

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-con-rong-hat-hoi>